TURAN DURSUN

Müslümanlık ve Nurculuk

TURAN DURSUN Müslümanlık ve Nurculuk

180

Bu kitabın yayın hakları
Analiz Basım Yayın Tasarım Uygulama Ltd. Şti.nindir.

Birinci Basım: Altınok Matbaası, Ankara, 1971
İkinci Basım: Mart 1996
Dizgi ve Teknik Hazırlık: Analiz Basım Yayın
Baskı: Sistem Ofset

ISBN: 975-343-115-5

KAYNAK YAYINLARI: 180

ANALİZ BASIM YAYIN TASARIM UYGULAMA LTD. ŞTİ.
İstiklal Cad. 184/4 80070 Beyoğlu/İstanbul
Tel/Faks: (0212) 252 21 56 – 252 21 99

TURAN DURSUN

Müslümanlık ve Nurculuk

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 7

BİRİNCİ BÖLÜM
GİRİŞ 11
Said-i Nursi Kimdir? 11

SAİD-İ NURSİNİN, KUR'AN-I KERİM AYETLERİNDEN KENDİSİ VE RİSALE-İ NUR İÇİN ÇIKARDIĞI MÂNALAR VE RİSALE-İ NUR HAKKINDAKİ DÜŞÜNCELERİ 15
a) Kur'an-ı Kerim Ayetlerinden Kendisi İçin Çıkardığı Mânalar 15
b) Din Büyüklerinin Kitaplarından, Kendisi İçin Çıkardığı Mânalar 20
c) Kur'an-ı Kerim Ayetlerinden Risale-i Nur İçin Çıkardığı Mânalar 26
d) Nur Risaleleri Hakkındaki Düşünceleri 40

RİSALE-İ NUR BİR TEFSİR MİDİR? 55
a) Said-i Nursi, Kitabını Neden Övüyormuş? 58
b) Said-i Nursi Risale-i Nur'u Övmekte Neden Haklıymış? 60
c) Said-i Nursi'nin Düştüğü Çelişmeler 62

İKİNCİ BÖLÜM
NURCULARA GÖRE SAİD-İ NURSİ VE RİSALE-İ NUR 67
a) Said-i Nursi 67
b) Risale-i Nur 83

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
GERÇEKTE SAİD-İ NURSİ VE RİSALE-İ NUR 99
a) Said-i Nursi 99
b) Risale-i Nur 111

CİFİR NEDİR? 124
Cifirle Gelecekteki Şeyler Bilinebilir mi? 124

SONUÇ 132

EKLER 133

ÖNSÖZ

Bugün halkımızın büyük bir kısmını meşgul eden ve tesiri altına almış olan, Bedi-üz-Zaman Said-i Nursi'nin eserlerine karşı bende bir tecessüs belirdi. Gerek *Risale-i Nur* talebeleri (Nurcular) ile yaptığım temaslardaki intibalar, gerekse elime geçen bazı eserlerini karıştırmak suretiyle edindiğim bilgiler beni bu mevzuda derinliğine bir araştırma yapmaya sevk etti. Böylece *Risale-i Nur*'ları, *Kur'an-ı Kerim* ayetleriyle mukayese etmek suretiyle, onun *Kur'an-ı Kerim*'e zıt düşen taraflarını ortaya koymaya çalıştım.

Bu araştırmalardan edindiğim bilgilerden hayretten hayrete düştüm. Büyük bir halk kitlesini arkasından sürükleyen ve bugün devletin karşısına umulmaz bir yara olarak çıkan Nurcular hakkında şöyle düşünmekten kendimi alamadım: Bu kadar ağdalı, müsbet ilmin zıddı, gramer hataları ile dolu, aklı selime zıt düşen fikirleri benimseyenler, ya körü körüne bir inanç içerisine girmişler veya *Kur'an-ı Kerim* ve *Hadis-i Şerifleri* hiç karıştırma lüzumu duymadan okudukları bu saçmalıkları hak olarak kabul etmişler, onun esiri durumuna düşmüşlerdir.

İsrâ Suresi'nin 9. ayetinin anlamı şöyledir:

> "Gerçek bu Kur'an (insanları) öyle bir şeye (yola) doğrultup götürür ki o, en adil ve doğru yoldur. Güzel güzel amel (ve hareket)lerde bulunan mü'minlere kendileri için muhakkak bir ecir olduğunu da müjdeler o."

Kur'an-ı Kerim'in insanları yönelttiği belirtilen "en gerekli, en doğru olan yol" birçok ayetlerde belirtilen "Sırat-ı Müstakim" doğru yoldur. İnsanlar bu yola çağrılır.

Acaba bu yol "Sırat-ı Müstakim" hangi yoldur?

Çeşitli ayetlerin ışığı altında hemen söyleyebiliriz ki, bu yol bilim (akıl ve nakil) yoludur. Çünkü *Kur'an-ı Kerim* her şeyden önce akla ve nakle önem verir. Her ikisinin gayesi de insanın saadetini, selametini, mutluluğunu temindir.

Din, insan mutluluğunu, ruhi kuvvetleri geliştirerek, manevi kıymetlere dayanan bir ahlak nizamını cemiyete yerleştirmekle sağlar. İslam düşünürleri dini tarif ederlerken "Aklı olanları kendi istekleriyle en iyiye, en doğruya, en güzele doğrudan doğruya ileten bir ilahi kurumdur" diyerek dinin temelinde aklın olduğunu, yani gerçek din anlayışının akıl temeline dayanması gerektiğini belirtmişlerdir.[1]

Bu durumda şunu belirtmek isterim ki; akıl, görünürler, duyulurlar âleminin sınırlarını aşacak bir kudrete sahip olmadığı için onun gücü maddi âlemde kendini gösterir. Bu bakımdan Allah'a ve Ruh'a ait meselelerde iman ile işbirliği yapmadığı zaman, ilahi kontrolden uzaklaşmış ve gerçekten sapmıştır. Ruhlara ilahi kanunlar akılla beraber yerleştiği zaman insanlar mutlu olmuşlardır. Fakat aklın faydacılığı ve materyalist çıkarcılığı rehberlik ettiği müddetçe insanlar birbirlerini canavarlar gibi boğazlama yoluna sapmışlardır.

Din yolu ve din anlayışı, paranın iki yüzü gibi ele alınması gerekirken esas çığrından saptırıldığı zaman insanlara yararlı olmaktan çıkmış, zararlı olmaya başlamıştır. Bugün vitrinlerimizi dolduran, perde ve sahnelerimizde temsil edilen yüzlerce eserin ne kadarı gerçeklere uygun, İslam ve Türk ananelerine bağlı gerçek tarih sahnelerini dile getirmektedir?

İslam dininin inançlarını, emirlerini ve yasaklarını dile getiren binlerce eser kaleme alınmıştır. Hatta bunların çoğu yabancı dillere tercüme edilmiştir. Buna karşılık bozuk düşünceli, kendisini hurafenin girdabından kurtaramamış, birtakım sahte ve sapık fikirleri ile peygamberlik iddiasında bulunacak kadar ileri giden fikir yoksunları da çıkmıştır.

İşte akıl yolundaki ışık ve dengeyi saptıranlar, bilerek veya bilmeyerek dine en büyük darbeyi indirmeye çalışmışlardır. Kendi çıkarları uğruna koskoca bir din müessesesine leke sürmekten çekinmemişlerdir. Nitekim Said-i Nursi de bunlardan biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Dikkat ve rikkatle incelendiği zaman birbirinin tekrarından başka bir şey olmayan; haddi zatında hiçbir şey anlaşılmayan ağır ağdalı gramer hataları ile dolu eserlerinde bunu görmek her zaman mümkündür.

1 İzmirî Alem, *Mir'at-ül Usûl, Dür-üt-tıbaa-tül-amira*, c.1, İstanbul, 1309, s.11.

Elinizdeki bu kitabı bir bütün olarak okuyup incelediğiniz zaman göreceksiniz ki, Said-i Nursi'nin kitaplarında yer alan düşünceleri, İslam dininin en başta yer verdiği akıl temelinden tamamıyla uzaktır. *Risale-i Nur* ve Nurculuk hiçbir zaman gerçek din anlayışı ile bağdaşmamıştır, bağdaşamaz da.

Kur'an-ı Kerim ayetleriyle bol bol karşılaştırma imkânı bulacağınız bu kitapta yukarıda zikredilen hususları açıkça müşahede edeceksiniz. Allah ve Onun Resulünün söylemiş olduğu hususları Said-i Nursi kendi çıkarına nasıl tevil etmiş; bu imkânı bu eserde görmeniz mümkün olacaktır.

Velhasıl bu kitabı okurken, bir yandan Said-i Nursi'nin nasıl bir emel peşinde koştuğunu görecek, bir yandan da *Risale-i Nur*'larda yazılı olanları ayetlerle karşılaştırma imkânı bulacaksınız.

Nurcuların kendisi hakkında yazdıklarını nasıl tasvip etmiş, kendi kendini nasıl göklere çıkarmış; bu hususları bitaraf olarak izah etmeye çalıştık.

Bu kitap özellikle saf Müslümanların uyarılmasına yararsa ne mutlu bize. Çalışma bizden başarı Allah'tan.

BİRİNCİ BÖLÜM

GİRİŞ

Nurculuk denen akımın ne olduğunu anlamak için 3 konu hakkında bilgi sahibi olunması şarttır. Bu 3 konudan birincisi: Said-i Nursi. İkincisi: *Risale-i Nur*. Üçüncüsü: Nur Şâkirtleri (Nurcular).

Bu konularda çok şeyler söylenmiş ve yazılmıştır. Değişik açılardan konular üzerinde durulmuştur.

Biz de, dinimiz açısından değerlendirme yoluna gideceğiz. Acaba gerek Said-i Nursi, gerek *Risale-i Nur* ve gerek Nurcular, dinimize uygun bir çizgide mi bulunuyorlar? İşte bu sorunun cevabını bulmaya çalışacağız.

Said-i Nursi Kimdir?

Said-i Nursi 1873 yılında Bitlis'in Nurs köyünde doğmuştur. Kısa bir süre, Molla Mehmet Emin adında bir hocada okumuş ve bu adamdan aldığı yarım yamalak bilgilerle kendini erişilmez bir "âlim" saymıştır. Sonradan yazdığı risalelerinden de anlaşıldığı gibi, edindiği yetersiz bilgilerin büyük bir değer taşıdığını sanarak büyüklük taslamaya başlamış, şuna buna rastgele sorular sorup mahcup etme çabalarına girişmiştir. Gösterişe ve riyaya çok düşkün olması yanında, hayalci de olan Said-i Nursi, kurmaya çalıştığı *"Medrese-tüz-Zehra"* adlı medreseye yardım toplamak için İstanbul'a gitmiş ve burada birtakım siyasi işlere girişmiştir. "İttihad-ı Muhammed-î" fırkasının kurucuları arasında yer alan Nursi, bir ara Akıl Hastanesine de yatırılmıştır.

13 Mart sanıklarından biri olarak da yargılanan Said-i Nursi, her ileri adımın karşısına çıkmış, İttihat-Terakki'ye, Jön Türklere ve Batı'ya yönelenlere düşman olanların safına katılmış, Volkancıların safında türlü fesatlıklar yapmaya çalışmıştır. 31 Mart'a temel olan görüşlerini, "Divan-ı Harp" önünde de tekrarlayan Nursi, bu görüşlerini 1957'lerde de yaymaya çabalamıştır.

Kurtuluş Savaşı'nda, bu savaşın amacının Halifeliği yaşatmak olduğunu sanarak savaşı desteklemiş, Dürrizade Fetvasına karşı Anadolu hareketine katılanları savunmuştur. Ama Ankara'ya gidip de Mustafa Kemal'le görüşünce, savaşın gerçek amacını anlamış, karanlık emelleri için bu savaştan bir yarar sağlayamayacağını düşünerek harekete karşı çıkmıştır. Ankara'dan ayrılarak Van'a gitmiş ve orada *Risale-i Nur* adı altında saçmalıklarla dolu kitapçıkları yazmaya başlamıştır. Kürt isyanı sırasında Barla'ya sürgün edilen Nursi, daha sonra Kastamonu'ya ve Emirdağı'na sürülmüştür. Saçmalıklar yüklü kitapçıklarını buralarda da yazmaya devam eden, üstelik bazı saf Müslümanlar gözünde bir Müslüman kahramanı olarak tanıtmayı başaran Said-i Nursi, birbirinin tekrarı olan 130 parça risale yazmıştır. Kitapçıklarının *Kur'an-ı Kerim* derecesinde olduğunu, hatta bazı risalelerinin birçok surelerden daha veciz ve daha anlamlı bulunduğunu iddia etmekten çekinmeyen Said-i Nursi, 1960 yılında Urfa'da ölmüştür.

Said-i Nursi, çarpık görüşlerini dinimize mal etmek için durmadan çaba harcanış ve bu yolda özellikle iki zümreden yararlanmıştır. Bunlardan biri; saf ve Müslümanlığı gerçek anlamıyla bilmeyen imanlı zümre; öteki de, az çok her şeyi kavrayan, bilen fakat, menfaatlerini dinin de imanın da üstünde tutanlardan meydana gelen zümredir. Nurculuk akımı, işte bu iki zümre arasında yayılmış ve dinimizin de milletimizin de başına bela olan bir durum almıştır. Said-i Nursi, Nurculuğu bu iki zümrenin omuzları üstüne kurmuş ve ölünceye kadar, hiçbir din ve iman kaygısı taşımadan geliştirme çabasını göstermiştir. Bugün bazı saf Müslümanlar, Said-i Nursi'nin gerçek yüzünü bilmedikleri, bilemedikleri için, onun Müslümanlığa taban tabana ters düşen görüşlerinin yayılmasında, farkında olmayarak rol almış bulunuyorlar. Oysa Said-i Nursi'nin gerçek yüzünü, nasıl bir riyakâr olduğunu ve aşağılık emellerini gerçekleştir-

mek için kutsal dinimizi nasıl kendine alet ettiğini bilseler, onun yaydığı karanlık akıma yardımcı olmaz, tersine karşı çıkarlardı. Amacımız, Said-i Nursi'nin kim olduğunu, gerçekte neler yaymaya çalıştığını bu saf Müslümanlara anlatıp onları uyarmaktır.

Said-i Nursi'yi kısaca anlatmak gerekirse şöyle denebilir:

Said-i Nursi, karanlık emellerini gerçekleştirmek için dinimizi alet eden, gerçekte dinin temel ilkelerine bile inandığı şüpheli olan, riyakâr bir insan olarak yaşamış ve hayatının sonuna kadar bu tutumunu sürdürmüştür.

SAİD-İ NURSİ'NİN, KUR'AN-I KERİM AYETLERİNDEN KENDİSİ VE RİSALE-İ NUR İÇİN ÇIKARDIĞI MÂNALAR VE RİSALE-İ NUR HAKKINDAKİ DÜŞÜNCELERİ

a) Kur'an-ı Kerim Ayetlerinden Kendisi İçin Çıkardığı Mânalar

Nûr Suresi'nin 35. ayeti şöyle demektedir:

"Onun nûru içinde ışık bulunan bir kandil yuvasına benzer. O ışık bir cam içindedir, cam ise, sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır, bu, ne yalnız Doğu'da ve ne de Batı'da bulunan bereketli zeytin ağacından yakılır. Ateş değmese bile neredeyse yağın kendisi aydınlatacak! Nûr üstüne nûrdur. Allah dilediğini nûruna kavuşturur. Allah insanlara örnekler verir, o her şeyi bilir."

Said-i Nursi, anlamı yukarıda yazılı ayeti bakın nasıl yorumluyor:

"Hem işaret eder ki: Risale-i Nurları müellifi (Said-i Nursi) de Ateşsiz yanar, Tahsil için külfet ve ders alma zorluğuna katlanmadan nûrlanır âlim olur."[1]

"Evet âyetteki bu cümlenin bu mucizeli 3 işareti elektrik Risale-i Nurlar hakkında doğru olduğu gibi müellifi (Said-i Nursi) hakkında da tamamiyle doğrudur... Said-i Nursi) medrese usulünce 15 yıl ders alınarak ancak okunabilen kitapları, yalnızca 3 ayda okuyup öğrenmiştir."[2] (Ek:1)

1 Said-i Nursi'nin kendi ifadeleri çok dolaşık ve ağdalı olduğundan ifadeler genellikle anlaşılır biçime sokularak yazılmıştır.

2 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.60, sat.14-17. (Ek: 1)

Ek: 1'de fotokopisini gördüğünüz bu ifadelerle Said-i Nursi demek ister ki: "Allah Nur'undan söz ederken elektriği Risale-i Nur'u ve beni anlatmak istemiştir. Bu âyette benden ve eserimden özellikle söz edilmek istenmiştir. Benim özelliğimde bir başka kimse, kitabımın özelliğinde de bir başka kitap bulunmadığı için Allah'ın Nuruyla ancak ben ve kitabım anlatılmış olabilir. Kitabım da bir nurdur ben de bir nurum. Çünkü ben herkesin ancak 15 yılda okuyabildiği kitapları, sadece 3 ayda okuyup öğrendim..."

Bir insan nasıl kendinden böyle söz edebilir, kendisini nasıl elektriğe benzetebilir ve nasıl Allah'ın Nûru diye tanıtabilir? Sonra; "*herkesin ancak 15 yılda okuyabildiği kitapları, ben sadece 3 ayda okuyup öğrendim*", anlamındaki sözler hangi tevazu anlayışına sığabilir?

Soruların karşılığını okurlarımıza bırakarak başka örnekler verelim:

Hûd Suresi'nin 112. ayetine, "Ey Muhammed emrolunduğun gibi doğru hareket et", anlamındaki bir cümleyle başlanır. Said-i Nursi Tanrı'dan doğrudan doğruya emir aldığını anlatmak ve kendisine bir peygamber süsü vermek için, bu ayetle kendisine hitap edildiğini ileri sürüyor.

Aynı surenin 105. ayetinde, "...İçlerinde bedbaht olanlar da, Said olanlar da vardır", anlamında bir cümle bulunmaktadır. Said-i Nursi bu cümlede mutlu anlamına gelen Said sözüyle de kendisinin kastedildiğini iddia ediyor. Ve amacına ulaşmak için cifir oyunlarına başvurarak iddiasını şöyle ispatlamaya çalışıyor:

> 'İçlerinde bedbaht olanlar da, Said olanlar da vardır', anlamındaki âyetin cifir yönünden sayı değeri 1303 eder. Hûd sûresinde 'Emrolunduğun gibi hareket et', anlamında bir âyet olduğu gibi şûrâ sûresinin 2. âyetinde de aynı anlamda bir âyet vardır. 'Vav'la başlayan Şûra sûresindeki âyetin cifir yönünden sayı değeri de 1309 eder. Bu tarihte bütün muhataplar içinde özellikle birine Kur'an adına iltifat ediliyor, doğru olmak yolunda buyruk veriliyor. Birinci tarih (1303) de ise, Risale-i Nurlar müellifi (Said-i Nursi) nin ilim tahsiline başladığı tarihtir. İkinci âyetin tarihi ise O müellif (Said-i Nursi) nin Hârika bir şekilde pek az bir zamanda ilimce en son noktaya ulaştığı, tahsili bitirdikten sonra ders vermeye başladığı ve 3 ayda, bir

kış içinde, 15 senede ancak okunabilen 100'den çok kitap okuduğu ve o zamanın o muhitte en ünlü âlimlerinin yanında o 3 ayın mahsulü fakat 15 yılın mahsulü kadar olan ilimleri kazandığı, ne kadar büyük bir âlim olduğunu; hangi ilimden olursa olsun sorulan her soruya en doğru cevap vermekle ispat ettiği tarihe rastlar."[3] (Ek: 2)

Bunları iddia eden, Said-i Nursi'nin kendisidir.
O'nu, kendisinden öğrenmeye devam edelim:
Said-i Nursi'ye göre Said-i Nursi, bakın ne büyük bir âlimmiş...
Said-i Nursi, kendisini şöyle tanıtıyor:

"İngiltere'nin en yüksek bilim kurulu, Şeyhûlislâmlık'a 6 soru sorup cevabını istediği zaman; o 6 soruya, 6 kelimeyle son derece beğenilen bir cevap veren;

"Yabancıların en çok önem verdikleri ve bilginlerinin en esaslı düstur saydıkları ilkelerine, gerçek ilim ve marifetle karşılık verip, üstün çıkan;

Gerek Avrupa Filozoflarına, gerek Üleması'na ve gerek okullarda yetişmiş olanlara meydan okuyan, kendisi hiç soru sormadan sorulan soruları eksiksiz cevaplandıran;

"Bütün ömrünü bu milletin mutlu olması için harcayan;

"100'den çok kitap yazarak ve Türkçe yayınlayarak bu milleti aydınlatan... bir marifet ehli olan kişi..."[4]

Bu sözler başkası tarafından söylenmiyor, Said-i Nursi'nin kendisi tarafından yazılıp kitabına konuluyor (!) yani; Said-i Nursi kendisinde böyle meziyetler bulunduğunu kitaplarında anlatıyor.

Said-i Nursi demek ister ki: "Ne Şeyhûlislâmlık'ta ne de okuldan yetişmiş olanlar arasında benden daha büyük bir âlim bulunmadığı için İngiltere'den gelen Bilim Kurulu'nun bütün sorularına ben cevap verdim. Ve ben bütün bilim adamlarına meydan okudum. Hangi ilimden olursa olsun sorulan, bana yöneltilen soruların hepsine cevap

3 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle tefsir), s.61-62, sat.1-5. (Ek: 2)
4 Said-i Nursi, *Lem'alar Risalesi,* Doğuş Ltd. Şirketi Matbaası, Ankara, 1975, s.162-163.

verdiğim için yapılan ilmi tartışmada herkese karşı üstün çıktım, ne Avrupa Filozofları ne İstanbul ûleması bana yetişebildi, ben işte böyle bir âlim böyle bir mârifet ehliyim.

Evet, Said-i Nursi, açık açık böyle diyor, bunu anlatmaya çalışıyor.

En'âm Suresi'nin 161. ayetinde Peygamberimize şöyle hitap edilir:

"De ki: Şüphesiz Rabbim beni doğru yola iletmiştir."

Said-i Nursi bu ayetle de kendisine hitap edildiğini iddia ediyor. Ve şöyle ispatlamaya çalışıyor:

"Bu âyetin sayı değeri 1316 eder ki; Risale-i Nur yazarı (Said-i Nursi) nin Nurları hazırladığı tarihi gösterir."[5]

Demek ki, Said-i Nursi'ye göre; Tanrı bu ayetle Said-i Nursi'ye sesleniyor. Çünkü Said-i Nursi'nin nurları hazırladığı tarihle bu ayetin cifir yönünden sayı değeri aynı rakamları ifade ediyor; aynı tarihe denk geliyormuş!..

O zaman Said-i Nursi'ye göre ayetin anlamı şu demek oluyor: "*Ey Said-i Nursi de ki: Şüphesiz Rabbim beni doğru yola iletmiştir.*"

Said-i Nursi, bu ayet hakkında yaptığı yorumla; bir yandan kendisine Peygamber süsü vererek Hz. Muhammed'in yerine koyuyor ve bir yandan da doğru yolda olduğuna Allah'ın ayetini şahit gösteriyor, daha doğrusu alet ediyor.

Bakara Suresi'nin 269. ayetinin anlamı şöyledir:

"Hikmeti dilediğine verir. Kime hikmet verilmişse şüphesiz ona büyük iyilik edilmiştir. Bundan ancak akıl sahipleri ibret alır."

Aynı surenin 151. ayetinin anlamı da şöyledir:

"Nitekim biz size aranızdan, âyetlerimizi okuyacak, sizi her kötülükten arıtacak, size kitabı ve hikmeti öğretecek ve bilmekte olduklarınızı bildirecek bir peygamber gönderdik."

Said-i Nursi bu ayetleri de kendi hakkında yorumluyor ve bu ayetlerde; "Kendisine anlatılan, hikmet verilen, kitabı hikmeti öğreten ve herkese bilmediği şeyleri bildiren" kişinin kendisi olduğunu iddia ediyor. Bu iddialarını da cifir hesaplarıyla ispatlamaya çalışıyor.[6]

5 Said-i Nursi. *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.67.
6 *Aynı kitap*, s.67-68.

O zaman Said-i Nursi'ye göre ayetlerin anlamı şu demek oluyor:

"Allah hikmeti Said-i Nursi'ye vermiştir. Kime hikmet verilmişse şüphesiz ona büyük iyilik edilmiştir. Nitekim biz size aranızdan, âyetlerimizi okuyacak, sizi her kötülükten arıtacak, size kitabı ve hikmeti öğretecek ve bilmemekte olduklarınızı bildirecek bir Peygamber, Said-i Nursi adlı bir zat gönderdik."

Said-i Nursi, Hûd Suresi'nin, "Onlardan kimileri bedbaht (Cehennemlik), kimileri de Said=mutlu (Cennetlik)tirler" anlamındaki 105. ayetini tekrarlıyor.

Said-i Nursi, bir yandan ayette geçen Said kelimesiyle kendisinin anlatıldığını ileri sürerken, bir yandan da cennetliklerden olduğunu kabulleniyor.

Tevbe Suresi'nin 33. ve Saff Suresi'nin 8. ayetinde şöyle buyurulur:

"Onlar istiyorlar ki, Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürsünler. Oysa Allah kâfirler hoşlanmasalar bile, nurunun tamamlayıcısıdır."

Said-i Nursi'ye göre:

"Bu Nur, Risale-i Nur'un nurudur. Daha doğrusu Risale-i Nur'un kendisidir. Bu nuru ağızlarıyla söndürmek isteyenler de Said-i Nursi'ye ve kitabına karşı olanlardır."[7]

Said-i Nursi bunu ispatlamak için de şöyle diyor:

"'Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah nurunun tamamlayısıdır.' anlamındaki cümlenin sayı değeri 1316 ya da 1317'dir. Bu sayıda Avrupa Müstemlekeler Bakanının, Kur-an'ın ışığını söndürmeye çalışmasına karşılık Risale-i Nur yazarının O nuru parlatmaya çalıştığı tarihe denk geliyor. Bu kadar âyetlerin sayı değeri de aynı tarihin denk gelmesi, işaretten de öte-de bir anlam taşır ve Risale-i Nur'un yazarı (Said-i Nursi) nin Kur'an âyetlerinde sözü edildiğini açıkça gösterir."[8] (Ek: 3)

Yalnızca bu ayetler değil; Nur kelimesinin yer aldığı başka ayetler, hatta Peygamberimize seslenen birçok ayet de, Said-i Nursi ve *Risale-i Nur* hakkında inmiş gibi gösteriliyor Said-i Nursi tarafından.

7 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir). s.81-84.
8 *Aynı kitap*, s.81, sat.6-18. (Ek: 3)

b) Din Büyüklerinin Kitaplarından, Kendisi İçin Çıkardığı Mânalar

Said-i Nursi, *Kur'an-ı Kerim* ayetlerinden başka, Ulu kişilerin sözlerinde de kendisinin ve Risale-i Nur'un konu edildiğini ileri sürer. Yani geçen Ulu kişiler'de Said-i Nursi ve kitabını haber vermişlerdir gelecek nesillere! Bununla ilgili de birkaç örnek vermeyi uygun görüyorum:

Hazreti Ali Said-i Nursi İçin Ne Demiş (!)?

Hazreti Ali, Kaside-i Cel Celûtiye'sinde bakın neler söylemiş, Said-i Nursi'ye seslenerek (!):

"Ey Değeri Yüce Olan İsm-i A'zam'mı Taşıyan kişi!

"Dövüş korma! Savaş; çekinme!"[9]

Said-i Nursi, bu sözlerle kendisine seslenildiğini nereden mi biliyor? Bunu Said-i Nursi şöyle açıklıyor:

"Kaside-i Cel Celûtiye'de okumadığım birkaç sayfa vardı. Kitabı açarken o sayfaları atlıyor, okuduklarımı ilâveten iki sayfa daha okuyordum.

"Ne var ki; kitabı her açışımda, okumak istemediğim sayfalar arasında bulunduğu halde; bu kasideyle başlayan sayfa açılıyordu kendiliğinden. Ama ben yine de okumuyor; atlıyordum. Bu durum, 70 kez hadda belki 100 kez böyle oldu. Yani: –Ey Değeri Yüce Olan İsm-i A'zam-ı Taşıyan kişi! seslenişiyle karşılaştım. İşte o zaman hayret içinde hayret ettim.

"Bir aralık; acaba bu sayfa neden açılıyor onu da okursam ne olur diye düşündüm. Baktım ki Kaside-i Cel Celûtiye-yi okumaktaki asıl amacı bu sayfa gösteriyormuş. Bunun üzerine daha önce o sayfayı okumamakla ne kadar hata ettiğimi anladım. Ondan sonra okumaya başladım.

"Bu sayfa yine kendiliğinden açıldı birçok kez. Ve ben durumu arkadaşlara anlattım. Onlar da hayret içinde hayrette kaldılar.

9 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s. 119-125.

Dedim ki bu durum Cel Celûtiye'nin bir kerametidir. (Yani sayfa, benimle ilgili olduğunu, bir keramet olarak bildiği için, kendiliğinden açılıyor ben seninle ilgiliyim demek istiyordu.)

"Sayfanın kendiliğinden açılması, "beni yaz, kaleme al!" demekti. Bir işaret içindi inanmıyanlara, inandırmak için yazdırmak istiyordu kendisini. Şükürdü bu, benim davama da büyük bir delil durumundaydı... Tam zamanında imdadımıza yetişmişti.. Davam için delilsiz kaldığım bir zamanda, açılan sayfadaki hitaplarıyla elimden tutmuştu. Hazreti Ali: 'Ey değeri yüce olan İsm-i A'zam'ı taşıyan kişi! Dövüş korkma! savaş; çekinme!' diye seslenmişti bana.

"Birinci mısra ile başlayan 3-4 satırda 3-4 tane kuvvetli delil ve belirti vardır ki, –Ey Değeri Yüce Olan... İsm-i A'zam'ı Taşıyan! şeklindeki genel hitabıyla özellikle Bana sesleniyor!.."[10]

Said-i Nursi bu açıklamasından sonra; o 3-4 delili (!) de Cifir yoluyla belirtmeye çalışıyor. Yani kelimelere sayı değeri vererek yorumlar yapıyor kendine göre. Tıpkı yukarıda örnek olarak verdiğimiz ayetlerde yaptığı gibi... Cifir'in ne demek olduğunu, ileride ayrıca göreceğiz.

Said-i Nursi, Delil adını verdiği saçma sapan şeyleri sayıp dökerken;

"...1353 yılında İsm-i A'zam-ı taşıyan kişinin kendisi olduğunu ve taşıdığı İsm-i A'zam'la kendisini nasıl korunduğunu ve Ey Yüce İsm-i A'zam-ı taşıyan kişi hitabındaki harflerin sayı değerlerinin, bu tarihi nasıl tutuğunu, hattâ aynı sayı değerleriyle; Molla Kürt, Molla Said, Bedi gibi Said-i Nursi'nin lakaplarının birbirine nasıl uygun düştüğünü..."[11] de anlatmaya çabalar.

Yine Hz. Ali, Kaside-i Ercuze'sinde geleceğin bazı olaylarından haber vermiş. Sonra özellikle Said-i Nursi'ye seslenerek (!) şöyle demiş:

"-Ey Molla Said; Ey Said-i Kürdi; Ey Bediüz-Zaman! O zamana yetiştiğinde, o zamanın belalarından kurtulman için sana ders verdiğim İsm-i A'zam'la dua et! Biz, Peygamberin Ailesi olarak, sıkıntılı zamanlarda yardımcı çıkarıp imdada koşuyoruz!"[12]

10 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.119-120.
11 *Aynı kitap*, s.120-129.
12 Said-i Nursi, *Lem'alar*, Sinan Matbaası, İstanbul, 1958, s.417-418.

Hazreti Ali, böyle söylemiyor ama; Said-i Nursi, böyle yorumluyor. Çünkü işine öyle geliyor.

Abdulkadir Geylâni de, Said-i Nursi'den ve eserlerinden söz ederek (!) Said-i Nursi'ye şöyle seslenişleri olmuş:

"–Ey Müridim! sen, zamanın Abdulkadir Geylânisi ol! Tanrıya içtenlikle yönel, Said ve mutlu olarak yaşarsın!"

Said-i Nursi, bu cümlelerle kendisinden bahsedildiğini birtakım Cifir oyunlarıyla açıklayarak; kimler tarafından korunduğunu anlatır:

"...Ben müridimi, bütün korktuklarına karşı korurum! Bütün şer ve fitnelerden koruyacak bir bekçisiyim onun."

Bu beytin yorumu şöyle yapılıyor:

"–14. yüzyılda Elkürdi lakabıyla anılan Molla Said, benim müridim'dir. O fitne ve belâ çağının bütün şer ve fitnesinden, Allah'ın izniyle onun koruyucusuyum.

"Evet bu beyt, Hürriyetten 20-30 sene sonraya işaret eder. Gavs'ın, yani Abdulkadir Geylani'nin Müridi (Said-i Nursi), 20 belâ'dan, olağanüstü bir şekilde kurtulmuştur. Bu kurtuluş, gizli bir kurtarıcı aracılığıyla olmuştur."[13]

"Müridim, ister doğuda, ister batıda olsun; hangi ülkeyi dolaşırsa dolaşsın; mutlaka korurum onu!"

Bu beyt de şöyle yorumlanıyor:

"–O Gavs'ın müridi olan Said-ül-Kürdi Rusya'da esirken, Asya'nın Doğu-Kuzeyi'nden, türedilerin eliyle Asya'nın Batı'sına sürgün edildiği sırada, Sibirya dolaylarında firar etmişti. Dolayısiyle çok yer gezmişti. Çok ülke dolaşmıştı. İşte o zaman, Tanrı'nın izniyle ona yardım ettim. İmdadına yetiştim. Demek istiyor Abdülkadir Geylâni.

"Gerçekten de, Hz. Gavs'ın müridim dediği Said-i Nursi, 3 yıl esir kalmış, Asya'nın Doğu-Kuzey'inde, nice korkunç durumlardan kurtulmuş. 3-4 aylık mesafeyi kaçarak çiğnemiş ve kaçarak kurtulmuştur. Bu arada birçok şehir gezip görmüştür."[14]

13 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.150.
14 *Aynı kitap*, s.151.

"Ey Benim nazmımı okuyan, onu oku; korkma! sen, gerçek bir yardımın çevresi içinde korunmaktasın!"

Bunun yorumu da şöyle yapılıyor:

"Abdülkadir Geylâni, Bediüz Zaman Molla Said adıyla bilinen ve Düzenli Virdler'ini okuyan Mürid'ine der ki: Benim nazmımı, yani tutumumu ve karakterimi gösteren ve cihadlarımı isbatlayan sözlerimi oku. Benim sözlerimden maksat, senin Risalelerindir. Özellikle, Sözler ve Mektubat adlı risalelerindir!.. Bunları serbetçe ortaya koy; korkma!"[15]

Bakın daha neler anlatıyor Said-i Nursi:

"Yani-ben müridimin koruyucusuyum! anlamındaki cümle, Cifir yoluyla, 1336'yı gösterir. Demek Hazreti Abdulkadir Geylâni, bu tarihte gelecek müridi'ni, Tanrı buyruğuyla koruyacağını bildiriyor.

"Evet biçare Said olarak ben de derim ki:

"İnsanlığın başına gelen en büyük bela olan dünya savaşı sırasında, ben çok sıkıntılar geçirdim. Tehlikelerle karşı karşıya kaldım. İşte Hazreti Abdulkadir Geylâni'nin gösterdiği Arabî tarihte, ya da biraz önce şaşılacak şekilde kurtuldum. Kurtuluşum bir harikaydı. Bir kez öyle oldu ki: Aynı dakikada 3 kurşun birden geldi bana. Tam ölecek yerlere yöneldi kurşunlar. Sonra bana üçü de isabet ettiği halde, tesir etmediler!

"Bitlis'in düşmesi sırasında, bazı öğrencilerimle birlikte; bir Rus taburunun çemberine düştük. Bizi sardılar her yanımızdan. El-El ateş ettiler bize. 4 tanesinin dışında bütün arkadaşlarım şehid oldu. Sonra çemberi dört yanından yararak çıktık.

"Bir yere geldik: Yine onların içine düştük. Onlar, üstümüzde çevremizde bulunuyor; sesimizi, hattâ öksürüğümüzü bile işitiyorlardı. Ama bizi göremiyorlardı! 30 saat çamurlar içinde o durumda kaldık. Ben yaralıydım da. Fakat, kalbimde bir ferahlık vardı. Ve muhafaza edildim.

15 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle tekrar), s. 151.

"Bunun gibi çeşitli tehlikelerde, büyük yardımcı Abdulkadir Geylâni'nin gösterdiği tarihte, gerçekten Tanrı'sal bir korunma içinde olduğumu anlıyordum. Tanrı, o kutsal üstadını, bir koruyucu Melek gibi, koruyuculuğuma vermişti. İşte Abdulkadir Geylâni'nin ben müridimin koruyucusuyum! anlamındaki cümlesi, benim macaralarımı gösteriyor. Benimle birlikte arkadaşlarımın durumlarına işaret ediyor... Ben onu her türlü şer ve fitneden korurum! anlamındaki cümle de, Cifir hesabıyla, 1344 tarihini gösterir. Bu tarihten şimdiye kadar çok önemli fitne'den, bela'dan kurtuldum. İşte bu kurtuluşlarımın, gaybi bir yardım sayesinde olduğunu ve o şekilde kurtulduğumu, bir nimeti anmak için ilân ediyorum!

"Sonra: 'Müridim, ister doğuda, ister batıda olsun; hangi ülkeyi dolaşırsa dolaşsın, mutlaka korurum onu!' Beytinin gerçek anlamı şudur:

"–Müridim, doğuda esir olduğu zaman da... Ben onu koruyacağım!

"Bu cümlenin, Cifir hesabı 1337'yi gösterir. Ben bu tarihte de Rus esaretinde tek başına bulunuyordum. Ve tek başıma Petrograd'ın 1 ay mesafe doğusunda bir aylık mesafeden kaçtım. Gizli koruyuculuk altında, birçok ülkeleri dolaştım.

"Ta Varşova.. Avusturya.. yoluyla İstanbul'a geldim... Hazreti Gavs'ın, yani Abdulkadir Geylâni'nin de söylediği gibi, doğu esaretinde ve yaptığım gezilerde; Tanrı'nın izniyle her yardım istediğimde yardım görüyordum. Demek ki, Tanrı izniyle Abdulkadir Geylâni, koruyucu melek gibi bu yardım görevini yapmış. Dua ederek yapmış bu yardımı bana.

"–Müridim batıda da olsa korurum onu... anlamına gelen cümlenin Cifir hesabıyla değeri: 1351'dir... İşte Abdulkadir Geylâni'nin işaret ettiği bu tarihte yani 1351'de Müslümanlık belirtilerinde önemli değişmeler olmuştu. O sırada ben bütün gücümle; Müslümanlık belirtilerini korumaya hizmet etmek bakımından kendimi görevli saymıştım. İşte o manevi kargaşadaki fırtınalar, bizi sarsmadı. Tenvin sayılırsa o zaman cümlenin değeri 1292 eder ki, bu tarih, benim dünyaya geldiğimden bir yıl öncesini gösterir. Ya da anamın karnında olduğum tarihe işaret eder...

"Cümle, 1314 tarihini de gösterir. Abdulkadir Geylâni'nin bu müridi, 1314 tarihinde de önemli bir tehlikeden kurtulmuştur. Şeyhinin yardımıyla. Abdulkadir Geylâni bu tarihe işaret eden cümlesiyle: O önemli tehlikede, onun imdadına yetişeceğim demek istiyor.

"Eski talebelerim bilirler ki: 1314 ile 1315 ya da 1316 yıllarında 2 minare yüksekliğinde dağ gibi bir taştan ibaret olan Van Kal'esi'nde çok eskiden kalma bir İn'in kapısına gidiyorduk. Ayağımdan kunduralar kaydı. İki ayağım birden sürçtü. Tehlike; yüzde yüzdü. Çünkü hiçbir dayanak kalmamıştı. Tutunabileceğim hiçbir şey yoktu. İşte tam o sırada büyük bir dayanağa basmışçasına kendimi toparlayıp, 3 metrelik bir kavis çizerek mağaranın kapısına atılmışım... İşte Abdulkadir Geylâni kasidesinde, hayat maceralarının önemli noktalarına işaret ettiğine göre: bu cümlesiyle de başımdan geçen bu tehlikeli olaya işaret ediyor demektir... Bütün bunlar tesadüf işi olamaz elbette..."[16]

Abdulkadir Geylâni, bir "münacaat"ında da şöyle diyormuş:

"–Kurtuluş kıyısına çıkan, Tanrı'nın kendisine yaklaştırdığı Said'dir. Yok olup giden de, Tanrı'nın kendisinden uzaklaştırdığı ve azap vereceği bedbaht kişidir."

Said-i Nursi'ye göre: Bu kurtuluş kıyısına ulaştığı belirtilen kişi, kendisidir. Yani Said-i Nursi'dir. Ve yine Said-i Nursi'ye göre: Abdulkadir Geylâni'nin bu ifadesi, "Said" ve "Şaki"den söz eden ayetin bir çeşit tefsiri durumundadır.[17]

Said-i Nursi, kendisinin "Bir nefer iken müşirlik, yani mareşallık makamına yükseltildiği"ni anlatıyor[18] ve Ulu kişiler tarafından, "Parmakla gösterildiği"ni yazıyor.[19]

Abdulkadir Geylâni, şu beyitiyle de Said-i Nursi'ye sesleniyormuş:

"–Bütün korku ve kötü durumlarda, benim yardımıma yönel, yönel ki, sana eşya içinde himmetimle yardım edeyim!"

16 Said-i Nursi. *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir). s.151-153.
17 *Aynı kitap*. s.155.
18 *Aynı kitap*. s.157
19 *Aynı yerde*

Said-i Nursi'ye göre: "Bu beytin başındaki kelime, '–Ey Said!' kelimesiyle aynı Cifir değerinde birleşiyor ve aynı tarihi gösteriyormuş. Yalnızca bir yıl fark varmış arada. Biri, 1293; öbürü de 1294'müş. Bu tarihler de, Said-i Nursi'nin doğum ya da çocukluk yıllarına raslıyormuş. Beytin öteki kelimeleri de Cifir hesabına vurulduğu zaman, yine Said-i Nursi'yle ilgili olduğu meydana çıkarmış."[20]

Said-i Nursi, kendisinin Abdulkadir Geylâni'den falan aşağı kalmadığını anlatmak için, Abdulkadir Geylâni'nin olduğunu ileri sürdüğü şu şiiriyle ispatlamaya çalışıyor:

"–Said-i Nursi, Ey Müridim! sen zamanın Abdulkadir'isin!"

Said-i Nursi devamla şöyle diyor:

"–Bu şiirin Cifir hesabıyla değeri: 1309 dur. Bu tarih, bu acâyip yüzyılın başlangıcıdır. Aynı zamanda; yaşayan Said'in medreselerde 10 yıl okunan ilimleri, 3-4 ayda, harika biçimde okuyup öğrendiği bir tarihtir."[21]

c) Kur'an-ı Kerim Ayetlerinden Risale-i Nur İçin Çıkardığı Mânalar

Risale-i Nur'un doğruluğuna ve değerine, Tanrı *Kur'an-ı Kerim*'de; Peygamber, hadisinde; Hazreti Ali ve birçok ulu kişiler kasidelerinde, kitaplarında "imza basmış"lardır. (Çeşitli risalelerde bu iddia aynen yer alıyor. Yeri geldikçe örnekler verilecek.)

Said-i Nursi'ye göre: Tanrı *Kur'an-ı Kerim*'in çeşitli ayetleriyle Risale-i Nur'u (!) haber vermiştir. Ve Said-i Nursi, ayetleri kendine göre şöyle açıklıyor:

"'Allah göklerin ve yerin nurudur' anlamındaki bir cümleyle başlayan nur âyetindeki nur, risale-i nur'dur."

20 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.160-161.
21 *Aynı kitap*, s.163-164.

Bu ayet, Said-i Nursi'ye göre; *Risale-i Nur*'a 10 parmakla işaret ediyormuş.[22]

Ayetin Türkçe anlamı şöyledir:

"Allah, göklerin ve yerin nurudur.

"O'nun nuru, içinde ışık bulunan bir kandil yuvasına benzer. O ışık bir cam içindedir. Cam ise, sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır. Bu, ne yalnız doğuda ve ne de yalnız batıda bulunan bereketli bir zeytin ağacından yakılır. Ateş değmese bile yağın kendisi aydınlatacak olur. Nur üstüne nurdur. Allah dilediğini, nuruna kavuşturur. Allah insanlara örnekler verir. O, her şeyi bilir."[23]

Said-i Nursi'nin Cifir yoluyla yaptığı yoruma göre; bu ayetin anlamı şöyle oluyor:

"Allah'ın Nuru olan Risale-i Nur, içinde ışık bulunan bir kandil yuvasına benzer. O ışık, bir cam içindedir. Cam ise sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır. Risale-i Nur ne yalnız doğunun, ne yalnız batının malıdır. O, bereketli bir zeytin ağacı gibi olan Said-i Nursi'den ya da doğrudan doğruya Kur'an-ı Kerim'den yakılır. Risale-i Nur, hiçbir aydınlatma kaynağı olmasa bile aydınlatır. Risale-i Nur, bir elektrik gibidir. Risale-i Nur, nur üstüne nurdur. Allah dilediği için Said-i Nursi'yi Nur'una kavuşturmuştur."[24]

Said-i Nursi diyor ki:

"Bu âyete göre: Risale-i Nur da, onun yazarı da ateş dokunmadan yanan bir elektriğe benzer.

"Risale-i Nur neden bir elektriğe benzer? Çünkü O, ne doğunun bilgilerinden, ne de batının felsefe ve fenlerinden gelmiştir. O, Doğunun da Batı'nın da üstünde bulunan, *Kur'an-ı Kerim*'in geldiği yüce arş mertebesinden alınmıştır."[25] (Ek: 4)

22 Said-i Nursi, *Asa-yı Musa* (Meyvenin üçüncü meselesi Emirdağ çiçeği, Arap harfleriyle teksir), s.86.
23 Nûr Suresi, ayet 35.
24 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.58-59.
25 *Aynı kitap*, s.60, sat.3-6. (Ek: 4)

Said-i Nursi, kendisinin neden elektriğe benzediğini de açıklarken aynen şöyle diyor:

> "Risale-i Nur Müellifi (yani kendisi) de ateşsiz yanar! Tahsil için külfet ve ders meşakkatine muhtaç olmadan kendi kendine nurlanır Âlim olur."[26] (Ek: 5)

Yani Said-i Nursi'ye göre, ayetle işte bu anlatılıyor.

Said-i Nursi, daha sonra: "Ancak 15 yılda okunabilecek kitapları, sadece 3 ayda okuduğunu" yazıyor.[27]

Yani demek istiyor ki: "–Elektrik, ışığını herhangi bir yerden almadan nasıl yanıyorsa; ben de herhangi bir kimseden ışığını almadığım bir ilim tahsil etmiş bulunuyorum. 3 ay gibi kısa bir zamanda ancak 15 yılda okunabilecek kitapları okuyup öğrenmiş olmam bunu gösterir. Ben, ışığımı görünmez bir kaynaktan alıyorum. Tıpkı elektrik gibi..."

Yine Said-i Nursi'ye göre: "Bu âyet, Said-i Nursi ve *Risale-i Nur*'a işaret etmekle kalmıyor, aynı zamanda; gerek *Risale-i Nur*'un ne zaman yazılıp meydana getirileceğini, ne zaman yayılıp dünyayı aydınlatacağını, hatta adının ne olacağını, hangi bölümlerden meydana geleceğini, bölümlerde neler bulunacağını; gerek bu kitabın yazarının kim olacağını, yazarın ne zaman dünyaya geleceğini, adının hatta lakabının ne olacağını, çocukluk devresinin nasıl geçeceğini, ne zaman Arapça'ya başlayacağını ve sonra hangi yoldan âlim olacağını da anlatıyor. Bunların hepsi, bu âyette bildiriliyormuş."

Hûd Suresi'nin 110. ayetiyle de *Risale-i Nur*'a işaret ediliyormuş.

Bu ayetle Said-i Nursi'ye sesleniyor ve dolayısıyla *Risale-i Nur* doğrultusunda hareket etmesi isteniyor kendisinden, ayetin Türkçe anlamı şöyledir: "–Sana nasıl buyuruyorsa o çizgide yürü.

Said-i Nursi'ye göre:

> "Bu âyet, *Risale-i Nur*'un doğmasına yarayacak ilimlerin, kendisi tarafından ne zaman okunmaya başlanacağını 'Cifir' yoluyla haber veriyormuş."[28]

26 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle tefsir), sat.13-14. (Ek: 5)
27 *Aynı kitap*, s.60.
28 *Aynı kitap*, s.62.

Hûd Suresi'nin bu özeti *Risale-i Nur*'un doğrultusuna işaret ediyormuş.[29]

Yani Allah Said-i Nursi'ye seslenerek şöyle diyormuş:

"–Sen, Risale-i Nur'un çizgisinde, istikametinde ol."

Ankebût Suresi'nin 69. ayetiyle de, *Risale-i Nur*'a işaret ediliyormuş. Ayetin Türkçe anlamı şöyledir:

"Onlar ki bizim uğrumuzda Cihad yaptılar, onları dosdoğru yolumuza ileteceğiz."

Said-i Nurşi'ye göre, "bu âyet, Cifir yoluyla, Said-i Nursi'nin besmeleye başladığı bu birinci yaşama girdiği tarihe de işaret ediyor. Bir yandan buna işaret ediyor, bir yandan da; Said-i Nursi'nin bir mücahit olarak ortaya çıkacağı tarihi gösteriyor."[30]

Hicr Suresi'nin 87. ayetiyle de *Risale-i Nur*'a işaret ediliyormuş. Ayetin Türkçe anlamı:

"And olsun ki sana her zaman tekrarlanan yedi âyetli fâtihayı ve büyük Kur'an'ı verdik."

Bu ayet hem Fatiha suresine, hem de onun bir aynası durumunda olan *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş.

Şu halde Said-i Nursi'ye göre ayetin anlamı şu demek oluyor:

"–Ey Said-i Nursi, sana Kur'an'ın Ünlü 7 temelini parlak bir şekilde isbatlayan ve Fatihanın, nuruna mazhar bir aynası olan Risale-i Nur'u verdik."[31]

En'âm Suresi 120. ayetiyle de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş. Ayetin Türkçe anlamı:

"–Yahut ölü iken dirilttiğimiz ve kendisine halk içinde dolaşıp yayacağı bir nur verdiğimiz kimse, hiç çıkmayacağı bir karanlıkta bulunan kimseye mi benzer?.."

29 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.62.
30 *Aynı kitap*, s.62.
31 *Aynı kitap*, s.63.

"Said-i Nursi, Risale-i Nur gelmezden önce bir ölü gibiydi. Ama Risale-i Nur gelince onunla dirildi. Sonra yine Said-i Nursi, Dünya Savaşı'nda, maddi ve dehşetli bir ölümden "harika" bir şekilde kurtuldu. Bir de, Felsefe ve gafletten gelen manevi bir ölümden kurtuldu...

"Bu âyet, Said-i Nursi'nin birinci doğum yıldönümüne de işaret eder. Kısacası: Bu âyet, birçok 'tabaka'lar içinde bir 'işaret tabakası"ndan, Risale-i Nur'a, onun yazarına, yazarın yaşadığı yüzyıla ve Risale-i Nur'un yazılmaya başladığı zamana işaret, hatta delalet yoluyla bakar."[32]

Bakın daha ne açıklamalar yapıyor, Said-i Nursi:

"Bu âyetin kuvvetli işaretini hem güçlendiren, hem de güzelleştiren 3 münasebet birden Ramazan'da kalbime geldi. Kesin bir kanaat verdi ki, 'Ölü İken' sözüne tam münasip olan Said'dir. Bu âyetin, Risale-i Nur'un Tercüman'ı olan Said-i 'ölü iken' sözüyle nitelemesinin hikmeti odur ki: Ölüm muammasını ve tılsımını o açmış. Ölümün dehşetli yüzünün altında, iman ehline çok uysal ve güleç bir nurlu hakikat bulunduğunu keşfedip isbat etmiş. Ve ölümle dolu fani hayatta boğulan sapıklara ebedi hayat dolu bir geçici ve zahiri ölümle karşı koyar... Sapıklar, meşru olmayan arzularının helâl görmesiyle süslenirken, Risale-i Nur ölümü karşı çıkarıp, hayatın tadını da, süsünü de paramparça eder... İşte bunun içindir ki, ölümün bu büyük hakikati, Risale-i Nur'da son derece önemli ve geniş bir yer almıştır. Hattâ çoğu saldırılarında, ölümü elinin altında tutup, sapıkların başına vurur. Akıllarını başlarına getirmeye çalışır.

"İkinci anlatacağım münasip şey:

"Tarikatçıların, özellikle Nakşilerin 4 temel ilkelerinden en başta gelen ölüm rabıtası'dır.

"Bu ölüm rabıtası, eski Said-i Yeni Said'e çevirmiştir ve her düşünce hareketinde yeni Said'e yoldaş olmuştur."[33]

32 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.63.
33 *Aynı kitap*, s.61.

Said-i Nursi şöyle devam ediyor:

"Öyleyse âyetin özel işaretine tam tamına uyan biri varsa o da Said-i Nursi'dir. Onun sabrı, doğruluğunun bir kerameti'dir.

"Ben namazdan sonra bu açıklamayı yazarken, Sıddık Süleyman'ın Halefi: Emin, Sümri'nin, bu âyetiyle ilgili parçayı aldığını ve Ramazan'ın feyzinden onun izahı gibi nurlar istediğini gördüm. Yazdığımı Emin'e gösterdim. Şaşırarak: 'Bu, hem Sabri'nin, hem de Risale-i Nur'un bir kerametidir' dedi. Bu âyetteki Kur'an muvazenesini düşünürken, Hûd suresindeki: Onlar ki mutsuz oldular... bölümüne karşılık olarak: (Ve onlar ki, Said oldular. İşte onlar Cennettedirler! Mutlaka Cennete girecekler!) âyetindeki muvazene=uygunluk aklıma geldi, dikkatimi çekti...

"Sabri'nin mektubu yoldayken, yani daha bana gelmeden önce; o mektubun manevi etkisiyle bu âyeti düşünürken şu sonuca vardım:

"Risale-i Nur'un bu derece kuvvetli Kur'an işaretlerine ve şâkirtlerinin bu kadar değerli Kur'an müjdelerine ve en ulu kişilerin iltifatlarına mazhar olmasının sırrı ve hikmeti vardır. Bu sır ve hikmet de, karşılaşılan belanın büyüklüğü ve korkunçluğudur. İşte bu yüzden; Risale-i Nur, Hiçbir eserin erişemiyeceği bir kutsal takdir almıştır Kur'an'dan...

"Kur'an işaret eder ve müjdeler ki; Risale-i Nur'un dairesi içine girenler, tehlikede olan imanlarını kurtarırlar. Bu imanla kabre girerler ve cennete girecekler..."[34] (Ek: 6)

Hadîd Suresi'nin 28. ayetiyle de Risale-i Nur'a işaret ediliyormuş. Ayetin Türkçe anlamı:

"Ve Allah size bir nur yaratsın ki, siz o nur'la yürüyesiniz."

Said-i Nursi'ye göre; "bu Nur da; Risale-i Nur'dur." O zaman ayetin anlamı şu demek oluyor:

"–*Ve Allah size yolunuzu aydınlatan, yürümenizi sağlayan Risale-i Nur'u verecek.*"

34 Said-i Nursi. *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.65-66. sat.20-23. (Ek: 6)

Yunus Suresi'nin 82. ayeti de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş.
Ayetin Türkçe anlamı:

"–Ve Allah hakkı, kelimeleri'yle yerine getirecektir."

Said-i Nursi'ye göre; "Bu âyetteki 'Kelimeler' sözüyle, Risale-i Nur anlatılmak isteniyor. Risale-i Nur bütünü içindeki 'Sözler' adlı Risale'nin Arapça karşılığı da 'Kelimeler'dir." Öyleyse ayetin anlamı şu oluyor:

"Ve Allah, kelimeleri yani Risale-i Nur'la hakkı yerine getirecektir."

En'âm Suresi'nin 161. ayeti de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş.
Ayetin Türkçe anlamı:

"De ki, Rabbim beni, doğru yoluna iletti."

Said-i Nursi'ye göre; "bu âyetteki 'doğru yol' sözüyle de, Risale-i Nur anlatılmak istenmektedir. Sonra bu âyette Cifir yoluyla öyle bir tarihe işaret ediliyor ki, bu tarih Risale-i Nur yazarının, Nur'ları hazırlamaya çalıştığı, tahsil yaptığı tarihe denk geliyor."
O zaman ayetin anlamı şu oluyor:

"–Ey Said-i Nursi de ki, Rabbim beni doğru yol olan Risale-i Nur'a kavuşturdu.

Lokman Suresi'nin 22. ayeti de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş.
Ayetin Türkçe anlamı:

"İyilik yaparak kendini Allah'a veren kimse, şüphesiz en sağlam kulpa sarılmış olur...

Said-i Nursi'ye göre; "bu âyette sözü edilen 'en sağlam kulp', Risale-i Nur'dur."
O zaman ayetin anlamı şu oluyor: *"Kim iyilik yaparak Risale-i Nur okursa o, en sağlam kulpa sarılmış olur."*

"Kime hikmet verildiyse, ona hayırdan çok şey verildi demektir."

"Allah onlara kitabı ve hikmeti öğretir. Ve onları arıtır."

"Sizi arıtır ve size kitabı ve hikmeti öğretir"

anlamındaki ayetler de *Risale-i Nur*'a işaret ediyorlarmış.

Said-i Nursi'ye göre; "Âyetlerde belirtilen 'Hikmet' sözüyle anlatılmak istenen, Risale-i Nur'dur."

Buna göre ayetlerin anlamları şu oluyor:

"Kime Risale-i Nur verildiyse, ona hayırdan çok şey verdi demektir."

"Allah onlara kitabı ve Risale-i Nur'u öğretir. Ve onları arıtır."

"Allah sizi arıtır ve size kitabı ve Risale-i Nur'u öğretir."

Âli İmran suresinin 7. âyeti de Risale-i Nur'a ve Nurculara işaret edermiş, bu âyetin Risale-i Nur ve Nurcularla ilgili kısmı;

"O'nun yorumunu bir Allah, bir de ilimde ileri gitmiş olanlar bilirler."

anlamındaki cümleymiş.

Said-i Nursi'ye göre: "Âyetteki 'ilimde ileri gidenler' sözüyle anlatılmak istenen; Risale-i Nur ve onun şakirtleri, yani Nurculardır."

Buna göre ayetin anlamı şu oluyor:

"O'nun yorumunu bir Allah, bir de Risale-i Nur ve Nurcular bilir."

Nisâ Suresi'nin 173. ayeti de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş.

Ayetin Türkçe anlamı:

"Ey insanlar, size Rabbinizden bir delil geldi. Ve size açık bir nur indirdik."

Said-i Nursi'ye göre: "Burada sözü edilen Nurda, Risale-i Nur'dur."

O zaman ayetin anlamı şu oluyor:

"Ey insanlar, size Rabbinizden bir delil geldi. Ve size apaçık bir nur olan Risale-i Nur'u indirdik."

"İnanan-iman edenlere, hidayet kaynağı ve her türlü dertlerine şifa verdik" anlamındaki âyet de Risale-i Nur'a işaret ediyormuş.

Said-i Nursi'ye göre; "Kur'an nasıl bir hidayet kaynağı ve dertlere şifaysa; Risale-i Nur da öyle hidayet kaynağı ve dertlere şifadır."

O zaman ayetin anlamı şu oluyor:

"–İnanan-iman edenlere, hidayet kaynağı olan ve her derde şifa veren Kur'an-ı Kerim'i ve Risale-i Nur'u verdik."

Tevbe Suresi'nin 130. ayeti de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş. Ayetin Türkçe anlamı:

"–Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. Ondan başka Tanrı yoktur. Ona güvendim ve ona dayandım."

Said-i Nursi'ye göre; "bu âyet, Risale-i Nur kitaplarından olan işaretül İcaz adlı kitabın yazıldığı tarihi gösteriyor. Birinci Dünya Savaşı'nin başlangıcı sayılan olaylar meydana geldiğinde, hiç kimseden yardım görmeden nurların yayıldığına işaret ediyormuş."

Buna göre ayetin anlamı şu oluyor:

"Ey Risale-i Nur, eğer senden yüz çevirirlerse de ki; Allah bana yeter. O'ndan başka Tanrı yoktur. O'na güvendim ve O'na dayandım."

"Şüphesiz, Allah'ın askerleridir galip olanlar" anlamındaki ayet de Risale-i Nur'a işaret ediyormuş.

Said-i Nursi'ye göre; "bu âyetteki 'Allah'ın askerleri' sözünün kapsamında özellikle, Risale-i Nur Şakirtleri vardır. Âyet, Risale-i Nur Şakirtlerinin bir zaman hapse girmelerine karşılık, manevi yönden galip olduklarına işaret ediyor ve tesellide bulunuyor."

Nursi'ye göre;

"Risale-i Nur Şakirtleri'dir. Galip olanlar."

Ayetin Türkçe anlamı:

"Onlar ki O'nun birlikte inandılar, iman ettiler. Onların nurları, önlerinden ve sağlarından koşuşmaya ve uçuşmaya başlar. Yani nurları çevrelerine saçılır. Onlar o zaman, –Ey Rabbimiz! Nurumuzu tamamla ve bizi bağışla! derler."

Said-i Nursi'yi göre; bu ayette de, özellikle *Risale-i Nur* şakirtleri, yani Nurcular anlatılmaktadır.

Nursi'ye göre; ayetin anlamı şu oluyor:

"Said-i Nursi'yle birlikte inananlar ve iman edenlerin nurları çevrelerine saçılır. O zaman onlar, –Ey Rabbimiz nurumuzu tamamla ve bizi bağışla! diye dua ederler."

İsrâ Suresi'nin 82. ayeti de Said-i Nursi'ye göre; *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş.

Ayetin Türkçe anlamı:

"–Biz Kur'an'ı imanlara rahmet ve şifa olsun diye indiririz.

Said-i Nursi'ye göre; "Risale-i Nur da, 'Kur'an'ın semasından indiği için', bu âyette Risale-i Nur da anlatılmaktadır."

O zaman ayetin anlamı şu oluyor:

"...Biz Kur'an-ı Kerim'i ve O'nun semasından gelen Risale-i Nur'u, inananlara rahmet ve şifa olarak indirdik."

"Yunus", "Ra'd", "Hicr", "Şuarâ", "Kasas" ve "Lokman" surelerinin başlarında bulunan "–İşte bunlar, kitabın ayetleridirler!" anlamındaki ayetler de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş...

Said-i Nursi'ye göre; "Bu yüzyılda Risale-i Nur denilen 33 adet söz, 33 adet mektup, 31 adet Lem'alar; bu zamanda kitab-ı mübindeki âyetlerin âyetleri'dirler."[35]

Yine Said-i Nursi'ye göre ayetteki: "'İşte bunlar' sözüyle, Risale-i Nur'un parçaları anlatılmak isteniyor."

O zaman ayetin anlamı şu oluyor:

"–İşte bunlar, yani Risale-i Nur'un parçaları olan: 33 adet söz, 33 adet mektup ve 31 adet Lem'alar; Allah'ın kitabının ayetleridirler!"

Kalem (Nun) Suresi'nin 32. ayeti de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş...

Ayetin anlamı:

"Belki Rabbimiz, daha hayırlısına çevirerek bundan daha iyisini bize verir."

Said-i Nursi'ye göre; "Risale-i Nur'un yazılması ve yayılması sırasında çok olağanüstü olaylar oldu. Yazarına, yani Said-i Nursi'ye büyük sıkıntılar verildi. O sırada, 'Küçük bir mescid'ine de ilişildi!' İşte o

35 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle tekrir), s.74

zaman Risale-i Nur şakirtleri 'Güçlü bir rica' ve yakarışla Allah'a yalvardılar: 'Ya Rab! Bu korkunç Rü'yayı hayre çevir!' dediler. Herkes umutsuz bulunurken, Risale-i Nur şakirtleri, umud'lu oldular ve Müslümanların morallerini güçlendirdiler. Onun için de Allah dileklerine göre daha hayırlısını verdi. İşte âyette, bu olaya işaret ediliyor."

Buna göre ayetin anlamı şu oluyor:

"Risale-i Nur şakirtleri dediler ki: Umarız ki Rabbimiz, bundan daha iyisi, hayırlısını bize verecek."

Zümer, Câsiye, Ahkaf surelerinin başlarında bulunan "–Kitabın indirilişi, aziz ve hâkim olan Allah'tandır" anlamındaki ayetler de *Risale-i Nur*'a işaret ediyorlarmış...

Said-i Nursi'ye göre; "bu âyetlerde Risale-i Nur'un adına kendisine, ne zaman yazılacağına ve ne zaman yayılacağına Cifir yoluyla işaret ediyor. Çünkü Risale-i Nur, Kur'an Semasından ve âyetlerin yıldızlarından inmiştir."[36] (Ek: 7)

"İndirilen kitapla hem Kur'an-ı Kerim, hem de Risale-i Nur anlatılmak isteniyor."[37]

"Kitabın indirilişi" sözü, ebced hesabıyla, "Risalet-ün-Nur" adının sayı değerine, çok az bir farkla denk geliyor."[38]

Nursi'ye göre; ayetlerin anlamı şöyle oluyor:

"Kur'an-ı Kerim'in ve Risale-i Nur'un indirilişi, aziz ve hakim olan Allah'tandır."

Secde Suresi'nin 1. ve 2. ayetleri de *Risale-i Nur*'a işaret ediyorlarmış...

Ayetlerin anlamları:

"Hamim, Rahman ve Rahim olan Allah'ın indirişidir."

Said-i Nursi'ye göre; "indiriliş" "sözünün sayı değeri de, Risale-i Nur'un sayı değerine denk geliyor. Ebced hesabıyla ve cifir yoluyla bu sonuç elde ediliyor. O zaman, ayetlerin anlamları şu demek oluyor:

36 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap hartleriyle teksir), s.76. sat.9-10. (Ek: 7)
37 *Aynı kitap*, s.76-80.
38 *Aynı kitap*, s.78

"Kur'an-ı Kerim ve Risale-i Nur, Rahman ve Rahim Olan Allah'ın bir indirişidir."

"Onlar isterler ki, Allah'ın Nuru'nu ağızlarıyla söndürsünler. Oysa, inanmayanlar hoşlanmasalar bile Allah nurunu tamamlayıcı ve parlatıcıdır" anlamındaki âyet de Risale-i Nur'a işaret ediyormuş...

Said-i Nursi'ye göre; "bir yabancı ülkenin sömürgeler bakanının, Kur'an'ın nurunu söndürmeye çalışmasına karşılık, kendisinin ortaya atıldığına ve o nur'u parlattığına işaret ediliyor."

Yani Said-i Nursi olmasaymış, "o sömürgeler bakanı, Allah'ın Nur'unu söndürecekmiş. İşte o Nur, hem Kur'an-ı Kerim'dir, hem de Risale-i Nur'dur."[39]

"Risale-i Nur'un 129 parçası, Kur'an'dan uzanan elektrik telinin ucuna takılan 129 elektrik lambası gibidir."[40]

Nursi'ye göre; anlam şöyle oluyor:

"–Onlar isterler ki Allah'ın Nur'u olan Kur'an'ı ve Risale-i Nur'u ağızlarıyla söndürsünler. Oysa inanmayanlar hoşlanmasalar bile, Allah gerek Kur'an'ı ve gerek Risale-i Nur'u tamamlayıcı parlatıcıdır."

İbrahim Suresi'nin 1., Sâd Suresi'nin 29. ayetlerinde de *Risale-i Nur*'a işaret ediliyormuş...

Ayetlerin Türkçe anlamı:

"Bu öyle bir kitaptır ki, insanları karanlıktan ışığa çıkarasın diye sana indirdik."

Said-i Nursi'ye göre; "bu âyetlerdeki Nur, yani ışık sözüyle anlatılmak istenen yine Risale-i Nur'dur." Ve bu âyetlere Said-i Nursi şu anlamı vermektedir:

"Bu öyle bir kitaptır ki, sen onunla insanları Risale-i Nur'un ışığına çıkarasın diye onu sana indirdik."[41]

39 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.81.
40 *Aynı kitap*, s.81.
41 *Aynı kitap*, s.83.

Fussilet Suresi'nin 33. ayeti de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş...
Ayetin anlamı:

"Allah'a çağıran, güzel işler yapan ve ben Müslümanlardanım diyen kimsenin sözünden daha güzel ne olabilir!?"

Said-i Nursi'ye göre: "Hiçbir sözün kendisininkinden daha güzel olamıyacağı 'Söz', Risale-i Nur Külliyatı'ndan olan 'Sözler' adlı Risale yani kitaptır. Âyetle, işte bu kitap anlatılmak istenmiş ve övülmüştür."

Said-i Nursi, ayetin kelimelerinden sayılar çıkarıyor ve bir tarih meydana getiriyor. Ayetle, o tarihte "*her sözden daha güzel bir söz*" bulunduğuna işaret edildiğini anlattıktan sonra şöyle diyor:

"–Demek ki; biri, o tarihte son derece güzel sözlerle meydana çıkacak, sözlerinin güzelliği ile halkı büyüleyecek. Bu özellikse bu zamanda; Risale-i Nur'un sözler adlı: San'at, güzellik, tesir, büyüleyicilik yönünden yüksek bir mertebede bulunan Risalenin kelimelerinde ve güçlü sözlerinde bulunur. Demek ki, bu âyet işaret anlamı ile, Risale-i Nur'u övmektedir."[42]

Said-i Nursi'ye göre; ayetin anlamı şöyle oluyor:

"Allah'a çağıran, güzel işler yapan ve ben Müslümanım diyen Said-i Nursi'nin: Sözler adlı kitabından daha güzel ne olabilir?"

Nisâ Suresi'nin 42. ayeti de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş...
Ayetin anlamı:

"–Eğer hasta olur, yahut yolculuk yaparsanız, ya da herhangi biriniz büyük abdestini yapar veya kadınla cinsi birleşmesi olursa işte o zaman suyu bulamadığında - temiz toprakla teyammüm etsin."

Said-i Nursi'ye göre:

"Bu âyetteki 'Temiz Toprak' sözüyle, Risale-i Nur'a işaret edilmiştir. Âyetin işaret anlamı şöyledir: Yüce Allah diyor ki: 1357 yılında; Manevi Ab-ı Hayât'ın kaynakları kapatıldığı zaman, temiz toprağa yönelin! Onda bir yaşayış kaynağını ve nur madeni bulursunuz."

42 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.87.

"Bu âyetin özellikle Risale-i Nur'u anlattığını gösteren iki delil vardır."[43]

Said-i Nursi bu iki delili, uzun uzun anlatır kitapta.[44]
İbrahim Suresi'nin 24. ayeti de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş...
Ayetin Türkçe anlamı:

"–Görmez misin Alláh nasıl örnek veriyor: Temiz ve güzel bir gözü, güzel bir ağaca benzetiyor. Öyle bir ağaç ki, kökü yerde dalları da gökte bulunur."

Said-i Nursi'ye göre:

"Bu âyetteki: 'Güzel bir söz' ifadesiyle anlatılmak istenen, Risale-i Nur'dur. 'Güzel ağaç' sözüyle de Risale-i Nur anlatılmak istenmiştir. Kur'an gibi, Risale-i Nur'un da kökü yerin derinliklerinde, dallarıysa yücelerde bulunur."[45]

Said-i Nursi'ye göre, ayetin anlamı şu demek oluyor:

"Görmez misin Allah nasıl örnek veriyor: Temiz ve güzel bir söz olan Kur'an ve Risale-i Nur, güzel bir ağaç gibidir. Öyle bir ağaç ki, onun kökü yerin derinliklerinde, dalları da göklerde, yücelerde bulunur."

Enbiyâ Suresi'nin 107. ayeti de *Risale-i Nur*'a işaret ediyormuş...
Ayetin Türkçe anlamı:

"Seni ancak rahmet olarak gönderdik âlemlere."

Risale-i Nur şâkirtlerinden birinin kaleme aldığı bir şiirde; "Risale-i Nur, âlemlere rahmet olarak nitelendirildiği"ni gören Said-i Nursi, bu ayeti ele alıyor ve nur şakirdi yani Nurcu'nun görüşüne katılarak: "–Evet, Risale-i Nur âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir", anlamına gelen bir açıklamada bulunuyor.[46]

43 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.87.
44 *Aynı kitap*, s.90.
45 *Aynı kitap*, s.94.
46 *Aynı kitap*, s.131.

Said-i Nursi'ye göre; ayetin anlamı şu oluyor:

"–Ey Risale-i Nur, biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik."

"Risale-i Nur'u, Kur'an-ı Kerim'de Cenab-ı Allah imzaladığı gibi, başta Hazreti Muhammed olmak üzere: Hazreti Âli, Abdulkadir Geylâni, Muhyiddin-i Arabî ve öteki ulu kişiler de 'imza basmışlardır' Risale-i Nur'a."[47]

İşte Said-i Nursi denen adam, kendi kitabı olan *Risale-i Nur*'dan böyle söz ediyor. Neden mi böyle söz ediyor? Said-i Nursi buna şöyle cevap veriyor:

"Ben Risale-i Nur'u, övmekle, ondan överek söz etmekle aslında Kur'an'ı övmüş oluyorum. Çünkü Risale-i Nur, Kur'an'ın en güçlü bir tefsiridir. Hattâ ondaki olanlar, Kur'an'daki olanlardan sızmış, süzülmüş şeylerdir. Onun için Risale-i Nur'u haklı olarak övüyorum."[48]

İşte Said-i Nursi'ye göre, Said-i Nursi budur. Böyle bir ulu kişi (!) dir. Kendisini böyle tanıtıyor Said-i Nursi.

Bir insanın, kendisinden böyle söz etmesi, kendisini böyle tanıtması için akıl ve ruh hastası, veya maksatlı olması gerekir. Acaba bu ihtimallerden hangisi doğrudur? Yoksa ikisi de doğru mudur? Bu noktalar üzerinde ileride daha çok durup, açıklamalar yapmaya çalışacağız!

d) Nur Risaleleri Hakkındaki Düşünceleri

Said-i Nursi *Risale-i Nur* hakkındaki görüşlerini şöyle açıklamaktadır:

"Risale-i Nur, düşmanları teslim olmak zorunda bırakan elmas bir kılıçtır."[49]

"Risale-i Nur, kalbi, ruhu, duyguları aydınlatan ve insanların her derdine ilâç olan bir kitaptır."[50]

47 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.92-164.
48 Said-i Nursi, *Emirdağ Lahikası*, s.46-48.
49 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.2.
50 *Aynı kitap*, s.2; Said-i Nursi, *Lem'alar*, Sinan Matbaası, İstanbul, 1958, s.6.

"Risale-i Nur'un kerameti vardır."[51]

"Risale-i Nur, girdiği yerleri mübareklendirmiş, bu arada; bir ilimizi, yani Isparta'yı mübareklik makamı kazandırmıştır. Eski zamanların mübarek kenti Şam-ı Şerif'in mübarekliği, Risale-i Nur vasıtasıyla, Isparta'ya nasip olmuştur. Risale-i Nur, Isparta'ya bütün vilâyetlerin üstünde bir dindarlık meziyeti de kazandırmıştır. Onun için bu vilâyetin bütün insanları hattâ dinsizleri bile; beni ve Risale-i Nur'u savunmak zorundadırlar..."[52]

Said-i Nursi, *Risale-i Nur* okumanın askerlikten ve kutsal savaştan bile üstün olduğunu iddia ederek der ki:

"Risale-i Nur öyle değerli bir kitaptır ki, Kur'an'ın onda yansıyan nurlarına hizmet etmek, askerlikten ve kutsal savaştan bile üstündür. Benim elimde fırsat ve param olsa, Risale-i Nur hizmetinde olan değerli kardeşlerimi askerlikten kurtarmak için; bin lira karşılığında bile olsa bedeli; öder ve kurtarırım onları."[53]

Said-i Nursi, *Risale-i Nur*'ların *Kur'an-ı Kerim*'in bir aynası olduğunu ve kimsenin yazamayacağı birer harika kitap olduğunu da aşağıdaki cümlelerle açıklar:

"Risale-i Nur, Kur'an'ın bir aynasıdır. Bir mucize durumundadır."[54]

"Risale-i Nur'a karşı konulamaz ve onunla boy ölçüşülemez."[55]

"Risale-i Nur, sönmez ve söndürülemez. O, üfledikçe parlayan bir nurdur."[56]

"Ölüm hakikatının muammasını, yalnızca Risale-i Nur çözmüştür."[57]

"Nur Risale'leri içinde bazıları birer harikadır."[58]

51 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.20; Said-i Nursi, *Mesnevi-yi Nuriye*, s.6; Said-i Nursi, *Nur Meyveleri*, s.66; Said-i Nursi, *Lem'aları Risalesi*, s.259.
52 Said-i Nursi, *Lem'alar Risalesi*, s.153.
53 *Aynı kitap*, s.95.
54 Said-i Nursi, *Sönmez Risalesi*, s.29.
55 *Aynı kitap*, s.28.
56 *Aynı kitap*, s.29.
57 Said-i Nursi, *Meyve Risalesi*, s.6; Said-i Nursi, *Miftah-ül-İmam*, s.20.
58 *Miftalı-ül-İmam*, s.65.

"Risale-i Nur'un yayılması, yağmurun yağmasıyla çevrenin yeşillik ve çiçeklerle donatılması gibi sonuçlar verir."[59]

"Risale-i Nur'un bölümlerinden bazıları 6 saatte yazıldıkları halde, en güçlü dindar filozoflar, o parçaları 6 günde bile yazıp meydana getiremezler."

Said-i Nursi aynen şöyle diyor:

"–Ve bir günde 6 saatlik bir Risale olan, 30. sözü, ne ben, ne de en müdakkik dindar filozoflar, 6 günde o hakikati yapamazlar... Demek ki, en zengin bir mücevherat dükkânının dellalı... Olmuşuz..."[60]

"Risale-i Nur, Said-i Nursi'ye Allah tarafından verilmiş."[61]

Said-i Nursi, *Risale-i Nurların Kur'an-ı Kerim*'in cesedine girdiğini ve *Kur'an*'ın bir mucizesi olduğuna iddia edecek kadar ileri giderek der ki;

"Kur'an-ı Kerim'in Ruhu, Risale-i Nur'un cesedine girmiştir."[62]

Bunun böyle olduğunu bir Nurcu söylediğinde üstad, bunu aşırı bir iltifat şeklinde düşünecek olmuş sonra vazgeçmiş bu düşüncesinden. Nedenini de şöyle açıklıyor:

"–O Nurcunun sözünü aşırı bir şeymiş gibi düşündüğüm zaman, Kur'an'ın hakikatı bana manen şöyle dedi:

"'–Cesede, elbiseye bakma; bana bak. O, benim hakkımda konuşuyor. Doğru söylemiş!' Kur'an böyle söyleyince ben de artık itiraz etmedim..."[63]

"Risale-i Nur, Kur'an'ın bir mucizesi olduğu için, her şeyde bir marifet penceresi açmıştır. Bu kitap, Kur'an'a mahsus bir sırrı da çözerek, bir yıllık işi, bir saatte görecek duruma ulaşmıştır... Risale-i Nur, Musa Peygamberin asası gibi, nereye vurmuşsa su çıkarmıştır..."[64]

59 Said-i Nursi, *Bediüzzaman Cevap Veriyor*, Medeniyet Matbaası, Ankara, 1960, s.123.
60 *Aynı yerde.*
61 *Aynı kitap*, s.122.
62 Said-i Nursi, *Emirdağ Lahikası*, s.79.
63 *Aynı kitap*, s.79.
64 Said-i Nursi, *Mesnevi-yi Nuriye*, s.6.

Nursi, *Risale-i Nur*'ların hayvanları etkilediğini ve kendisine önem vermeyenleri de tokatladığını anlatır.

Risale-i Nur, yalnızca insanlarda değil, hayvanlarda, kuşlarda bile kerametini göstermiştir (!) "*Risale-i Nur*'un, birtakım olaylara karşı yararlı olduğunu, kuş'ların da anlayıp anlamadığını ve nasıl anlayabileceklerini" soran Nurculara Said-i Nursi, şu karşılığı veriyor:

> "Elcevap: Bütün hayvanların bir çobanı, bir bakanı olduğu gibi, kuş'ların da bir çobanı vardır. Onlar bilmeseler bile, onların çobanları, Tanrı'nın buyruğuyla kendilerini sevk eder. Kuşlar bu şekilde yürürler. Kuşların bu tutumları, onlara gelen İlham'a dayanır...
>
> "Diğer yaratıklar nasıl Risale-i Nur'la ilgileniyorsa, kuşlar da, ilgilenirler elbette onunla... Kuşlar Risale-i Nur'u, başarılarından dolayı tebrik edip alkışlarlar.."[65]
>
> "Risale-i Nur'u sadece kuş'lar değil; gökte ve uzayda bulunan her şey de alkışlıyor. Bu kitabın kerameti, yalnızca insanlarda, hayvanlarda, uçan kuşlarda değil; cansız cisimlerde bile kendini gösteriyor. Bu keramet karşı koyuyorsa, yağmur yağmıyor. Aylarca kuraklık oluyor. Gerekli kılıyorsa yağmur yağıyor. Yağmur ve şimşek meleği, Risale-i Nur'u alkışlıyor. Ona saygısızlık gösterildiği, aleyhine bir iş yapıldığı zaman yeryüzü, itiraz ediyor. Bu yüzden deprem oluyor. Kâinat, Risale-i Nur'un serbest bırakılmasına sevinirken, onun mahkûm edilmesi, toplattırılması karşısında hiddet ve şiddetini gösteriyor; öfkeleniyor."[66]
>
> "Risale-i Nur, kerametiyle; bela ve felaketleri önlüyor. Böylece; Risale-i Nur'un kerameti, sadece yaratıklarda değil; olaylarda da etkisini gösteriyor. Anadolu'ya gelecek bela ve felâketlerin önüne geçmekte Risale-i Nur, en önemli bir rol oynuyor."[67]
>
> "İkinci Dünya Savaşı'na katılmamızı önleyen de Risale-i Nur olmuştur."[68]

65 Said-i Nursi, *Emirdağ Lahikası*, s.88.
66 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.44-45; Said-i Nursi, *Emirdağ Lahikası*, Nur Matbaası, Ankara, 1959, s.30.
67 Said-i Nursi, *Emirdağ Lahikası*, Nur Matbaası, Ankara, 1959, s.26.
68 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.40.

"Risale-i Nur'un Kerameti, öldürücü zehirlerin 9 kat daha tesirlisini yutan adamı bile ölümden kurtarıyor. Risale-i Nur'un kerametiyle, bu kadar tesirli ve öldürücü zehir, üstad'a yutturulmuş ama, ona tesir etmemiş."[69]

Tabii rivayet kendinden.

"Risale-i Nur'un kerameti, kendisine önem vermekte kusur edenlere tokat vurmak biçiminde de kendini gösterir. Bu tokatlardan kimileri zecr ve ceza tokatıdırlar. Kimileri de şefkat tokatıdırlar. Risale-i Nur tarafından vurulan tokat olayları'nın sayısı, yüzden fazladır.

"Vurulan tokatlarla bazı kimselerin işleri bozulmuş, durumları sarsılmıştır. Bazı kimselerin sağlıkları bozulmuş, hattâ kalem tutan elinin parmakları kırılmıştır. Bazı kimselerin malları, hattâ hayatları ellerinden gitmiştir."[70]

Risale-i Nur, kendisine hizmet etmekte kusur edenlere nasıl tokatlar vuruyorsa; eksiksiz hizmet edenlere de olağanüstü (!) yardımlarını göstermeyi biliyor; böylelerini, kazalardan belalardan kurtarıyor (!) Bakın Said-i Nursi, bir açıklamasında neler anlatıyor:

"Aziz ve Candan Kardeşlerim!

"Size Risale-i Nur'un kerameti'ni gösteren çok anlamlı hayret verici bir olay anlatacağım:

"Dünya ehli, Risale-i Nur talebelerine, Risale-i Nur'a ve onun 'Âyet-ül Kübra' adlı bölümüne ilişmek, zarar vermek amacını güttükleri için; karşımda: Eskiden Belediyenin bulunduğu Hükümet binasının dairelerinden biri, hiç görmediğimiz şaşıp kaldığımız biçimde birden parladı... Tam bitişiğinde Risale-i Nur'un çalışkanlarından bir talebesi, iki kardeşinin ve masum Ceylan'ın sermayesinin bulunduğu büyük mağazaları, yangının çok yakınında olduğu ve dehşetli yangın bütün şiddetiyle mağazalara doğru ilerlediği için; biçare Ceylan'la birlikte bana geldiler: 'Biz yanıyoruz, mahvoluyoruz!' dediler.

69 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.55.
70 Said-i Nursi, *Lem'alar Risalesi,* s.35-42.

"Yangının hücum ettiği mağazada; Risale-i Nur külliyatından Âyet-ül-Kübra vardı. Ben, yangından iki gün önce, bu kitabın bana getirilmesini söylemiştim de getirilmemişti. Yangın zamanında anlaşıldı ki, kitap orada; yangını söndürmek için kalmış. Ben de Risale-i Nur-u ve Âyet-ül-Kübra adlı o Risale'yi şafaatçı kılıp:

'"–Ya Rabbi kurtar!' dedim. 3 saat o dehşetli yangın hücumunda devam etti.

"Bütün o büyük dâireyi, altında ve bitişiğindeki dükkânların hepsini yaktı. Ama, Risale-i Nur-un ve Âyet-ül-Kübra adlı bölümünün koruyuculuğu'nda olan mağazaya, hiç mi hiç ilişmedi. Ve altındaki Risale-i Nur talebesinin dükkânına da dokunmadı. Bu dükkân da sağlam kaldı... Bu, Risale-i Nur'un bir kerameti'dir. Kastamonu'da meydana gelen yangında da aynı durum görülmüştür.

"Risale-i Nur Şakirtlerinden Hafız Ahmet'in evi, "Hârika" nevinden kurtulmuştur. Bununla birlikte onun kız kardeşinin, üçüncü kat yangınında elmas ve altın mücevherlerini kurtarması yine bir 'Hârika'ydı. Kadıncağız, hem canını, hem de mücevherlerini kurtarmıştı ki, bu; Risale-i Nur'un bereketiyle olmuştu. Bundan başka, Risale-i Nur'un çalışkan talebelerinden ve çalışkan evsahiplerinden 4 kişi, kendilerini o yangından kurtarmışlardı. Bunun da, Risale-i Nur'un ve Âyet-ül-Kübra adlı Risalenin bir kerameti olduğuna hem ben, hem de bütün arkadaşlar kanaat getirdik..."[71]

Risale-i Nur'un kerametiyle "Mürekkep"lerin, boyaların rengi bile değişiyormuş (!) Said-i Nursi, bir olayı şöyle anlatıyor:

"..Tahsin'e:

"–Yaz! dedim. O da yazmaya başladı... İkinci Cilt Fihristi'nin makbuliyetini, değerini göstermek için o siyah mürekkep, güzel bir kırmızı renge girdi. Ta yarım saat süren bu olağanüstü durumu biz şaşarak seyrettik. Sonra mürekkep, yine siyah renge döndü. Sayfanın bir yarısı kırmızı iken, öteki yarısı: Aynı kalem ve aynı hokka ile; Sim-Siyah yazıldı.

71 Said-i Nursi, *Emirdağ Lahikası*, s.104-105.

"Bir zamanlar Barla'da bağlardaki köşkte Şam'lı Hafız Mesut ve Süleyman'la birlikte bulunurken de aynı durumu yani buna benzer bir olayı gördük. Şöyle ki: Ben sevmediğim için elimdeki siyah mürekkebi biraz döktüm. Kalan kısmı, birden güzel bir kırmızı renge döndü. Risale-i Nur şakirtlerini neşelendirdi. Risale-i Nur bizlere, keramet dizisi'nin bir ucunu, bir sızıntısını gösterdi."[72] (Ek: 8)

Said-i Nursi, *Risale-i Nur*'lara ekmek ve su kadar ihtiyaç olduğunu ve hayvanlara da etki ettiğini anlatıyor:

"Ekmek ve su'ya ne kadar ihtiyaç varsa, Risale-i Nur'a da o kadar ihtiyaç vardır."[73]

"Risale-i Nur'a, çekirge'ler, kuş'lar bile ihtiyaç duyarlar. Onun için Risale-i Nur okunurken gelir; onu dinlerler. Hattâ yalnıza Risale-i Nur'u değil; Risale-i Nur Şakirtlerinden gelen mektupları bile dinledikleri olur bunların..."

"...Marangoz Ahmet'in gönderdiği mektubu arkadaşlara okuduğum zaman; iki çekirge'nin, mektubun başına gelip, ta bitinceye kadar dinlediklerini gördüm. Birkaç gün önce biz mektup yazarken; iki güvercin, mektubun makbuliyeti'ni nasıl doğruladılar, müjdeci serçe ve kuddus kuşları'nın müjdelerini tasdik ettilerse; marangozun iki çekirgesi de, güvercinleri ve müjdeci kuşları tasdik ederek:

"–Biz de Risale-i Nur'u tanıyoruz diyerek durumlarıyla çok güzel ve anlamlı bir şekilde anlattılar..."[74]

"Risale-i Nur, çekirge'lerden, serçe'lerden, güvercin'lerden kısacası hayvanlardan başka: Yer küre'sini, hattâ hava tabakası'nı (Atmosferi) bile kendisiyle meşgul etmektedir."[75]

Said-i Nursi, *Risale-i Nur* hakkındaki saçmalıklarına devamla şöyle der:

72 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.20. (Ek: 8)
73 Said-i Nursi, *Emirdağ Lahikası*, s.205.
74 *Aynı yerde.*
75 Said-i Nursi, *Hizmet Rehberi*, s.22

"Risale-i Nur'ları okumak, okutmak, yazmak ve buna benzer şekilde onunla meşgul olmak; kalbe rahatlık, ruha genişlik, rızka bereket, vücuda sıhhat veriyor."[76]

"Risale-i Nur'a karşı konulamaz. Onunla kimse başa çıkamaz... O sönmez ve söndürülemez. O üfledikçe parlayan bir nurdur."[77]

"Risale-i Nur bir mucize durumdadır.. O'nda öyle parçalar vardır ki, kimisi 6 saatte, kimisi 2 saatte, kimisi 1 saatte, hattâ kimisi 10 dakikada yazıldığı halde yemin ederim ki: 10 saatte yazıp meydana getiremiyorum... Ve 6 saatte yazılmış olan otuzuncu sözü ben de, en yeterli ve dindar filozoflar da çalışsak 6 günde yazamayız. Ve kimse yazamaz."[78]

"Risale-i Nur'da üstad konuşur."[79]

"Ama, O'nda yazılı olanlar Kur'an'ın malıdır; Allah'tandır."[80]

"Peygamberimiz nasıl Kur'an-ı Kerim'in sadece bir Tercümanı idiyse, üstad da Risale-i Nur'un sadece bir tercümanı (!) durumundadır."[81]

"Risale-i Nur, Peygamberimizin Risaletinin yani Peygamberliğinin bir mirasını verir Üstad'a."[82]

"Onun için üstad da dersini Risale-i Nur'dan alıyor ve ondan öğreniyor."[83]

Risale-i Nur'un verdiği derslerde de bir özellik olduğu anlatılır:

"Risale-i Nur, başka bilginlerin eserleri gibi yalnız aklın ayağı ve bakışıyla ders vermiyor. Evliyaların yaptığı gibi yalnız kalbin keşif ve zevkiyle de hareket etmiyor, akıl ve kalbin birleşmesi, kay-

76 Said-i Nursi, *Sönmez Risalesi*, s.28.
77 *Aynı kitap*, s.28-29.
78 Said-i Nursi, *Bediüzzaman Cevap Veriyor Risalesi*, s.122.
79 *Aynı kitap*, s.39.
80 Said-i Nursi, *Hizmet Rehberi*, s.92.
81 *Aynı kitap*, s.73 (ve çeşitli kitapları).
82 Said-i Nursi, *İmam Hakikatleri*, s.162.
83 Said-i Nursi, *Hizmet Rehberi*, s.92 (ve birçok risaleleri).

naşması ve ruhun ve öteki manevi güçlerin birbirlerine yardımı aracılığıyla, böyle bir ayakla hareket ederek yücelerin tepesi'ne çıkıyor. Ona aykırı olana felsefe'nin değil ayağı, gözünün bile erişemediği yerlere yükseliyor..."[84]

Said-i Nursi, uydurmuş olduğu saçmalıkları; *Kur'an*'ın tefsiriymiş gibi göstererek, kimleri cennete göndereceğini açıklıyor:

"Risale-i Nur, bu çağda, bu tarihte bir urvetül-vüska kopmayan kulptur... Kopmaz bir zincirdir. Bir Allah ipidir. Bu Allah'ın ipine elini atıp tutunan kurtulur."[85]

"Şeriate, ruha nüfuz etmenin en kısa, en hatasız, en zevkli yolu; Risale-i Nur'a bağlanmaktır..."[86]

"Risale-i Nur, Kur'an-ı Kerim'in en hakikî tefsiridir."[87]

"Risale-i Nur, kendisine hizmet edenler, başta talebelerini mutlaka cennete götürecek."[88]

Bakın neler söylüyor Said-i Nursi bu konuda:

"Birinci Şua'da bir-iki âyetin işaretinde: Risale-i Nur'un sadık talebelerinin iman ile, kabr'e girecekleri ve ehli cennet olacakları hakkında kutsal bir müjde ve güçlü bir sevindirici haber bulunduğu gösterilmiştir. Fakat, bu pek büyük meseleye ve bu çok değerli işarete, tam güç kazandıracak yeterli bir delil ister diye beklerdim. Çoktan beri bu bekleyiş içindeydim.

"Şükür ki, iki emare birden kalbime geldi:

"Birinci emare: Tahkiki imân, 'bilgi planındaki kesinliği'nden, 'Gerçek Planındaki kesinliği'ne yaklaştığı zaman, artık 'Selp' edilemiyeceği, şeytan tarafından çalınamıyacağına 'Keşif' ve 'Tahkik Ehli', hükmetmiştir. 'Keşif ve tahkik ehli' şöyle demişlerdir:

84 Said-i Nursi, *Hizmet Rehberi*, s.73.
85 *Aynı kitap*, s.31 ve Meyve Risalesi, s.150.
86 *Aynı kitap*, s.73.
87 Said-i Nursi, *Hutbe-i Şamiyye*, s.6; Said-i Nursi, *Âyet-ül-Kübra*, s.76.
88 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.19.

"--Ölüm sarhoşluğunda, şeytan, vesveseleriyle ancak, akla şüphe verebilir. İnan-ı Tahkiki ise; (gerçek plandaki kesinliğe ulaşan iman) sadece akılda durmuyor. Kalbe, ruha, sırr'a, ve daha birçok şeylere işliyor. Ve kökleşiyor. Onun için şeytanın eli, bu imanın varacağı yerlere yetişemez. Bu duruma gelmiş imanlar, zevaldan, çalınmaktan kurtulur...

"Böyle bir imana ulaşmanın iki yolu vardır: Birinci yol: Velilik'tir. Velilikle, bu imana ulaşılabilir. Çünkü; velilikte gözle görülür gibi bir durum meydana gelir. İman edilen şey, gözle görülmüş gibi olur. Bu yol, en özel kişilere mahsus bir yoldur.

"İkinci yol: Vahy'ın bereketiyle; akıl ve kalbin birleşmesiyle Kur'an'ın burhanı biçiminde 'hakkelyakîn' yani gerçek plandaki iman derecesine ulaşır. Bu derece güçlü bir iman, inanılan şeye açıklık kazandırır ve insanı ister istemez inanmaya zorlar. Bu iki yolun da, Risale-i Nur'un esası, mayası, temeli, ruhu, hakikatı olduğunu gözde talebeler görüyorlar. Başkaları da insafla baksalar, aynı gerçeği görecekler.

"Risale-i Nur talebelerinin cennetlik olduklarına ikinci emare: Risale-i Nur'un sadık şakirtlerinin güzel bir şekilde ölmelerine, imanla çene kapamalarına o kadar makbul ve samimî dualar yapılıyor ki; o dualardan hiç değilse birinin kabul olmamasına akıl, imkân vermez. Meselâ:

"Risale-i Nur'un bir hizmet edicisi ve talebesi: (Said-i Nursi) 24 saatte en az 100 kerre: Risale-i Nur talebelerinin son nefeslerini iyi bir şekilde vermelerine, ebedî mutluluğa erişmelerine dua ediyor. Bu arada, en az 20 kere de: Onların imanlarının Şeytan tarafından çalınmamasına, özel olarak onların imanla kabre girmelerine dua ediyor. Hem de bu duaları, duaların en çok kabul olacakları saatlerde ve kabul olma şartlarına dikkat ederek yapıyor.

"Sonra Risale-i Nur talebeleri, şu zamanda her yönden hücuma ve dumura uğrayabilecek olan imanın selâmeti için, birbirlerine içten ve masum dilleriyle dualar ediyorlar. Bu dualar o kadar güçlüdür ki, Allah'ın rahmeti ve hikmeti, onların kabul ol-

mamasına imkân vermez. Bunların hepsi red edilse de, yalnızca birinin duası kabul olsa, yine Risale-i Nur talebelerinin sağlam imanla kabre girmelerine yeterli olur. Çünkü duaların hepsi de, bütün Risale-i Nur talebelerini içine alıyor."[89]

"Sadakat ve kanaatla Risale-i Nur dairesine girenlerin imanla kabre gireceklerine çok güçlü emareler vardır."[90]

Said-i Nursi, *Risale-i Nur*'ları okuyanların birer âlim olacaklarını ve ölmezlik suyu içeceklerini de anlatarak der ki:

"Risale-i Nur, herkese, Ab-ı Hayat=Hayat suyunu, yani ölmezlik suyunu içiriyor. Musa Peygamberin asası, nasıl bir taştan 12 çeşme akıttıysa ve gerek Hazreti Musa'yı, gerek beraberindekileri nasıl susuzluktan kurtardıysa, Risale-i Nur da öyledir. Bir Kur'an asasıdır."[91]

"Risale-i Nur ve talebelerinin uğraştıkları görev, yeryüzündeki bütün önemli görevlerden daha önemlidir."[92]

"Risale-i Nur'u okumak, O'na hizmet etmek bir ibâdet'tir. Ona hizmet, üç aylarda yapılan zikirlere bile tercih edilmelidir."[93]

"Risale-i Nur'dan alınan bilgiler, onu yazarken akıtılan mürekkepler, şehitlerin kanından daha üstündür! Risale-i Nur'a yapışmak suretiyle Peygamberin yolundan gidenler, şu fesat zamanda yüz şehit sevabından daha çok sevap kazanırlar."

(Aynı kitapta aynı sayfada bu anlama gelen ifadeler var.)

"Risale-i Nur'u okumak ya da yazmak, âlim olmak için yeterlidir. Başka şey istemez."[94]

Bir Nurcu, şöyle bir soru soruyor, Said-i Nursi'ye:

"–Alimlerin mürekkepleri, şehitlerin kanlarından ağır gelir anlamındaki hadiste âlim sözü geçiyor. Bizim bir kısmımız ise, sa-

89 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.19-20.
90 Said-i Nursi. *Hizmet Rehberi*, Sinan Matbaası, İstanbul, 1960, s.49.
91 Said-i Nursi, *Miftah-ül İman*. Nur Matbaası, Ankara, 1959, s.87.
92 Said-i Nursi, *Hizmet Rehberi*, Sinan Matbaası, İstanbul, 1960, s.90.
93 Said-i Nursi, *Nur Meyveleri*, s.66.
94 *Aynı yerde*.

dece: Kâtip'tir. Bu durumda biz nasıl olur da; hadisteki âlim sözünün şümulüne, kapsamına gireriz? Ve nasıl olabilir de; Risale-i Nur'u yazarken kullandığımız mürekkepler, şehit'lerin savaşta döktükleri kanlarından sevapta daha ağır gelir? Sonra sadece kâtip olduğumuz halde, bin şehit'in sevabından daha çok sevap kazanmamız mümkün müdür? Hadisteki âlim sözü, bizi nasıl kapsamına alabilir de bu kadar sevap kazanabiliriz?"

Nurcunun bu anlamdaki sorusuna Said-i Nursi şu karşılığı veriyor:

"Fazla değil yalnızca 1 yıl bu risaleleri ve onun verdiği dersleri anlayarak ve benimseyerek okuyan kimse, bu zamanın en önemli, en gerçek bir âlimi olabilir. Hattâ hiç anlamasa bile, değil mi ki, Risale-i Nur talebelerinin manevi bir kişilikleri vardır; öyleyse bu zamanın bir âlimidir. Sizin kalemleriniz de, o manevi kişinin parmaklarıdır... Öyleyse; hadiste gösterilen sevabı alırsınız!"[95]

"Risale-i Nur bir elektriğe benzer. Son derece yüksek ve derin bir ilimdir o. Öyleyken; ne tahsile, ne ders çalışmaya, hacet kalmadan; zahmet bile çekmeden herkes onu anlayabilir. Ondaki derin bilgileri alabilir."[96]

Said-i Nursi bir yerde böyle diyor, *Risale-i Nur*'un herkes tarafından anlaşılabileceğini, onun için de ondaki meseleleri öğrenmek için ders falan almaya ihtiyaç olmadığını ileri sürüyor ama, bir başka yerde de başka türlü şeyler yazıyor. *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* adlı kitabının baş tarafında bakın ne diyor:

"Şimdi resmen izin verilen din tedrisatı için özel dershaneler açılmış, bu izinden yararlanarak, Nur Şakirtleri, mümkün olan her yerde Nur dershanesi açmalıdırlar. Gerçi herkes kendi kendine de bir şeyler öğrenebilir. Ama, Risale-i Nur'un her meselesini öyle herkes anlayamaz.

"Nur medreseleri, yani Risale-i Nur okutulan yerler, eski medreselerden çok farklıdır. Eski medreselerde 5-10 yıl oku-

95 Said-i Nursi, *Nur Meyveleri*, s.66.

96 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir, başlangıçta numarasız sayfalardan ikincisi).

maya karşılık, Risale-i Nur okutulan yerlerde 5-10 hafta okumak yeter. Çünkü Risale-i Nur, 5-10 haftada 5-10 yıllık sonucu verebilir."[97]

"Risale-i Nur'a itiraz edilemez. Yapılacak bir itiraz, en ulu kişilerden Kutb-u A'zam'dan da gelse aldırış edilmemelidir."[98]

Said-i Nursi, *Risale-i Nur*'ların günahlara kefaret ve kuvvetli olduğunu şöyle izah ediyor:

"Risale-i Nur, günahlara kefarettir."[99]

"Risale-i Nur, herhangi bir sünnetin terk edilmesinden doğacak günahı bağışlattırır."[100]

"Risale-i Nur, Tek başına bir ordu kadar güçlüdür."[101]

"Risale-i Nur'daki güç, hiçbir cemiyette, hiçbir komitede yoktur."[102]

Risale-i Nur daha yazılmadan, yazarı ve yazarının köylülerini, övünmeye zorlamış, Said-i Nursi ve O'nun köylüleri farkında olmadan övünürlermiş. İşte bu övünme, ileride yazılacak *Risale-i Nur*'dan geliyormuş. *Risale-i Nur*'un değerinden ve büyüklüğünden dolayı, elde olmayan bir övünmeymiş. *Risale-i Nur*'un değeri de, "Hiss-i Kablel Vuku" ile, yani daha meydana gelmemiş olan olaydan önce doğan bir duyguyla seziliyormuş. Gerek Said-i Nursi, gerek köylüleri, hatta Nurs köyü ve yakınlarında bulunan herkes, ileride *Risale-i Nur*'un, bu son derece değerli kitabın yazılacağını ve yayılacağını "Ruhen" sezdikleri için kendilerinde bir övünme hakkı görüyorlarmış. Övünmeleri bundan ileri geliyormuş.

Bakın Said-i Nursi bu hususta da ne diyor:

"Risale-i Nur doğmadan 40 yıl önce geniş bir önsezi, hem bende, hem bizim köyde, hem de Nahiyemizde meydana geldiğini, bu

97 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir, başlangıçta numarasız sayfalardan ikincisi).
98 Said-i Nursi, *Hizmet Rehberi*, s.59.
99 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir, başlangıçta numarasız sayfalardan ikincisi).
100 Said-i Nursi, *Tiryak*, s.54.
101 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.4.
102 Said-i Nursi, *Sönmez Risalesi*, s.3.

önsezinin çok hayret verici biçimde ortaya çıktığını, manevi bir ihtarla şimdi kesin olarak anlıyorum. Bu sırrı yalnızca, Şefik kardeşim ve Abdulmecid gibi eski talebelerime açmak isterdim. Şimdi Canab-ı Hak, sizlerin içinde çok Abdulmecid'leri çok Abdurrahmanları verdiği için bu sırrı sizlere açıyorum.

"Ben 10 yaşındayken, büyük ölçüde koltuklarım kabarıyordu. Hattâ bazen övünme biçiminde ortaya çıkan bir durumum vardı. İstemeye istemeye pek büyük bir iş yapan kişinin takınabileceği büyük bir kahramanlık tavrını takınıyordum. Kendi kendime: –Sen beş para bile etmezken, nedir bu kadar övünmenin, bu kadar cesur davranmanın anlamı? diyor, düşünüyor; fakat bir sonuca varamıyordum. Övünmemin nedenini anlayamadığım için hayretler içinde kalıyordum. O zaman düşünüp çıkaramadığım ve hayret ettiğim durumun nedeni; daha 1-2 ay önce ihtar edilmiş bulunuyor bana. İhtar edildi ki: Seni o zaman övünmeye iten ve hayret ettiğin duruma getiren şey, Risale-i Nur'du. O daha gelmeden; kendisini, senin kalbine duyuruyordu. Sen bayağı bir odun parçası gibiyken, ya da bir çekirdek durumundayken; onun kendi malın gibi hissettiğin, bir önsezi'yle bunu duyduğun için övünüyordun.

"Hemşehrilerim bilirler ki bizim köyümüz de, gösteriş ve cesaret yönünden son derece ileriydi. Köylülerimiz övünmeyi çok severlerdi. Sanki büyük bir ülkeyi fethediyorlarmış gibi, kahramanlarda görülen bir tavır takınmak istiyorlardı.

"Ben o zaman kendi durumuma şaştığım gibi, onların da durumlarına şaşardım.

"Şimdi gerçek bir ihtar ile öğrendim ki: O günahsız Nurs köylüleri ve Nurs köyü, Risale-i Nur ile büyük bir iftihar kazanacak. Vilâyetinin ve Nahiyesinin adını işitmeyenler bile, Nur Köyünü önemle tanıyacak. İşte sonunda işin böyle olacağını, böyle bir duruma yükseleceklerini, daha olmadan hissettikleri için: Tanrı'nın nimetine karşı yapacakları teşekkürlerini bir övünme biçiminde gösteriyorlardı. O çevredeki talebeler de öyleydi: Birden bire Seyda diye ünlü Şeyh Abdurrahman-ı Tâği'nin himmetiyle o kadar çok talebeler ve hocalar çıktı ki, bütün kürdistan onlarla iftihar ediyordu âdeta. Ben o za-

manlar öyle bir durum görüyordum ki, ilim ve tarikat daireleri içinde yeryüzünü fethedecek olan bu hocalardır diyordum içimden. Bu hocalar, eski ünlü âlimlerden, allâmelerden, evliyalardan, kutuplardan söz ederlerken ben 10 yaşında bir çocuk olarak onları dinliyordum. Bunlar, âlim ve talebeler ilimde dinde büyük bir fütuhat yapmışlar gibi gelirdi bana. Bir parça zeki bir talebe ortaya çıksa, büyük bir önem verilirdi. Talebeler tartışsalar da, biri baskın çıksa tartışmadan o galip gelen büyük bir iftihar duyardı. Ben de hayret ederdim bu duruma. Talebelerin durumu, bende de vardı. Gerek nahiyemizde, gerek kazamızda ve gerek vilâyetimizde: Tarikat Şeyhleri de kendi aralarında hayret verici ölçüde tartışma yaparlardı. Bir münazara geleneği vardı. Öyle münazara ki, başka yerlerde benzerini görmedim.

"Şimdi kalbime gelen bir ihtar ile anlıyorum ki, o zamanda yaşayan talebe arkadaşlarım, o üstadlar durumundaki hocalarım, o mürşitlerim, evliya ve şeyhlerim; daha olmadan sezmişler: En ihtiyaç duyulan bir zamanda, o hocaların çekirdekleri içinden ve mürşitlerin müridleri arasından parlak bir nur çıkacak. İman ehlinin imdadına yetişecek. İşte ileride böyle bir olay meydana geleceğini, onların ruhları sezmiş.

"Son derece ağır ve şaşırtıcı şartlar içinde bile, muhaliflerinin karşısında bin yıllık bir sapıklıkla ve kuruntulu, hileci düşmanlarla uğraşıp üstün çıktığına ve iki mahkeme huzurunda başarılı bir galebe çalmasına, perde altındaki aydınlatmalarına ve düşmanları kendisini serbest bırakmaya mecbur etmesine baktığımız zaman anlarız ki: Risale-i Nur, bu mevkie lâyıktır. Hazreti Ali ve Abdulkadir Geylâni'nin sezip kendisinden haber verdikleri gibi, bu hocalar, talebeler, evliyalar, köy, nahiye ve vilâyette bulunanlar benimle birlikte, Risale-i Nur'un geleceğini daha o zamandan anlamışlar, sevinmişler. Hepimizin ruhu sezmiş Risale-i Nur'un geleceğini.

"Sizi, eski talebelerim, eski arkadaşlarım gibi saydığım, kardeşim Abdulmecit, yeğenim Abdurrahman durumunda gördüğüm için, bu mahrem sırrı, size açtım."[103]

103 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle tefsir), s.57.

RİSALE-İ NUR BİR TEFSİR MİDİR?

Gerçekte *Risale-i Nur* bir tefsir değildir. *Kur'an-ı Kerim* ayetlerinden sadece bazılarını tefsir etmiş, onun da çoğunu saçma sapan ve ilmi olmaktan tamamıyla uzak "teviller" biçiminde yapmıştır. Bir an için diyelim ki: *Risale-i Nur, Kur'an-ı Kerim*'in tefsiridir. Her tefsir, tefsir edene ait olduğuna göre, *Risale-i Nur*'un da, Said-i Nursi'ye ait olması gerekmez mi? Said-i Nursi nasıl olur da kendi yaptığı tefsir için: "*O benim değil, Kur'an'ın malıdır!*" diyerek, yaptığı saçmalarla dolu tefsiri doğrudan doğruya *Kur'an*'a mal eder ve onu övmenin *Kur'an*'ı övme yerine geçeceğini ileri sürer? Nasıl olur da kendi esaretinden söz ederken: "*Kur'an'dan süzülmüştür!*" diye bir iddia ortaya atar. Ve nasıl olur da, *Kur'an* ve Hazreti Muhammed hakkında inmiş olan ayetleri kendi kitabı ve kendisi hakkında inmiş gibi yorumlar? Eğer bir tefsircinin böyle bir şey yapmaya hakkı olsaydı, başka tefsircilere de aynı hakkı vermek gerekmez miydi? Her tefsirci de aynı yola gitse, eserini *Kur'an*'ın malı ve gökten inmiş gibi gösterse ve ayetlerde övüldüğünü ileri sürse nasıl çıkılır işin içinden? *Kur'an* vahiy eseri olduğuna göre, Said-i Nursi kendi kitabını bu eserc mal etme hakkını nasıl kendinde buluyor? Sonra yaptığı te'vil ve tefsirlerde yanılmış olamaz mı? Kendi yanlışlarını vahiy, dolayısıyla Allah'a dayamakla büyük bir haksızlık, Tanrı'ya karşı büyük bir saygısızlık etmiş olmaz mı? Hem Said-i Nursi, kendi eserini, şimdiye dek yazılmış bütün eserlerden üstün gördüğüne göre, aradaki fark nereden ileri geliyor?

Nursi'ye göre; hiçbir müfessirin tefsirinde hiçbir ârifin sözlerinde bulunmayan tesir gücü *Risale-i Nur*'da varmış...

Sikke-i Tasdik-i Gaybî adlı kitabın 228. sayfasında şöyle bir başlık var:

"Mahremce bir süale cevap"

Bu başlığın altında Said-i Nursi'nin şu açıklamasını buluyoruz:

"Şu sır-ı inâyet, eskiden mahremce yazılmış, 14. söz'ün sonuna eklenmişti. Her nasılsa çoğu nüshalarda unutulup, yazılmamıştı. Anlaşılıyor ki, bu sır'rın uygun yeri burasıdır. Demek ki, onun için gizli kalmış."

Said-i Nursi sonra şöyle diyor:

"–Benden soruyorsun:

"–Neden senin Kur'an'dan yazdığın sözlerde olağanüstü bir özellik var? Bu sözlerde öyle bir güç, öyle bir tesir var ki; müfessirlerin ve âriflerin sözlerinde nadiren bulunur. Bazan bir satırda, bir sayfa kadar güç var. Bir sayfada da bir kitap kadar tesir bulunur. Bu, neden böyle? diyorsun."[1] (Ek: 9)

Böyle bir soru Said-i Nursi'ye yöneltilmiş midir, yöneltilmemiş midir? Bunu bilmiyoruz. Ama kendisi yöneltildiğini ileri sürüyor ve cevap veriyor. Said-i Nursi'nin, böyle bir soruya normal olarak: "Estağfirullah, söylediğiniz gibi bir özelliği yok benim sözlerimin. Ben kimim ki, müfessirlerin ve ariflerin sözlerinden daha üstün söylemiş, onlardan daha güçlü bir şekilde Kur'an-ı Kerim'i tefsir etmiş olabileyim? Siz bana ve eserime, fazlaca teveccüh gösteriyorsunuz. Ne ben, buna lâyıkım; ne de benim sözlerim, böyle bir özelliğe sahiptir" şeklinde cevap vermesi gerekirdi. Değil mi? Hayır, Said-i Nursi'den böyle bir tevazu beklenemez. Nitekim sözü edilen soruya şu karşılığı veriyor:

"El Cevap: Şeref, Kur'an'ın Mucizelerine ait olduğundan ve bana ait olmadığından pervasız olarak derim ki: Ekseriyet itibariyle, yani çoğunlukla öyledir! (Yani; dediğiniz özellikler vardır benim sözlerimde.) Çünkü: Yazılan sözler tasavvur değil, tasdik'tir. Teslim değil, iman'dır. Marifet değil, şahadet'tir. Şuhud'dur. Taklid değil, tahkik'tir. İltizam değil, iz'an'dır. Tasavvur değil, hakikat'tir. Da'va değil, da'valar içinde burhan'dır."

1 Said-i Nursi. *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle tefsir), s.228, sat.3-5. (Ek: 9)

Görüyorsunuz Said-i Nursi'nin verdiği cevabı. Sözlerinde bu vasıflar, bu özellikler varmış da onun için ötekilerinden farklıymış! Onun için müfessirler, ârifler, bilginler, düşünürler.. Said-i Nursi'ninki gibi söyleyemiyorlar, yazamıyorlarmış. Onun için Nursi'nin sözlerinde olağanüstü bir güç, olağanüstü bir tesir varmış (!)

Said-i Nursi, kendi sözlerinin, bütün müfessirlerin ve âriflerin sözlerinden neden daha üstün olduğunu anlatmaya devam ediyor ve bakın neler yazıyor:

> "Eski zamanlarda iman temelleri korunuyordu. Tanrı'ya ve hakikate teslim, kuvvetliydi. Teferruatta ise; âriflerin marifetleri delilsiz de olsa, beyanatları kabul oluyordu, yeterli sayılabiliyordu. Fakat şu zamanda, fennin sapıklığı, elini temellere ve köklere de uzatmıştır. Onun için âcizliğime, zayıflığıma, yoksulluğuma ve ihtiyacıma bakılıp acınarak; Kur'an'ın bir mucizesi olmaya hak kazanmış ve Kur'an'ı temsil gücüne erişmiş şeylerin bir ışığını, Kur'an'a hizmet eden yazılarıma verildi."

Said-i Nursi'nin "*Âcizliğini-Zayıflığını*", burada ileri sürmesi bir tezat, bir çelişkidir değil mi? Ama o, bu çelişkiye boşuna düşmüş değildir, nedeni vardır: Sözlerin, bütün müfessirlerin, âriflerin sözlerinden neden daha üstün olduğunu anlatırken girdiği riya minaresine kılıf hazırlamak için düşmüştür bu çelişkiye.

Neyse biz, üstad'ın açıklamalarını okumaya devam edelim:

> "Şükür Allah'a ki, temsil dürbünü'yle, en uzak hakikatler bile, bana; son derece yakın gösterildi. Temsil merdiveniyle, en yüksek hakikatlere ulaşmak mümkün oldu. Yine sırrının birleştirici yönüyle, en dağınık meseleler toplanabildi. Ve yine temsil sırrının penceresiyle, İslâm temellerinin en gizli ve geleceği ait olan hakikatleri bile gözle görünecek derecede ortaya çıkarıldığı için, iman-ı yakini nasıl oldu. Onun için, akıl da, vehim de, hayal de, nefis de, heva da sözlerime teslim olmak zorunda kaldı. Şeytan da silâhını bırakıp teslim olmak zorunluluğunu duydu. Kısacası: Yazılarımda ne kadar güzellik ve tesir varsa, ancak Kur'an'ı temsil etmiş olmanın parıltılarındandır. Bunda benim payım sadece:

Şiddetli bir ihtiyaçla istemek, son dereceye varan bir güçsüzlük içinde yalvarıp yakarmak olmuştur. Dert benimdir, derman, Kur'an'ındır."[2]

–Said-i Nursi–

İddiaya bakın! Şiddetli bir ihtiyaçla istemiş, güçsüzlük içinde yalvarmış yakarmış da onun için Allah, olağanüstü özellikleri onun sözlerine vermiş. Bir de, sözlerindeki bu özellik *Kur'an'ı Kerim*'i temsil etmesinden ileri geliyormuş (!) Peki ama, başkaları için de Tanrı'dan o kadar isteyen, Tanrı'ya onun kadar yalvarıp yakaran olmamış mı? Yoksa başkalarının duaları, yalvarıp yakarmaları kabul olmuyor da, yalnızca Said-i Nursi'ninki mi kabul oluyor? Başka müfessirlerin, İslam bilginlerinin sözleri *Kur'an'ı Kerim*'i temsil etmiyor da yalnızca Said-i Nursi'nin sözleri mi *Kur'an*'ı temsil ediyor?

Hem, Said-i Nursi'nin sözlerinde ne gibi fevkaladelik, ne gibi üstünlük, ne gibi olağanüstü özellik var? Olağanüstü tesiri varmış. Kim söylüyor? Said-i Nursi, bir de çeşitli nedenlerle ona bağlı olanlar söylüyor. Hani ne derler: "–Şeyhin kerameti kendinden menkûl!"

Said-i Nursi'nin ve izindekilerin ileri sürdükleri de öyle. Nursi, kendi keramet'ini kendisi naklediyor. Onun izindekiler de daha da abartarak aynı "nakl"i yaymaya çalışıyorlar. Yani, bu iddialara aklı başında ve tarafsız kişilerden katılan yok.

a) Said-i Nursi, Kitabını Neden Övüyormuş?

"Eski harbi umumiden önce ve bu harbin başlarında bir doğru Vak'a (Rüyâ) görüyordum. Görüyordum ki: Ararat Dağı denen ünlü Ağrı Dağı'nın altındayım. Birden o dağ, korkunç bir şekilde patladı. Dağlar gibi parçalar, dünyanın her yanına dağıldı. O korkunç durum karşısında baktım ki: Merhum annem yanımda. Dedim: Anne korkma! Cenab-ı Hakkın buyruğudur. O, Rahim ve Hakimdir. Birden sırada gördüm ki: Önemli bir kişi, bana şöyle emir veriyor: –Kur'an'ın mucizelerini (Yani Risale-i Nur'da yapılan yo-

2 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.228.

rumları) açıkla! Uyandım, o zaman anladım ki: Bir büyük patlama olacak. Ve Devrim meydana gelecek. Patlamadan sonra Kur'an çevresindeki sur'lar yıkılacak. Kur'an, doğrudan doğruya kendi kendini savunacak. Kur'an'a saldırılacak, ama mucizeleri (Yani Risale-i Nur ve bölümleri,) O'nun çelikten bir zırhı olacak. Kur'an mucizelerini ortaya koymaya, –haddimden yukarı olmakla birlikte– benim gibi bir adam namzet olacak. Ve namzet olduğunu anladım! Madem ki Kur'an mucizelerini bir ölçüde açıklamak, sözler'le (Risale-i Nur külliyatından bir Risale'nin adıdır) oldu işte. Kur'an'ın mucizeleri demek olan ve Kur'an'dan sızılıp süzülen ve bir çeşit Kur'an'ın bereketi durumunda bulunan hizmet ettiğim inayat-ı açıklamam, mucizelere bir yardımdır. Ve açıklamam gerekir."[3]

Yani Said-i Nursi, kendisine ve kitabına ait olan "Kerametleri", gördüğü "Sadık Rüya" üzerine açıklamak zorunluğunu duyuyormuş. Onun için kendi kitabını övüyormuş adamcağız (!)

Said-i Nursi, *Risale-i Nur*'u bir de şu sebeplerle övüyormuş:

"Her şeyde Kur'an-ı örnek almak gerekir. Çünkü o, önderimizdir. Üstadımızdır. Her konuda kılavuzumuzdur. Kur'an, kendini övüyor. Madem ki o, kendi kendisini övüyor; biz de dersine uyarak, O'nun tefsirini öveceğiz.

"Madem ki Kur'an-ı Kerim, birçok surelerde, özellikle (Elif-lâm Ra)larda, (Ha Mim)lerde, kendi kendisini en yüksek bir haşmette ve ululukta gösteriyor; kendi üstünlüklerini söylüyor, kendi kendini gerektiği şekilde övüyor; elbette sözlere de aksetmiştir. (Sözler'le maksat, *Risale-i Nur*'daki sözlerdir.)

"Kur'an-ı Kerim'in mucizelerinin parıltıları durumunda olan ve Kur'an'a hizmetin makbuliyetine bir alâmet sayılan Tanrı inayatını (Risale-i Nur'un kerametini) açıklamak zorundayız. Çünkü üstadımız (Kur'an-ı Kerim) öyledir. (Kendi üstünlüğünü açıklıyor. Öyleyse Risale-i Nur'un üstünlüğü de açıklanmalıdır.) Kur'an öyle ders veriyor."[4]

3 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle tefsir), s.219.
4 *Aynı yerde.*

Kısacası; mademki *Kur'an-ı Kerim,* kendi kendini övüyormuş birçok surelerinde; *Risale-i Nur* da kendi kendini övmeliymiş ve bunun için *Risale-i Nur*'u övmek gerekirmiş. Çünkü *Kur'an-ı Kerim* böyle yapmak gerektiği konusunda örnek oluyormuş. *Risale-i Nur, Kur'an*'ın, bir tefsiri olduğu için, onun övmek şartmış... Şu mantığa bakın! Peki, esasen bir tefsir olmaktan çok uzak bulunan *Risale-i Nur*'dan başka tefsir yok mu? Neden onları övmek gerekmiyor da, ille de *Risale-i Nur*'u övmek gerekiyor? Bu, imtiyaz niye?

b) Said-i Nursi Risale-i Nur'u Övmekte Neden Haklıymış?

Nursi, açıkça demek istiyor ki, "Mademki Allah kendi kitabını övüyor; onun için ben de kendi kitabımı övmekte haklıyım!" Bunu söyleyecek ama açıkça söyleyemiyor, dolambaçlı yollardan aynı sonuca ulaşmaya çalışıyor.

Neden öbür tefsirleri övmek gerekmiyor da, yalnızca *Risale-i Nur*'u övmek gerekiyor sorusuna şu karşılıktan başka bir cevap bulamıyor. Diyor ki:

> "Alçak gönüllülükle söylemiyorum, bir gerçeği anlatmak istiyorum ki: Sözler (Risale-i Nur'un bir bölümünü)ndeki gerçekler ve üstünlükler, bizim değil, Kur'an'ındır. Ve Kur'an'dan sızmıştır. Hattâ onuncu söz, Kur'an'ın yüzlerce ayetinden süzülmüş birer damladır. Öteki Risale'ler de genel olarak öyledir..."[5]

Risale-i Nur, Kur'an'dan süzüldüğü için öteki tefsirlerden farklıymış. Onun için üstünlük taşıyormuş. Said-i Nursi'nin amacı, burada *Kur'an-ı Kerim*'in üstünlüğünü göstermek değildir. Hatta dikkat ederseniz "Risale-i Nur'un sadece bir bölümünü" "Yüzlerce âyetten süzülmüş" göstermekle, bu kitabı, *Kur'an*'ın bile üstüne çıkarmaktadır. Çünkü "yüzlerce âyetten süzülen" şey, bu ayetlerin hepsini daha veciz şekilde içine alabiliyorsa, o şey, yani o bölüm, yüzlerce ayetten daha üstün demektir. Demek ki, Said-i Nursi, *Kur'an-ı Kerim*'in üstünlüklerinden bile söz ederken amacı, kendi kitabını övmektir. *Kur'an-ı Kerim*'i de bu amacına alet etmektedir. Bunun

5 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.220.

açığı, budur. Neymiş, üstad'ın Risale'sinin bir bölümü bile "*Yüzlerce âyetten süzülmüş*"müş. Ee, öyleyse, bu kadar çok ayetten süzülmüş ve bu kadar çok ayetin anlatabileceğini bir çırpıda anlatabildiğine göre, *Risale-i Nur*'un bölümleri, ayetlerden daha özlü, daha değerli olmak gerekmez mi? Neyse geçelim ve kendi eserini neden böyle göklere çıkardığının öteki sebeplerini okuyalım:

> "Alçakgönüllülük, kimi zaman nimete karşı nankörlük doğurur. Hattâ, nankörlüğün ta kendisi bile olabilir. Ama nimeti anlatmak da kimi zaman, övünme biçiminde ortaya çıkar. İkisi de iyi değildir. Bunun tek çaresi: Ne övünme olsun! Ne de nankörlük gösterilsin. Öyleyse, meziyet ve üstünlükler anlatılmalı, ama bu meziyet ve üstünlüklere sahip çıkılmamalı, nimetlerin hakiki sahibinin olduğu belirtilmeli, öyle gösterilmelidir."[6]

İşte Said-i Nursi onun için *Risale-i Nur*'u bir yandan överken öbür yandan da Allah'a ait olduğunu gösteriyormuş. Onun için bu övünme olmuyormuş. Öyleyse herkes yazdığı eseri göklere çıkarsın; ondan sonra da "*Bu eser benim değil Allah'ındır*" demekle işin içinden çıksın ve övünmemiş olsun! İyi ama, ya o eser saçmalıklarla doluysa? O zaman o eserin Allah'a ait olduğu söylenmekle, saçmalıklar da Allah'a dayandırılmış olmaz mı?

Said-i Nursi, *Kur'an-ı Kerim*'in, *Risale-i Nur*'un elbisesi durumunda olduğunu, *Risale-i Nur*'un onun için övülebileceğini, bir açıklamasında örnek vererek şöyle diyor:

> "Birisi tutsa da sana, çok değerli ve süslü bir elbise giydirse, sen onunla çok güzelleşsen ve halk sana: –Maşallah çok güzelsin, daha da güzelleştin! dese, sen de: –Hayır! Ben neyim? hiç! bu gördüğünüz o kadar önemli midir ki? Nerede güzellik? Güzellik nerede, ben nerede? desen. O zaman nankörlük etmiş olursun. Elbiseyi sana giydiren usta sanatkâra karşı, saygısızlık etmiş olursun, buna karşılık: –Evet, ben çok güzelim. Benim gibi güzel nerede? diyerek övünsen, o zaman da gururlu bir övünme olur. Öyleyse bu gibi durumlarda şöyle demeli:

6 *Aynı yerde.*

"–Evet ben güzelleştim. Fakat bu güzellik, elbisenindir. Ve dolayısıyle elbiseyi bana giydirenindir. Benim değildir. İşte ben de sesim yetişse bütün yeryüzüne duyurmak üzere bağırırım ki: Sözler, (Risale-i Nur) gerçekten çok güzeldir. Hakikattir. Fakat benim değil, Kur'an-ı Kerim'in hakikatlerinden yansımış ışınlardır...

Said-i Nursi, *Kur'an*'ı alet ettiğini, farkında olmadan itiraf ederek şöyle diyor:

"Onun için şöyle derim: Ben, Kur'an'ı sözlerimle övmüyorum. sözlerimi Kur'an'la övüyorum! Yani: Kur'an'ın mucizelerinin gerçeklerini ben güzelleştirmedim, güzel göstermedim. Tersine, Kur'an'ın güzel olan gerçekleri, benim adi tabirlerimi, deyişlerimi güzelleştirdi, ulvileştirdi, yüceltti. Öyleyse, Kur'an gerçeklerinin güzelliği adına, sözler adındaki aynaların güzelliklerini ve o aynayı tutan kişiye yönelen Tanrı nimetlerini açıklamak, makbul bir nimet açıklamasıdır."[7]

Buradaki benzetiş ve mantığın ne kadar sakat olduğunu anlatmaya gerek var mı? Nursi, burada enteresan bir itirafta bulunuyor:

"*–Ben Kur'an'ı, sözlerimle övmüyorum. Sözlerimi Kur'an'la övüyorum*" diyor. Bu sözün anlamı şudur:

"*–Ben, sözlerimi aracı kılarak Kur'an'ı övmüyorum. Tersine, Kur'an'ı aracı kılarak, yani alet ederek O'nunla sözlerimi övüyorum.*"

c) Said-i Nursi'nin Düştüğü Çelişmeler

Üstad bir de çelişmeye düşüyor. Biliyorsunuz, daha önce *Risale-i Nur*'daki sözler için: "*–Benim değil, Kur'an'ındır!*" demişken şimdi: "*Benim sözlerim!*" diyor. Sonra bir yandan göklere çıkarıyor ve *Kur'an*'a mal ediyor, öbür yandan da *Risale-i Nur*'da ifadeleri için "*Âdi tabirler*" diyor. Tabirler adiymiş de sonradan yücelmiş! Herhalde bu âdi tabirler yücel-

7 Said-i Nursi. *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.221.

miş, sonra *Kur'an*'ın malı olmuştur demeye getiriyor (!) Ne kadar acayip değil mi? Peki ama, Said-i Nursi'nin "*âdi tabirler*"i yücelip *Kur'an*'a mal oluyor da, öteki tefsirler niye aynı özelliğe erişmiyor? Onlar niye yücelip *Kur'an*'a mal olmuyor? Ya da şöyle diyelim: "Başka *Kur'an* tefsircileri niye kendi tabirlerini ve teksirlerini yüceltip *Kur'an*'a mal etmemişler? Şimdiye kadarki müfessirler neden Said-i Nursi gibi bir iddiada bulunmamışlar? Yoksa onlar Allah'ın eserine karşı nankörlük mü etmişler? Ya da Said-i Nursi kadar akılları mı ermemiş?

Daha önceki "müfessir"ler, İslam bilginleri "hadlerini" bilmişler, hele kendi eserlerini *Kur'an*'a mal etmek gibi, *Kur'an*'a karşı saygısızlık göstermemişler. Kısacası, Said-i Nursi gibi davranıp; kendisini ve eserini göklere çıkarmak için *Kur'an*'ı kendilerine "alet" etmemişler. Belki "alet" edenler çıkmıştır. Ama işi, Said-i Nursi kadar ileri götüren birine belki de hiç raslanmamıştır.

Said-i Nursi, eserinin meziyetlerini anlatırken, geçen İslam bilginlerinin eserlerinin, kendi eseri yanında çok önemsiz ve değersiz kaldığını belirtmeye çalışıyor. Hemen her fırsatta bunu işliyor. Sonra da, "Risale-i Nur'un (Yani kendi eserinin), bu kadar üstünlükte olmasının, bu kadar harikulâdeliği'nin, nedensiz olamıyacağını, bir raslantıya filan bağlanamıyacağını, kısacası: Kur'an-ı Kerim hangi kaynaktan gelmişse Risale-i Nur'un da aynı kaynaktan doğrudan doğruya geldiğini" ileri sürüyor.[8] (Ek: 10)

Biri çıkıp da; "Senin şu ağdalı, nerede başladığı ve nerede bittiği belli olmayan, üstelik saçmalıklarla dolu olan sözlerinde, eserinde, İslam bilginlerinin sözlerine ve eserlerine karşı ne gibi üstünlük, ne gibi harikulâdelik var? Bozuk cümlelerinde, saçma sapan görüşlerinde böyle bir üstünlük, harikulâdelik görmek ve göstermekten utanmıyor musun?" diye sorsa, acaba Nursi hazretleri (!) ne karşılık verirdi?

Nursi, İbni Sinâların, Teftezanlı Saadettinlerin ve öteki bilginlerin yazdıklarından kendi eserinin ne kadar üstün olduğunu bakın nasıl anlatıyor:

> "...İman gerçekleri içinde öyleleri vardır ki, onları kavramaktan, İbni Sinâ, Aciz kalmıştır. Akıl, bu gerçeklere yol bulamaz demiştir. Risale-i Nur'dan onuncu söz Risale'si ise; bu zatın dehasıyla

8 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.224, sat.19-22. (Ek: 10)

yetişemediği gerçekleri, halk tabakalarına ve çocuklara bile açıklıyor ve anlatıyor. Sözgelimi: Kader'in sırrı ve cüzî irade'nin çözümü için Teftazanlı sadettin gibi koskoca bir Allâme (Çok büyük bilgin) bile 40-50 sayfa ayırmış, ünlü "On İki'nin önsözleri" başlıklı açıklamalarıyla, telvin adlı kitabında ancak çözümlemişken, onu da yalnızca aydınlara anlatabilmişken, aynı meseleleri, Risale-i Nur'un 26. Söz'ünün ikinci Bahs'ı, herkese anlatabilecek biçimde hem de sadece ikinci sayfasında açıklamıştır. Bu eser-i inâyet (Mucize Niteliğinde bir keramet demek ister) değil de nedir?"[9]

Ne gülünç bir iddia değil mi? Bu iddianın gülünçlüğünü, göklere çıkarılan kitap okunduğu zaman daha iyi ortaya çıkar.

Gerçek şu ki *Risale-i Nur*'dakileri, değil halk tabakaları ve çocuklar; okumuş yazmış kişiler, aydınlar bile kolay kolay anlayamaz. Çünkü ne cümlelerde açık seçiklik ve normal bir dil kuralına uygunluk vardır; ne de görüşler arasında doğru dürüst bir bağlantı vardır. Yerden, gökten ve "Derin" şeylerden söz ediliyor, hissi verilmeye çalışılır ama; dikkat edildiğinde: Bütün anlatılanların bir sabun köpüğünden farksız olduğu anlaşılır. Üstelik, insan bu eseri okurken çelişkiler üstüne çelişkilerle karşılaşır.

Bakarsınız bir yerde bir şey anlatılıyor; başka yerde tam tersine bir görüş ortaya atılıyor. Okuduğunuz, iyice incelediğiniz zaman, eserin sahibinin ne demek istediğini ve ne demek istemediğini açık seçik biçimde anlayamazsınız.

Esasen birçok yerlerde kendisi de, *Risale-i Nur*'u öyle herkesin anlayamayacağını itiraf ediyor. Said-i Nursi, kitabın bir yerinde aynen şöyle diyor:

"–Fakat herkes, (Risale-i Nur'un) her bir meselesini, tam anlamaz!"[10]

Görüyorsunuz ya; bir yerde halk tabakasının, hatta çocukların bile *Risale-i Nur*'u anlayabileceğini ileri süren ve bu özelliğiyle, geçen bilginlerin kitaplarından üstün olduğunu iddia eden adam, bir başka yerde; aynı kitabın her meselesini, herkesin anlayamayacağını yazıyor.

9 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.223-224.
10 *Aynı kitap*, s.224.

Said-i Nursi'ye göre *Risale-i Nur*, hiçbir kitabın keşfedemediği sırları, tılsımları keşfediyormuş ve bir üstünlüğü de bundan ileri geliyormuş.[11]

Üstad'ın bu konuda daha birçok incileri (!) var ama; bir fikir vermek bakımından bu kadarı bile yeter. Gerek kendisi ve gerek eseri hakkında ileri sürdüklerinin, dinimizle ve gerçekle ne ölçüde uyuştuğunu, ileride daha geniş olarak inceleyeceğiz.

114 *Aynı yerde.*

İKİNCİ BÖLÜM

NURCULARA GÖRE SAİD-İ NURSİ VE RİSALE-İ NUR

a) Said-i Nursi

Said-i Nursi bir "*Müceddid*"dir. Yani bir "*din yenileyicisi*" Başka bir deyişle: Bir "*Din reformcusu*"dur.

Şam'lı Hafız Tevfik'in Said-i Nursi'nin reformculuğu hakkındaki fikirleri:

"Said-i Nursi'nin hemşehrisi olan Mevlâna Hâlid'in tarihçe-i hayatında; doğumunun 1193 olduğu yazılıdır.

"Malûm olsun ki: Âriflerin kutbu, Din'in ışığı, Mevlâna Şeyh Hâlid'in - Tanrı onun sırrını kutsal kılsın Zübde-Tür-Resâil Umdetül-Vesâil adlı mektubat ve Risalelerinden alınan kutsal öğütlerin tercümesi olan bir kitapçığı, bundan 13 yıl önce Bursa'da Hasan Hoca Efendi'den almıştım. Alınıştım ama; her nedense okuyamamıştım.

"Bugünlerde kitaplarımı karıştırırken bu kitapçık elime geçti. Kendi kendime: Hazreti Mevlânâ Hâlid, Üstad'ımın hemşehrisidir. Hem de, İmam-ı Rabbani'den sonra Nakşî tarikatının en önemli bir kahramanıdır. Üstelik; Nakşî tarikatının Piri'dir. Diye düşündüm ve kitapçığı okumaya başladım. Kitapçığı okurken, Hazreti Mevlânâ Hâlid'in hal tercümesinden şu parçayı gördüm:

"6 kitap eshabından İmam-ı Hâkim Müstedrek ve Ebu Davûd da Şünen adlı kitabında, Beyhakî de Şuab-ı İmân'ında şu hadisi yaz-

mış bulunuyorlar: '–Allah bu ümmete, her yüzyıl başında ümmetin dinini yenileyen birini gönderir.' Yani: Her yüzyılda Cenab'ı Allah, bir din yenileyicisi, (Din Reformcusu) gönderiyor.

"Şerefli Hadisin bildirdiğine durumu tam uygun düşen; âriflerin ünlü kutbu, Allah'a erenlerin yardımcısı ve Hazreti Muhammed'in varisi, yüce tarikatın ve yenileyiciliğin olgun kişisi, iki kanatlı sırrı kutsal olan Mevlânâ Hâlid'dir. Bunu okuduktan sonra; Mevlânâ Hâlid Hazretlerinin hayat tarihçesinde de: Onun doğumunun: 1193 olduğunu gördüm.

"Sonra gördüm ki Mevlânâ Hâlid, 1224 tarihinde Hindistan'ın başkenti Cihânâbad'a gitmiş; orada Nakşî Tarikatının zincirine girmiş ve Din yenileyiciliği'ne başlamış. Sonra: 1238'de politikacıların dikkatini çektiği için, yurdunu bırakmış; Şam iline göçmüş, yine gördüm okudum ki: Mevlânâ Hâlid'in soyu, Affan Oğlu Hazreti Osman'a dayanıyor. Hal tercümesinde bir de şu vardı: Mevlânâ Hâlid, doğuştan çok yetenekli ve olağanüstü kabiliyetli bir kişi olduğundan: Daha yirmi yaşına girmeden; çağın en büyük bilginlerinden daha büyük bilgin olmuş; Süleymaniye kasabasında da talebelere ders vermiştir.

"Bir bunları düşündüm; bir de üstadımın (Said-i Nursi'nin) hayat tarihçesini düşündüm baktım ki: 4 önemli noktada uygunluk var aralarında:

"Birincisi: Mevlânâ Hâlid, 1193 dünyaya gelmiş. Üstadım da:'1293 de, yani Mevlânâ Hâlid'in doğumundan tam yüz yıl sonra doğmuş.

"İkincisi: Mevlânâ Hâlid'in, Hindistan'ın Başkentinde Din yenileyiciliği'ne başlaması, 1224'te olmuştur. Üstadım da: Osmanlı Devleti Başkenti'nde 1324'te başlamıştır aynı göreve.

"Üçüncüsü: Mevlânâ Hâlid'in ününden, politikacıların korkup da onu Şam'a naklettirmeleri: 1238 raslıyor. Üstadım da: Ondan yüz yıl sonra 1338 Ankara'ya gitmiş; siyasetçilerle uyuşamayıp onları Red etmiş; sonra yeniden Van'a gidip orada inzivâ'ya çekilmiştir. 1338 yılından sonra Şeyh Said olayı dolayısıyle si-

yasetçileri ürkütmüş. Kendisinden korktukları için Üstadım, Burdur, Isparta, Kastamonu, Afyon illerinde 20 yıldan beri ikamet zorunda bırakılmıştır.

"Dördüncüsü: Hazreti Mevlânâ Hâlid, daha yirmi yaşına basmadan zamanın en büyük bilgini, bilginlerin en ileri gelenlerinin de üstünde bir kişi durumuna ulaşmış, ders okutmuştur. Üstadımın Hayat Tarihçesini gören ve okuyanlar bilirler ki: Üstadım da daha 14 yaşındayken ilimleri bitirdiğine dair icazet almış, zamanın en büyük bilginlerinin karşısına dikilip onlarla tartışmıştır. Üstelik 14 yaşındayken; ilimleri bitirme durumuna yaklaşan Talebelere de ders vermiştir.

"Mevlânâ Hâlid, nasıl Osman soyundan geliyor ve Hazreti Muhammed'in izinden gitmiş bulunuyorsa; Üstadım da, aynı soydan geliyor ve Kur'an'a hizmet etmiş olmak bakımından Hazreti Osman'ın izinden gitmiştir. Peygamberin açtığı çığırı (sünnet-i seniye) yeniden diriltmek için bütün gücünü kullanmıştır. Risale-i Nur'un parçalarıyla bunu başarmıştır. İşte bu dört yön'den: Mevlânâ Hâlid ile, Üstadımın durumlarının birbirlerine uyması gösteriyor ki, tam yüz yıl sonra Risale-i Nur, din yenileyiciliği görevini üzerine almış, Mevlânâ'nın Nakşî Bendi Tarikatı gibi büyük bir görev yerine getirmiş bulunuyor.

"Mademki, 4 yön arada bir uygunluk vardır; öyleyse hadis'in Nass'ıyla sabittir ki Risale-i Nur, din yenileyiciliği konusunda bir yenileştirici (Reformcu) dur.

"Benim üstadım her zaman der ki: Ben bir erim ama; şimdi, Mareşal görevi yapıyorum... Üstadımı kızdırmamak için, O'nun kişiliğini övmiyeceğim! "[1]

Şam'lı Hafız Tevfik

Düşünün bir kez: Adam, Üstadını yani Said-i Nursi'yi ancak yüz yılda gelen bir değer, bir yenileştirici olarak ilan ediyor; daha 14

1 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.7-8.

yaşındayken; bütün ilimleri bitirdiğine dair icazet aldığını ve yine o yaştayken; zamanın en büyük âlimlerinin karşısına çıkıp onlarla tartıştığını, bu arada; ilimleri bitirme durumuna yaklaşmış talebelere ders verdiğini.. Evet, Said-i Nursi'nin daha 14 yaşındayken bu denli bilgin, bu denli yüksek bir mertebeye ulaştığını yazıyor. Sonra da, "Üstad'ını kızdırmamak için O'nun kişiliğini (Şahsını) övmüyorum, övmiyeceğim!" diyor. Bu kadar acayipliğe nerede rastlanabilir?

Aslında bu övmeler, Şam'lı Hafız Tevfik'in ya da bir başka Nurcunun değil; doğrudan doğruya Said-i Nursi'nindir. Yani Said-i Nursi'nin ancak "*Yüz yılda gelebilen bir değer, bir din yenileyicisi*" olduğu, daha 14 yaşındayken "*Bütün ilimleri bitirdiğine dair icazet*" aldığı ve daha nice üstün meziyetlere sahip bulunduğu, Said-i Nursi'nin kendisinden öğrenilmiştir. Başka bir deyişle: "*Şeyh Hazretleri, kendi kerametini, kendisi ortaya atmış ve yaymıştır.*"

Nurculara da, Said-i Nursi'nin ortaya attıklarını kabartmak, mubalâğalandırmak düşmüştür. Onlar da bu görevi (!) canla başla yerine getirmişlerdir. İşte Şam'lı Hafız Tevfik'inki de bu soydandır.

Said-i Nursi'nin "Müceddit"liği, yani "Din yenileyiciliği" üzerinde ileride duracağız. Yeri geldiğinde, buna temel olarak alınan hadisin de doğruluk derecesini belirtmeye çalışacağız. Şimdi Nurcuların, Said-i Nursi'den öğrenip ileri sürdükleri öteki iddialardan hiç değilse bazılarını görelim:

> "Said-i Nursi ne isterse o oluyor. Kurak bir yere gitti de Tanrı'dan yağmur mu istedi? Hemen yağmur yağıyor. Hem de o zamana kadar hiç görülmedik, raslanmadık biçimde. Hatta bazan onun istemesi değil; bir yere gitmesi bile yetiyor yağmur yağmaya, bolluk güllük-gülistanlık olmaya.
>
> "Barla'da böyle olmuş; Isparta'da böyle olmuş; geldiği dolaştığı yerlerde hep böyle olmuş. Bunları ileri süren Nurcular: Mustafa, Lütfi, Rüşdü, Hüsrev, Bekir Berk, Refet."[2]

Said-i Nursi, kim durumundadır? Güya biri aynen şu rüyayı görmüş:

2 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.9-10.

"Oturduğu yere dayanmış duruyordu. Rüyamda Hazreti Muhammed, o anda bir ses işitildi ki: Hazreti Muhammed'in bir yaveri geliyor. Kapılar birdenbire kendi kendine açıldı. Risale-i Nur yayıcılarının Üstadı olan zat (Said-i Nursi) içeri girdi. Hazreti Muhammed, Üstadımıza şefkatli bir iltifat göstererek dayandığı yerden doğruldu, ben de ağlıyarak uyandım."[3]

Demek ki Said-i Nursi, Nurcuların gözünde o kadar büyük ki; Peygamberi bile onun ayağına kalmış görüyorlar rüyalarında.

Said-i Nursi'nin en değersiz, en küçük buyruklarına uyulmaması, sonucunda bile, ihtar ve keramet biçiminde (!) bir olay meydana geliyor. Örnek olarak bir Nurcunun anlattığını aşağıya alıyorum:

"Bu yakında Üstadımızla birlikte Kır'a çıkmıştık. Çay yapılmasını, üçer şekerle ikişer çay içilmesini emir buyurdular. Hepimiz, üçer şekerle ikişer çay içtik. Yalnız Emin kardeşimiz, bir şeker eksiğiyle içmiş.

"Akşam üzeri, Üstadımızın odasına geldik. Emin, harcanan şekerlerin yerine, şeker kutusuna şeker koymak istemiş. Fakat kutu, 8 şekerden fazlasını almamış. Emin: –Fesuphanallah der: 17 şeker yerine, kutu yalnızca 8 şekerle dolsun! Bu olacak şey değil!.."[4]

Said-i Nursi'nin yanında, bazı besin maddeleri, kimi zaman hiç tükenmek bilmezmiş (!) Nurcuların iddiasına göre, bir Nurcu Said-i Nursi'nin kitabında şunları anlatıyor:

"Yine bir bereket olayı anlatayım: Üstadımızın bir kilo Peyniri vardı. Çoğu günlerde, hoşuna gittiği için o peynirden bir iki kez yerdi. (Yani günde bir iki kez yerdi demek istiyor.) Üstelik bize de verirdi peynirden. Üstadımız yemek bulunmadığı zamanların çoğunda ondan böyle yemekte devam ettiği ve aradan 6 ay geçtiği halde peynirden hâlâ 100 gr. daha var. Bunu böyle gördüğümüzü, hem de yakından gördüğümüzü tasdik ederiz.

3 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.12-13.
4 *Aynı kitap*, s.26-27.

"Ne var ki bu olay ifşa edilince, peynirin evvelce görünmeyen dibi, şimdi görünmeye başladı. Yarım kilo yağı da çoğu günlerde harcadığı halde, 50 güne yakın bir süre devam ettiği kesindir.

"Üstadım istemediği halde Tahsin ve ben (Emin) bir kilo kadar toz şeker üstadımıza getirmiştik.

"Şekerden çoğu kez, yoğurda, süte, kabak tatlısına ve daha başka şeylere kordu üstadımız. Kimi zaman, her şeker koyuşta 20-30 gramdan fazla kordu. Böyleyken, şeker, 5 ay devam etti. Daha da o şekerden 100 gram var..."[5]

Said-i Nursi'nin buyruğunu birazcık olsun geciktirmeye gelmezmiş... İnsan hemen tokat yermiş... Mehmet Feyzi adındaki bir Nurcu böyle bir iddiada bulunuyor:

"Üstadım, kardeşim Hüsrev'in yazdığı biçimde bana mucizat-ı Ahmediye Risale'sini yazdırıyordu. Ben biraz tenbellik ettim. Birden 28 liklerle askerliğe istendim. Yine Üstadım: *'Git, mucizat-ı Ahmediye'yi yaz! Seni şimdi vermiyeceğim! dedi.'* (Yani seni şimdilik askere göndermeyeceğim demiş.) Bunun üzerine yazmaya başladım. O askerlik emri 1 hafta geri kaldı. O sırada nasılsa bir engel çıktı ve mucizat-ı Ahmediye Risale'ini yeterince yazamadım. O yüzden yeniden askerliğe çağrıldım. Üstadım: *'–Hadi git yaz!'* diye tekrar emir verdi. Ben bu kez gidip, Kemâl-i sadakatle yazmaya başladım. O zaman hiç umulmadığı halde, ikinci kez askerliğe çağrılma emri geri kaldı. Yine bir mazeret çıktığı için Risale'i yazamadım. Üstadım: *'–Mademki Risale-i Ahmediye'yi yazmakta tenbellik gösterdin; şimdi senin Risale-i Nur adına görevin, askerliktedir'* dedi. Çok geçmeden: emir geldi. Bir şefkat tokatı yiyip, göreve gönderildim..."[6]

Ne kadar gülünç şeyler bunlar değil mi?

Bildiğiniz gibi Said-i Nursi, hiçbir Nurcunun askerliğe gitmesine razı değildi. Kendisinin de ifadesine göre; elinden gelse hiçbir Nur-

5 *Aynı kitap*, s.27-28.
6 *Aynı kitap*, s.30.

cuyu askerliğe göndermek istemezdi.[7] Onun için yukarıdaki uydurma olayda: Askerliğe çağrılması bir Tokat diye nitelenmiştir. Nurcular, Said-i Nursi'den aldıkları dersle, askerliği, bir yurt hizmeti görmemektedirler.

Kimse Said-i Nursi'nin canını sıkacak bir davranışta bulunamaz. Bulunursa tokat hazırdır. Yiyeceği tokatla, ölüme (!) bile gidebilir. Çünkü işin şakası yoktur ve Üstad'ın kızması bile felaketleri (!) doğurmaya yeterlidir.

Emin, Tahsin, Hilmi adlı Nurcular, bakın neler anlatıyorlar:

"Üstadımıza ve Risale-i Nur'a 4-5 yıl hizmet etmiş, ona gerçekten taraftar olmuş bir zat, elinde Din'e ait bir gazete ile geldi. Bu zat, Risale-i Nur doğrultusuna uymayanlardan yana bir tavır takındı. Üstadımızın canı çok sıkıldı. Bir iki gün sonra, şiddetli ama şefkatli bir tokat yedi. O sırada bir doktor ona dedi ki; –Eğer ameliyat olmazsan, ameliyat yapılmazsa yüzde yüz ölüm var! O zat da, ameliyat yaptırmak zorunda kaldı. Fakat Üstad'ın şefkati imdada yetişerek çabuk kurtuldu."

"Bir memur, Risale-i Nur'u büyük bir sevgiyle okurdu. Üstadımızla görüşüyor, tam ders alıyordu. Birden bir Komiser tarafından ona bir korku ve kuruntu verildi. O da, üstadla görüşmeyi, Risale-i Nur'u okumayı bırakıp başka yere gitmeye yöneldi. Bir şehre gittiği sırada hiç sebep yokken, ayağı kırıldı. Bir ay çekti. Ama yine şefkat yar oldu ki, şimdi yeniden sevgiyle okumaya başladı.

"Önemli bir kişi, Risale-i Nur'u büyük bir takdirle okur yazardı. Birden nedense, sebatsızlık gösterdi. Onun üzerine şefkatsiz bir tokat yedi. Çok sevdiği karısını kaybetti. İki çocuğu kaldı. Acınacak bir duruma geldi.

"4 yıldır üstadın çarşı işi'nde hizmetine bakan bir zat, birden sadakatini bırakıp mesleğini değiştirdi. Onun üzerine hemen şefkatsiz bir tokat yedi bir yıldır daha çekiyor.

"Bir de bir hocanın hak ettiği tokat var. Belki helal etmez. Biz de onu görmüyoruz. Tokatı şimdilik kaldı. Buna benzer daha nice olaylar meydana gelmiştir...

7 Said-i Nursi, *Lem'alar Risalesi*, s.95.

"Risale-i Nur Şakirtleri Emin, Tahsin, Hilmi. Said-i Nursî evet, bu olayların meydana geldiğini ben de tasdik ederim."[8]

Nursi'nin sağı solu yok. Tokatı vururken (!) kimine şefkatli, kimine de şefkatsiz vurur. Kiminin hak ettiği (!) tokatı da, her nedense kaldırır, yani vurmaz. İşte Said-i Nursi böyleymiş...

Bütün bu anlatılanları Said-i Nursi kitabına utanmadan yazmış. Talebelerinin ağzından yazdırmış, sonra da kendisi tasdik etmiş.

Bir ayette Peygamberimiz hakkında şöyle buyurulur:

"–Ey Peygamber! Biz seni insanlara tanık, müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik. Allah'ın izniyle Allah'a çağırıcı ve parlak bir kandil durumda kıldık seni.

Ahmet Nazif adında bir Nurcu, bu ayeti, üstadından öğrendiği Cifir yoluyla Said-i Nursi hakkında yorumluyor. Bir yandan Risale-i Nur'un, öbür yandan Said-i Nursi'nin bu ayette kastolunduğunu ileri sürüyor. Ve üstad hazretleri de saçmalıkları, kitabına yazıyor.[9]

Said-i Nursi, gelecek bir belayı, felaketi haber verdi mi; onu hemen dikkate almak gerek. Çünkü o kerametiyle gelecekte ne olup biteceğini bilir. Yangın mı haber verdi? Olur. Deprem mi haber verdi? Olur. Onun haber verdikleri aynen çıkar. Bu, bilinmeli; ona göre davranmalıdır. Bunu dikkate almayanlar, her zaman pişman olmuşlardır.

Evet Nurcuların bir iddiası da böyledir.

Hüsrev adındaki bir Nurcunun şu yazdıklarına bakın:

"Üstadımız Radıyallahu anh (bu sıfat Peygamberimizin arkadaşları hakkında söylenirken, Said-i Nursi hakkında da kullanılıyor. Nurcular tarafından) Risale'lerin birçok yerinde açıkça ilân ediyordu:

"Ey sapıklar! ve ey zındıklar! Risale-i Nur'a ilişmeyin! Eğer ilişirseniz, yakında sizi bekleyen belalar, sel gibi başınıza yağacaktır. Diye 10 yıldan beri tekrar tekrar söylüyordu.

"Üstadımızın anlatmak istediği felaketlerden tanık olduklarımız şunlardır:

8 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.23.
9 *Aynı kitap*, s.91.

"Birincisi: 4 yıl önce, Erzincan ve İzmir çevresinde meydana gelen yer hareketi (Deprem)..."[10]

Hüsrev bu uydurmaları, birinci, ikinci, üçüncü... diye sıraladıktan sonra şöyle diyor:

"Mubarek Üstadımızın Isparta'da söylediği gibi: Masumları cennete götüren, zalimleri cehenneme yuvarlayan korkunç deprem, gönderildi. Karşısında Risale-i Nur, savunma durumundaydı. Onun için çok evler yerle bir oldu. Çok insanlar, enkaz altında ezildi. Çokları sokak ortalarında kaldı... Ahmet Nazif, Denizli hapishanesine sevk edilirken şu bilgiyi verdiler:

"Deprem gece saat: Sekizde başladı. Bütün arkadaşlar, Lailahe illallah demeye başladılar. Deprem, bütün şiddetiyle devam ediyordu. O sırada aklımıza geldi: Risale-i Nur'u aşkla ve bir Saik ile 5 defa şefaatçı ederek Cenab'ı Haktan yardım istedik. Hamdolsun deprem, hemen durdu...

"Ahmet Nazif, Emin, Sadık, Mehmet, Feyzi. Üstadımızın ihbarları olan ve Risale-i Nur'un büyük kerametlerinden olup, depremler eliyle gelen belalara önem vermek istemiyorlardı. Risale-i Nur'un ilâhi ve Kur'an-ı gerçeklerine karşı olan zümrelerin başına bir 4. tokat daha geldi..."[11]

Onun için kimse, Said-i Nursi'nin gelecekten (!) verdiği haberlere aldırmamazlık edemez. Ederse, işte böyle belalara (!) uğrar.

Said-i Nursi, o kadar hışımlı ki, aradaki masumları bile dinlemiyor, hepsini birden ezip (!) geçiyor. Ezdiklerinin kimilerini "Cennet"e, kimilerini de "Cehennem"e (!) gönderiyor. Hem de hiç acımadan. Atıyor tokatı, vuruyor, yakıyor, yıkıyor. Bütün bunlar da, "Risale-i Nur'a ilişmenin cezası" olarak gösteriliyor. Hatta Said-i Nursi'nin gayıptan verdiği haberlere kulak asmama nedenine dayandırılıyor. Yani, falanca ve filanca yerlerde meydana gelen depremler, yakılıp yıkılmalar (!) hep bu yüzden meydana gelmiş. Üstadın geleceğe ait verdiği haberler dikkate alınsaymış, bunlar olmayacakmış (!)

10 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.204.
11 *Aynı kitap*, s.205-206.

Risale-i Nur'a ilişmek bir anlamda Said-i Nursi'ye ilişmektir (!)

Çünkü Risale-i Nur, kimi zaman Allah'a, kimi zaman Peygamber'e mal ediliyorsa bu da kitabın Said-i Nursi'ye ait olduğu, zaman zaman belirtiyor. Öyleyse Nurculara göre, Risale-i Nur'a "İlişildiği" zaman nasıl depremler, yangınlar, felaketler meydana geliyorsa; Said-i Nursi'ye "İlişildiği" zaman da aynı felaketler meydana gelir. Çünkü Risale-i Nur'daki "Nur" da aslında Said-i Nursi'nindir. Bir Nurcu, Risale-i Nur'un "Nur"unun, Said-i Nursi'nin "Nur"u olduğunu belirtirken bakın ne diyor:

> "Risale-i Nur Tercümanı (Said-i Nursi), Damlayı deniz; âdem-i insan; Nur'unu da Âleme (Kâinâta) sultan eylemiştir."[12]
>
> *Hasan Feyzi*

Öyleyse Said-i Nursi'ye "ilişme"ye gelmez. Çarpıverir insanı! Kâinat yerinden oynar!

Görüyorsunuz Said-i Nursi'nin kudretini: "Damla"yı, "Deniz"; "Âdem"i, "İnsan"; "Nur"unu da, "Kâinat'a sultan" eylemiş! İşte Nurculara göre Said-i Nursi, böyle kudretli (!) bir adam. Hatta adam değil, bambaşka bir şey, öyle ya "damla"yı deniz, hele "Nur"unu, kâinâta sultan yapmayı kim başarabilir? Böyle bir kudret sahibi, elbette ki kendisine "İlişildiği" zaman depremleri, yangınları, felaketleri gönderebilir!

Nurcular, Said-i Nursi'ye açıkça "Tanrı", ya da Peygamber demiyorlar. Ama hiçbir insanın ulaşamayacağı bir "Mertebe"de gösteriyorlar.

Şimdi şu övmeleri birlikte ve dikkatle okuyalım:

> "Üçüncü Medrese-i Yusufiyye'nin El Hüccet-üz-zehra ve Zahret Ünnur olan tek dersini dinleyen Nur Şakirtleri namına" yani Nurcular adına, Ahmet Feyzi, Ahmet Nafiz, Salahattin Zübeyr, Ceylan, Sungur, Tabancalı şöyle övüyorlar Said-i Nursi'yi:
>
> "Manevi Zat'ın ulaştığı başarı ve üstünlüğü de o ölçüde yüce ve benzersiz'dir. Bu, şüphe edilemeyecek kadar açık bir gerçektir.
>
> "Evet o zat, daha çocukken ve hiçbir öğrenim görmeden sırf zavahiri kurtarmak için 3 aylık bir öğrenim süresi içinde: Geçmiş

12 Said-i Nursi, *Emirdağ Lahikası*, s.80.

ve gelecek âlimlerin bilgilerini, kâinâtın sırlarına ve Allah'ın Hikmetlerine varis kılınmıştır ki, şimdiye kadar böyle bir yüce başarıya ve mertebeye kimse erişmemiştir. Bu ilim harikası'nın (Said-i Nursi'nin) tarihin hiçbir devrinde geçmiş değildir.

"Hiç şüphe edilemez ki Nur Tercümanı (Said-i Nursi), cisimleşmiş bir iffet, olağanüstü bir duruma ulaşmış bir şecaat ve hiç kimseye ve hiçbir şeye muhtaç olmayan insanüstü bir ahlâk metaneti ile: Bir yaratılış mucizesi'dir. Cisim haline gelmiş bir Tanrı Yardımı'dır. Tanrı'nın insanlara, hiçbir kayda bağlı olmayan bir hediyesi'dir.

"Bu harikalar sahibi olan zat, daha erginlik çağına bile gelmeden: Dengi, benzeri bulunmayan bir yüce âlim durumuna ulaşmış, bütün ilim dünyasına meydan okumuş'tur. İlim sahipleriyle tartışmış hepsini yenmiş ve susturmuştur. Nerede olursa olsun bütün sorulara kesin bir tutarlılıkla ve hiç duraksamadan karşılık vermiştir.

"14 yaşındayken, üstadlık payesini taşımış, sürekli olarak çevresine ilim feyzi ve hikmet nuru saçmıştır.

"Açıklamalarındaki incelik ve derinlik, anlatışlarındaki yücelik ve güçlülük, yönelişlerindeki kavrayış ve ileri görüş, taşıdığı hikmet nuru, ilim ve irfan sahiplerini şaşırtmış ve onun için "Bediüzzaman" (yani zamanın harikası) diye yüce bir unvan kendisine kazandırmıştır. Bu unvanı almaya hak kazanmıştır.

"Yüce meziyetleri ve ilim faziletiyle de; Hazreti Muhammed Dini'nin yayılmasında ve bu dinin isbatında en yeterli bir tutum göstermiş olan bu zat elbette ki; Peygamberlerin Efendisi Hazreti Muhammed'in en yüksek iltifatını kazanmış bir kişidir de.

"Hiç şüphe yok ki, bu zat, yüce Peygamberin buyruğuna uyarak onun izinde yürüyen, onun direktifleriyle hareket eden ve onun Nuruna, hakikatlerine varis ve akis yeri olan üstün nitelikli bir zattır.

"Bu zatın, Hazreti Muhammed'in nurlarını ve bilgilerini ve Allah meş'alesinin ışıklarını, en göz alıcı biçimde parlatmıştır.

"Peygambere hitabeden Yüce Âyetlerin matematik kesinlikteki açıklamalarının bu zat üzerinde toplanması gösteriyor ki, bu zat: iman hizmeti yönünden Peygamberliğin parlak bir aynasıdır. Peygamberlik ağacının son ve parlak bir meyvesi'dir. Peygamberlik dili'nin, varis olmak bakımından son gerçek ağzı'dır. Tanrı kandili'nin, iman hizmeti yönünden son mutlu taşıyıcısı'dır. Bu zatın böyle olduğuna hiçbir şüphe yoktur.

"3. Medrese-i Yusufiyye'nin el Hüccet-üz-Zehra ve Zühret-ün-Nur olan tek dersini dinleyen Nur şakirtleri namına, Ahmet Feyzi, Ahmet Nazif, Salahattin Zübeyr, Ceylan, Sungur, Tabancalı."[13]

İşte Risale-i Nur Şakirtlerinin yani Nurcuların övmesi böyledir. Nurcular Said-i Nursi'yi böyle görüyorlar işte. Peygamber diyemiyorlarsa da bir sürü aşırı övmelerden sonra, Peygamberliğin Parlak Aynası, Peygamberlik ağacının son ve en parlak bir meyvesi... diyebiliyorlar.

Peki bu övmelere karşı Said-i Nursi ne diyor?

Said-i Nursi'nin bu saçmalıkları reddetmesini beklemezsiniz herhalde. Çünkü birçok örnekleriyle görülmüş, anlaşılmıştır ki, Said-i Nursi, kendisinin bu nitelikte bir kişi, yani övüldüğü biçimde bir insan olduğunu doğrudan doğruya kendisi anlatmıştır talebelerine. Küçük yaşta şu kadar âlim olduğunu, kısa bir süre içinde büyük bir ilim mertebesine eriştiğini, sonra bütün ilim adamlarına meydan okuduğunu, bütün ilim adamlarını yendiğini ve susturduğunu, *Kur'an-ı Kerim*'de kendisinden söz edildiğini Peygamberin kendisinden haber verdiğini ve daha nice şeyleri kendisi yazmış ve yazdırmıştır kitaplarına!

Bu yukarıda okuduğunuz övgüyü de kendisine sunmuşlar. Kendisi aynen şu yazıyla kabul etmiş göklere çıkarılışını:

"Benim payımı, sınırımdan yüz derece fazla göstermiş olmalarıyla birlikte, bu imza sahiplerinin hatırlarını kırmaya cesaret edemedim. Onun için susarak, bu medhi (Kitabımı ve beni böyle övmelerini) Risale-i Nur şakirtlerinin manevi kişilikleri adına kabul ettim."[14]

Said-i Nursi

13 Said-i Nursi, *El-Hüccet-Üz-Zehra Risalesi*, s.137-139.
14 *Aynı kitap* s.139.

Nurculara göre, Said-i Nursi, Peygamber devri hariç, insanlık tarihinde benzeri görülmedik bir âlimdir.

Bakın bunu nasıl anlatıyorlar:

"...Said-i Nursi, 40 yıl önce İstanbul'dayken; '*Kim ne isterse sorun*' diyerek harikülâde bir ilânat yapmıştır. Bunun üzerine, o zamanın ünlü âlim ve allâmeleri (ilmin en yüksek derecesine varmış olanlar) Bediüzzaman'ın odasına kafile kafile gidip, her çeşit ilim ve çeşitli konularda sorular sormuşlar, Üstad da, en zor ve karışık soruları bile, duraklamadan doğru olarak cevaplandırmıştır.

"Böyle sınırı gösterilmeden, yani '–Şu ya da bu ilimden, ya da şu konuda kim ne isterse sorsun' diye bir kayıt konulmadan ilânat yapmak (çağrıda bulunmak) ve sonuçta daima başarmak, Peygamber devri dışında insanlık tarihinde görülmemiş, rastlanmamıştır. Böyle geniş görüş ve yüksek bir ilme sahip bir İslâm dâhisi, şimdiye kadar ortaya çıkmamıştır."[15]

Bir adamın çıkıp da hiçbir konu ve sınır göstermeden, "*–Ne isterseniz sorun, cevap vereyim (!)*" diyerek herkese çağrıda bulunması, her şeyden önce o adamın kafadan sakat olduğunu belgelemez mi? Tabii öyle. Gelin görün ki, Nurcular böyle bir "İlânat yapmayı", üstadları için ulaşılmaz bir üstünlük olarak göstermeye çalışırlar. Diyelim ki, o zaman kendisine; matematik, fizik, kimya gibi bilim dallarında sorular sorulsaydı, hazret gene cevap verebilecek miydi? Ya da cevap verseydi, onun cevaplarının bir değeri olur muydu? Hem madem ki, bu kadar ilimlere sahip bir adamdı; herhangi bir bilim dalında bir eser yazmadı da, birbirinin tekrarı olan bir sürü saçmalıkları yazmak ve yazdırmakla uğraştı?

Sonra alçakgönüllü olması gereken bir din adamına; "*–Hangi konuda ne isterseniz sorun cevap vereyim!*" gibi ukalaca bir iddiayla ortaya atılmak yakışır mıydı? Kendisinden başka herkesi, ilimde daha aşağı durumda görmesi doğru muydu?

Acaba Said-i Nursi'ye neler sorulmuş o çağrısı üzerine? Nurculara göre sorulmadık bir şey kalmamış, Üstad da hepsine cevap vermiş, hem de duraklamadan! Hatta bütün "İslam Ulması" Said-i Nursi'yi susturmak

15 Ankara Üniversitesi'nde *Risale-i Nur* Hakkında Verilen Konferans, Sinan Matbaası, İstanbul, 1957, s.14.

istemiş, ama aciz kalmış. Sonunda Mısır Ezher Üniversitesi Reislerinden ünlü Şeyh Behid Efendi'nin İstanbul'da bulunduğunu öğrenip ona başvurmuş İslam uleması; Şeyh Behid Efendiden, "Bu genç Hoca'nın" susturulmasını istemiş, ricada bulunmuşlar.

Şeyh Behid Efendi de şu soruyu sormuş Said-i Nursi'ye: "Avrupa ve Osmanlı Devleti hakkında ne düşünürsünüz?" Said-i Nursi hemen şu karşılığı vermiş: "–Avrupa Müslümanlığa gebedir ve bir gün onu doğuracak. Osmanlı Devleti de Avrupa'ya gebedir, o da onu doğuracak."[16]

Bu, son derece "hikmetli" (!) bir sözmüş gibi, Nurcular hemen her şeyde yazarlar ve söylerler. Bu kehanete göre; Avrupa hep Müslüman olacak, Türkiye'de hep Hıristiyan olacak.

Bu kehanetin doğru çıktığını ispatlamak için, Nurcular neyi gösterirler biliyor musunuz? Almanya'da açtıkları üçkâğıtçılıktan başka bir iş görmeyen Risale-i Nur Enstitüsü'nü gösterirler. Aslında Enstitü filan değil, ama bu adı vermişlerdir. Nurcular, Üstadlarının kehaneti çıkıyor, hatta çıkmış göstermek için: "Almanların fevc fevc, yani bölük bölük Müslüman olduklarını" haber veriyorlar. Hatta, "Amerika'nın da Müslüman olacağını" ileri sürüyorlar.[17]

Nurculara göre; bütün üstünlükler Said-i Nursi'de toplanmıştır. Ve Said-i Nursi her türlü üstünlükte en ileri giden bir insandır. Nurcuların organı bir gazetede aynen şöyle deniyor:

> "–Evet Said-i Nursi, Cenab-ı Hakk'ın mahiyet-i insaniyede derc ettiği hadsiz enva-ı Kemalatı'nı hepsinde en ileri ve en mükemmeldir."[18]

Bu sözü, şöyle Türkçeleştirebiliriz:

> "–Evet Said-i Nursi, Cenab-ı Allah'ın insanoğlunun mahiyetine, varlığına koyduğu sınırsız üstünlük çeşitlerinin hepsinde, en ileri ve en mükemmel derecelere ulaşmıştır."

Bu iddiaya göre, Peygamberler bile, Said-i Nursi'nin yanında daha aşağı derecede kalıyorlar. Çünkü Allah'ın, insanoğluna verdiği üstünlüklerin hepsinde en ileri ve en mükemmel dereceye, Peygamber olarak yalnızca Hazreti Muhammed'in ulaştığını biliyoruz.

16 *Aynı yerde,* s.14-15.
17 *İttihat* gazetesi, sayı 9, 20 Temmuz 1964.
18 *İttihat* gazetesi, sayı 118, 3 Şubat 1970, s.13.

Nurculara göre; Said-i Nursi'nin, en değersiz tutumuna ve durumuna bile uymak gerekir. O ne yapmışsa öyle yapmak, o nasıl davranmışsa öyle davranmak şarttır.[19]

Onun için Nurcular Said-i Nursi'yi tıpkı bir peygamber gibi izlemişlerdir. Said-i Nursi, saçma sapan ve bozuk cümlelerle konuşmayı ve yazmayı gelenek mi edinmiş? Onlar da aynı biçimde konuşurlar, aynı biçimde yazarlar. Said-i Nursi, yalnızca kendisini mi "âlim" görüyordu? Onlar da yalnızca Nurcuların "ilim-irfan sahibi" olduklarını ileri sürerler, her meziyetin yalnızca kendilerinde olduğunu iddia ederler. Başkalarını, "Mümin", Müslüman, hatta "insan" bile görmezler. Üstadları gibi, hep yüksekten atarlar, üstelik üstadları gibi saldırgan olurlar.

Nurculara göre Said-i Nursi, bir "Mürşid-i Kâmil"dir.[20]

"Mürşid-i Kâmil" sözü, tarikatçılar arasında kullanılan bir sözdür. Bu sözle, peşinden gidilmesi gereken bir şeyh, bir ulu kişi anlatılmak istenir. Yani, Mürşid-i Kâmil budur. Bu durumda Said-i Nursi, "Arkasından gidilmesi gereken bir şeyh, hem de ulu bir şeyhtir" Nurculara göre. Oysa aynı Nurcular, üstadları da dahil olmak üzere, tarikatçı olmadıklarını, şeyhlikle müridlikle bir ilgileri bulunmadığını yazar dururlar birçok yerlerde. Üstadlarının büyük bir şeyh olduğunu bakın nasıl anlatıyorlar:

> "Mürşid-i Kâmilin (Ulu bir irşad edicinin, büyük bir Şeyhin) nasıl olacağını, Abdulkadir Geylâni, Nakşibendi Tarikatının önderi İmam-ı Rabbani Hazretleri gibi büyük zatların kitaplarından öğrenen kardeşlerimiz vardır. Bizler en büyük bir üstadın, en büyük bir Mürşid-i Kâmil'in şartlarını, durumlarını, niteliklerini sizde buluyoruz..."[21]

Bu medhiyeyi yapan, Nurcular. Medhiyeyi kitabına yazan ve yazdıran da Said-i Nursi! Ne tuhaf değil mi? Adam hem şeyh falan değilim diyor, hem de tarikatçıların şeyhleri için kullandıkları övgü sıfatını kendi hakkında kullandırıyor ve onu da tutup kitabına koyuyor!

19 Ankara Üniveritesi'nde Verilen Konferans, Sinan Matbaası, İstanbul, 1957, s.18.
20 Said-i Nursi, *Hanımlar Rehberi*, s.143.
21 *Aynı yerde*, s.143-144.

Bir tarikat şeyhine müritleri, hatta bir peygambere "mü'min"leri hangi biçimde sesleniyor ve hangi saygı sozlerini kullanıyorlarsa; Nurcuiar da Said-i Nursi'ye aynı biçimde seslenir ve ondan söz ettikleri zaman aynı saygı ifadelerini kullanırlar.

Rastgele bir-iki örnek verelim:

"Üniversite Nur Talebeleri" adlı, altında kim oldukları yazılı olmayan bazı Nurcular, teksir edip bir broşür biçiminde yaydıkları medhiyye'de üstadlarına, yani Said-i Nursi'ye şöyle sesleniyorlar:

> "Ey Seyyid-i Senedimiz! Ey Ruhumuzun Ruhu! Kalbimizin Kalbi! Canımızın Canı! Baştacımız, sevgili üstadımız efendimiz!.."[22]

Said-i Nursi'nin yazarı bulunduğu *Hanımlar Rehberi* adlı kitapta da Nurcu hanımlar Said-i Nursi'ye sesleniyorlar:

> "Ey kalbimizdeki sonsuz sevgiyi anlatmaktan aciz kaldığımız çok muhterem, çok muazzez ve çok sevgili üstadımız efendimiz hazretleri!
>
> "Ey ruhumuzun gıdası ve kalbimizin ebedi sönmez meşalesi, maddi ve manevi dertlerimizin dermanı!..
>
> "Ey mubarek ve çok sevgili üstadımız efendimiz hazretleri!.. Siz hazreti üstadınız, bizim kurtarıcılığımıza tayin edilmiş olduğunuzdan...
>
> "Gönüller fatihi hazreti üstadımız efendimiz!.."[23]
>
> "Kardeşler hep ağlıyor. Üstad'a bel bağlıyor. Nurlardaki hakikat, derya gibi çağlıyor."[24] –Şahide–

Aynı kitapta bu gibi medhiyeler için Said-i Nursi'nin bir notu var: "Hanımlar Rehberine ilâve olunacaktır!" diyor ve öyle yapılıyor, bu övmeler *Hanımlar Rehberi* adlı kitaba geçiriliyor.[25]

Hafız Ali adında bir Nurcunun Said-i Nursi hakkındaki şiirleri:

22 Üniversiteli Nur Talebelerinin Bir Açıklaması, teksir eden: Nur Talebeleri. Kapağın basıldığı yer: Yeşilnur Matbaası, Eskişehir, 1956, s.25.
23 Said-i Nursi, *Hanımlar Rehberi*, s.122-124-128-129.
24 *Aynı kitap*, s.120.
25 *Aynı kitap*, s.122.

"Gına bulduk büyük servet, gınasından Said Nur'un, şifa bulduk yeter devlet, devasından Said Nur'un, çıkan yoktur zılalinden, kaçan yoktur cemalinden. Misal aldık hisalinden, edasından Said Nur'un."[26] –Hafız Ali–

Şiirlerin Türkçesi şöyledir:

"Zenginliğimizi, derdimizin dermanını ve her şeyimizi Said-i Nursi'den bulduk. Onun gölgesinin altından (yani yardımından) yararlanamayan kimse yoktur. Herkes onun cemaline aşık olduğu için kimse ondan kaçmaz. Biz onun tutum ve davranışlarını örnek aldık. Onun huylarını kendimizde bulundurmaya çalıştık. O nasıl davrandıysa öyle davrandık."

Kısacası Said-i Nursi, Nurculara göre; erişilmez, derecesine ulaşılmaz bir kişidir. Onu övmekten, onu yüceltmekten herkes ve bütün varlık âlemi (!) memnun olur.[27]

b) Risale-i Nur

Halil İbrahim adlı bir Nurcu *Risale-i Nur*'u şöyle anlatıyor:

"Risale-i Nur, Nur'dan bir İbrişim'dir. Kâinat ve Kâinattaki varlıkların tesbihleri onda dizilmiştir.

"Risale-i Nur, alıcı ve vericiyle cihazlanmış bir Kur'an ilâçlarıdır. Onun Tel'i, Lamba'ları, Ampulleri ve Bataryaları durumunda olan satırları, kelimeleri, harfleri öylesine düzenli ve öylesine mucizelidir ki, yarın her ilim ve fen adamları her meşrep ve meslek sahipleri; gerek gayb âleminden (görünmeyen dünyalardan), gerek görülen âlemden ve gerek ruhlar âleminden; kainatta cereyan eden olaylardan: Bilgi ve yetenekleri ölçüsünde haberdar olabilirler çünkü Risale-i Nur, Kur'an'ın bir yayılmış biçimi'dir.

26 Ankara'da Verilen Konferans, Sinan Matbaası, İstanbul, 1957, s.101-102.
27 *Aynı yerde.*

"Risale-i Nur, inananlara bir Hidayet Hediyeleri, bir Saadet vesilesi, bir şefaat aracı ve bir rahmanın feyiz kaynağı'dır. Risale-i Nur, ilkbaharın feyzini veren bir ölümsüzlük suyu'dur. Rahmet kaynağı, hakikat kal'esidir. Ve bir gülbahçesinin gülbahçesidir.

"Risale-i Nur, Tanrı'nın lütfü, imanın üstün derecesi, Kur'an'ın işareti ve ihsanın bereketidir.

"Risale-i Nur, Kâfire ziyan, inanmayana tufan, dalalete düşmandır.

"Risale-i Nur, bir gizli hazine'dir. Bir cevahir sandığı ve bir nurlar kaynağı'dır.

"Risale-i Nur, Kur'an'ın gerçeği, imanın miracı'dır.

"Risale-i Nur, evliyanın baştacı, eserlerin sultanı, manaların özü, Tanrı'nın vergisi ve insanlar hediyesidir.

"Risale-i Nur, gerçekler denizi, incelikler sırrı, bilgiler hazinesi ve büyüklükler denizidir.

"Risale-i Nur, Hastalara şifahane, zemzem suyu, sağlara: Hakikat besini, Reyhan kokusu ve Misk ile anber'dir.

"Risale-i Nur, Hazreti Muhammed'in vadettiği kitaptır. Hazreti Ali'nin teyid ettiği kitaptır. Abdulkadir Geylâni'nin yardımını sağlayan kitaptır. İmam-ı Gazali'nin tavsiye ettiği kitaptır. Hazreti Ömer'in haber verdiği kitaptır.

"Risale-i Nur, Kur'an güneşinin 7 renginde saçılmış bulunduğundan, bu hakikatta tam tecelli ettiğinden: Hem bir şeriat kitabıdır. Hem bir dua kitabıdır. Hem bir hikmet kitabıdır. Hem bir kulluk kitabıdır. Hem bir emir ve çağrı kitabıdır. Hem bir zikir kitabıdır. Hem bir düşünce kitabıdır. Hem bir gizli ilimler kitabıdır. Hem bir tasavvuf kitabıdır. Hem bir mantık kitabıdır. Hem de kalem kitabıdır. Hem de ilâhiyyat kitabıdır. Hem bir sanat teşvikçisi kitaptır. Hem bir edebiyat ve güzel sözler kitabıdır. Hem bir Vandaniyet kitabıdır. Hem de muarızları susturma kitabıdır.

"Risale-i Nur'un parçaları, dünyanın manevi semasının güneşleri, ayları ve yıldızlarıdır.

"Güneşten, aydan, yıldızlardan bütün kâinat nasıl aydınlanıyor ve bütün eşya onlarla nasıl hayat buluyorlarsa, çağımızdaki bütün insanlık dünyası da, Risale-i Nur'dan hayat bulur.

"Risale-i Nur, Kur'an'ın tasarrufunda bulunduğundan, ona uzanan ve ilişmek isteyen her el kırılır ve her dil kurur."[28] (Ek: 11)

–Halil İbrahim–

Bu aşırı ve saçma sapan medhiyyeyi yapan Halil İbrahim adlı bir Nurcu ise de, "Medrese-Tüz-Zehra Namına biz de iştirak ediyoruz!" diyen Osman Rüştü, Refet Hüsrev, Said, Hilmi, Mehmet, Nuri adlı büyük Nurcular ve "Medrese-Tüz-Zehra'nın küçük Ispartalı Talebeleri adına biz de iştirak ediyoruz!" diyen Nazif, Selahattin, Küçük İbrahim adlı küçük Nurcular da bu deli saçması medhiyeye katılıyorlar.

Yalnız dikkat ederseniz; medhiyenin saçmalığı yanında bir de anlamı vardır: Bu aşırı övmelerle, *Risale-i Nur*'a kutsal kitaplar ölçüsünde, örneğin *Kur'an-ı Kerim* gibi bir kutsallık verilmek istenir. İşte temel amaç budur. Ve iyice eleştirilerek okunduğunda, bu anlam kendiliğinden ortaya çıkar. Niye derseniz, bu medhiyedeki niteliklerden çoğu, peygamberlerin, kutsal kitapların söz konusu edildiği yerlerde kullanılabilecek niteliktedir. Örneğin "Evliyanın baştacı, eserlerin sultanı, *Kur'an*'ın saçılmış biçimi..." gibi sıfatlar, velilerin, ulu kişilerin eserlerine bile verilemez. Yani herhangi bir eser şöyle dursun, *Kur'an* gibi semavi bir kitabın dışında hiçbir eser için böyle söylenemez. Ve şimdiye kadar da söylenmemiştir. Ne demektir "Evliyanın baştacı, eserlerin sultanı, *Kur'an*'ın saçılmış biçimi?.." Bunların üzerinde durup düşünmek gerek.

Sonra *Risale-i Nur*'un, *Kur'an*'a bir benzetilişi var bu övgüde: Şeriat ilminden, edebiyat ilmine kadar her çeşit ilmin, *Kur'an-ı Kerim*'de bulunduğu nasıl söz konusu ediliyorsa; bu övgüde *Risale-i Nur*'un da aynı özelliği taşıdığı anlatılmak isteniyor. Yani demek isteniyor ki:

"–*Risale-i Nur* da *Kur'an* gibi, bütün ilimleri içine almıştır." –Artık insaf! Bu kadar da olurmu? diyeceksiniz. Evet haklısınız. "İnsaf" demek

28 Said-i Nursi, *Asay-ı Musa Risalesi* (Arap harfleriyle teksir), s.462-466, sat.9-5. (Ek: 11)

gerekir. Ne var ki, onda "insaf" bulunmadığı için, "şâkirt"lerinde de bulunmayışı normal sayılmalıdır. "Said-i Nursi'ye göre Risale-i Nur" bölümünde de gördüğünüz gibi, bu medhiyede *Risale-i Nur* için hangi aşırı sıfatlar kullanılmış, hangi iddialar ortaya atılmışsa, aynı sıfatların anlamını Said-i Nursi de *Risale-i Nur* için kullanmış ve aynı iddiaları ileri sürmüştür. *Risale-i Nur*'un *Kur'an*'da sözü edildiği, Peygamberimiz ve falanca, filanca ulu kişiler tarafından haber verildiği... Hep Said-i Nursi tarafından ileri sürülmüş iddialardır. Talebeleri onun bu iddialarını tekrarlamaktan başka bir şey yapmıyor gerçekte. Yani Nurcular, *Risale-i Nur*'u bu şekilde övmeyi, doğrudan doğruya üstadları Said-i Nursi'den öğrenmişlerdir. Saçmalığı övme şerefi (!) herkesten önce Said-i Nursi'nindir.

Yalnız, Said-i Nursi, övgünün biraz daha abartılmış biçimini, talebelerine, yani Nurculara yaptırmış, onu da kendi kitaplarına (*Risale-i Nur*'un çeşitli Risalelerine) yazdırmıştır.

Nurcular, Peygamberimiz için kullanılan sıfatların çoğunu da *Risale-i Nur* için kullanırlar. Tıpkı Said-i Nursi için kullandıkları gibi... Enbiyâ Suresi'nin 107. ayetinde Peygamberimiz için buyrulan; "Seni âlemlere ancak rahmet olarak gönderdik." Vasfı Nurcular *Risale-i Nur*'a da vermektedirler.[29]

Said-i Nursi'de bunu şöyle izah etmektedir:

"Nurcular bu vasfı, Risale-i Nur'a verirken, Said-i Nursi, Peygambere verilen vasıfla, Risale-i Nur'a verilen vasıf arasında birkaç noktada fark bulunduğu için, ilişmedim" diyor. Ve Nurcuların tutumunu onaylıyor, kitabına yazıyor.[30]

Said-i Nursi'nin talebeleri tarafından yazılan ve Said-i Nursi tarafından tasdik edilen şu şiiri birlikte okuyalım:

"Huzur bulur seninle âlem, ey bu asırda rahmeti âlem Risale-i Nur!

"Sürur bulur bugün seninle âdem, ey birer rahmet-i âlem Risale-i Nur.

"Bu hasta gönüller çoktan perişan, varsa sende eğer Lokmandan nişan, bir şifasun ey mahbub-ı Zişan, ey cilve-i rahmet-i âlem

29 Said-i Nursi, *Asay-ı Musa Risalesi*'nin sonu, (Arap harfleriyle teksir), s.488.
30 *Aynı yerde.*

Risale-i Nur.
"Gelmez mi sonu bu uzun gecenin? Geçmez mi gamı bu yaslı gecenin. Zarı arttı, Sabrı bitti nicenin.

"Ey cilve-i Rahmet-i Alem Risale-i Nur.

"Fahri âlem arş'tan bu yere indi. Şah-ı velayet düldüle bindi. Zülfikar'a artık nur dendi. Ey bu zamanda Rahmeti âlem Risale-i Nur.

"Yolunuz bu nur'un bu nurlu yolu. Olduk hepimiz o nurun bir kulu. Nur yolunda yürüyün hem ne mutlu. Ey Mümune-i Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur.

"Nursun Nur çıkan Nurlu dağında. Bülbül öter bahçesinde bağında. Tozu olsak onun pak ayağında. Ey rahmeti âlem cilvesi Risalet-ün-Nur.

"Dertlere dermansın, hem Cami-ül-Esma vel Furkan'sın. Hem Nur-u Haktan bize ihsansın. Ey bir Rahmet-i Âlem Risale-ün-Nur!

"Bu âlemde madde değil bir özsün. Her zerrede bakan bir gözsün. Kâinatı hayran eden bir yüzsün. Ey Misal-i Rahmet-i Risalet-ün-Nur!

"Aslı evvelisin balın şükrün. Deryasısın ilmin hünerin. Gelmedi Cihana böyle eser benzerin. Ey Mir'at-ı Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur!

"Sen aylardan güneşlerden üstünsün. Nihayetsiz sonu gelemez bütünsün. Nur cemalin bütün bütün görünsün. Ey Mazhar-ı Rahmeti Âlem Risalet-ün-Nur.

"Nur elinden içeli biz şarabı. Çevirmişiz tatlılığa azabı. Bir mahbubun biz de olduk turabı. Ey bize Rahmeti Âlem Risalet-ün-Nur.

"Aşıklar arşa çıkan feryadı. Ağlatıyor yanık ruhlu ecdadı. Allah için eyle bize imdadı. Ey muhtaçlara rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur.

"Çevrildi ateşle bu koca dünya. Bir cehennem gibi kaynadı derya. Yetiş imdada ey Şah-ı evliya: Ey bu samada rahmet âlem Risalet-ün-Nur.

"Her yangın senin Nur'un söndürür. Her bir yeri bir Gülşene senin Nur'un döndürür. Deccali de bir gün gelir öldürür. Ey Nur-u Rahmet-i Âlem Risalet-ün-Nur.

"Nurdan kanadın hem sağlam kolun var. Nurdan senin hakka giden yolun var. Kabul et bir kemter feyzi kulun var. Ey bu aşırda rahmet-i âlem Risalet-ün-Nur!"* (Ek: 12)

Sizi daha çok sıkmamak için, şiirden bazılarını atladık. Bu okuduğunuz şiirlerin ne kadar tüyler ürpertici olduğunu anlatmaya gerek var mı? Bu şiirlere bakılacak olursa: Peygamberin, *Kur'an-ı Kerim*'de belirtildiği gibi; "Rahmet-i Âlem" yani kâinatın rahmeti olması artık sona ermiştir. Çünkü bu zamanda kâinatın rahmeti, *Risale-i Nur*'dur. Herhangi bir eserin üstünlüğünden söz edilemez. Hatta *Kur'an*'ın ve öteki semavi kitapların bile söz konusu edilmemelidir. Artık neden derseniz: Eşsiz ve benzersiz bir kitap olan *Risale-i Nur* vardır. Çünkü *Risale-i Nur* gibi bir eser şimdiye dek cihana (!) (dünyaya) gelememiştir. (Yani tarihte böyle bir değerli eser hiç geçmemiştir.) *Risale-i Nur* bütün ilmin hünerin deryasıymış!..

Peygamberi, şunu bunu değil, onu şefaata, "imdad"a çağırmak gerekir. Hatta Tanrı'nın değil onun kulu olmak gerekir. Nasıl ki, Nurcu Feyzi (şiirin yazarı) da *Risale-i Nur*'un "kemter kulu" (değersiz kulu) olmuştur: "–Kabul et bir kemter feyzi kulun var! Ey bu asırda rahmet-Âlem Risalet-ün-Nur!" diye boşuna haykırmıyor. Allah'ın değil de Risale-i Nur'un "kemter kulu" olmak ne şeref ne şeref (!)

* Said-i Nursi, *Asay-ı Musa* (Arap harfleriyle teksir), s.432 (Ek: 12); Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.231, sat.7-22; s.232, sat.1-2; s.233, sat.1-6; s.235, sat.2.

Dikkat edilecek bir şey daha var burada: *Risale-i Nur* övülürken onun için kullanılan sıfatların çoğu, bir kitap için değil, bir şuurlu varlık, bir insan için kullanılır. *Risale-i Nur* bu sıfatlarla övülürken bir amaç vardır. Asıl amaç; Said-i Nursi'dir. Yani gerçekte övülen; Said-i Nursi'dir. *Risale-i Nur* için; "–Ey Şah-ı Evliyâ" denirken; Said-i Nursi kastedilmiştir. Çünkü kitap için, "–Şah-ı Evliyâ" (Evliyaların Şahı) denmez. Olsa olsa bir insan için denir bu. Sonra *Risale-i Nur*'a "kemter kul" olduğunu söylerken şair taslağı Nurcu, Said-i Nursi'ye "arz-ı ubudiyet" etmiştir. Gerçekte, Said-i Nursi'nin aşağılık kulu (Kemter kulu) olmuştur.

İleride de göreceğiz ki; Said-i Nursi'nin sıfatları, hatta adları, *Risale-i Nur*'unkilerle kasten karıştırılmıştır. Sözgelimi: Said-i Nursi'ye, kendisinden rivayet edilerek; "Bediüzzaman" (Zamanın hârikası) mı deniyor? *Risale-i Nur*'a da "Bediüzzaman" denmiş. Said-i Nursi'ye "Müceddid" (din yenileyicisi, yepyeni bir bilim anlayışı getiren bilgin) mi deniyor? *Risale-i Nur*'a da "Müceddid" denmiş.

Said-i Nursi, bu ad ve sıfatları hem kendisi için, hem de *Risale-i Nur* için kullanmıştır. Amaç, kendisini açıkça övemediği yerlerde *Risale-i Nur*'u över görünmek, ortak ad ve sıfatları kullanarak yaptığı övgüden yararlanıp, kendi büyüklüğünü (!) anlatmak. Bakarsınız: "Bediüzzaman Risale-i Nur"u övüyor, kutsallaştırıyor, göklere çıkarıyor. Oysa asıl amacı: "Bediüzzaman Said-i Nursi"yi, yani kendisini övmektedir. "Müceddid Risale-i Nur"u övdüğü zaman da amacı yine kendisidir. "Müceddid Said-i Nursi" (!) dir. Öteki ortak ad ve sıfatlar kullanılarak yapılan övgülerde de durum aynıdır. Bütün amaç; Said-i Nursi'dir. Kısacası: Bir yerde *Risale-i Nur* mu övülüyor? Bilinmelidir ki, övmenin asıl hedefi, Said-i Nursi'dir.

Said-i kurnazlıkla bu çığırı açtıkça, Nurcular da aynı çığırdan gitmişlerdir. Yani onlar da Said-i Nursi ve *Risale-i Nur* için ortak ad ve sıfatlar kullanmışlardır. Üverken, bu gelenek Nurcular arasında o kadar yaygınlaştırılmıştır ki, *Risale-i Nur*'a hangi övgü sıfatları yöneltilse, övgünün bir ucunun da Said-i Nursi'ye dayandığı bilinir. Yukarıda okuduğumuz şiirde de aynı durum göze çarpıyor: "Ey Rahmet-i Âlem Risale-i Nur!" denirken, yani "Risale-i Nur"un "kâinata rahmet" olduğu anlatılırken; "Ey Rahmet-i Âlem Said-i Nursi" demek istenmiştir. Risale-i Nur için: "Yetiş imdada ey Şah-ı Evliya" (imdadımıza yetiş ey evliyaların şahı) cümlesinin altında yatan anlam da şudur: "–Ey Evliyaların Şahı olan Said-i Nursi, imdadımıza yetiş!"

Bu aşırı ifadelerle *Risale-i Nur*'un, dolayısıyla da Said-i Nursi'nin kutsallaştırıldığı, göklere çıkarıldığı bu şiirlere, (Hasan Feyzi'nin şiirlerine) Said-i Nursi, o kadar değer vermiştir ki; bu şiirleri birçok kitaplarına yazmış, yazdırmıştır. Neden böyle yaptığını anlıyorsunuz tabii..

Kur'an-ı Kerim'e Müslümanlığa nasıl "Allah'ın Nur'u" deniyorsa, Nurcularca *Risale-i Nur* da "Allah'ın Nuru"dur. Bu iddiayı ilk ortaya atan, tabii Said-i Nursi'dir. "Nur" kelimesinin geçtiği bütün ayetler, gerek Said-i Nursi ve gerek onun izinden yürüyen Nurcular tarafından *Risale-i Nur* hakkında yorumlanmıştır.

Sözgelimi: Bir ayette şöyle buyuruluyor:

> "–Onlar isterler ki Allah'ın nuru'nu ağızlarıyla söndürsünler. Oysa Allah Nur'unu tamamlayıcıdır; inanmayanların hoşuna gitmese bile bu, böyledir."

İşte Said-i Nursi'ye ve Nurculara göre bu ayeti şöyle yorumlamak gerekiyor:

> *"–O Risale-i Nur düşmanları isterler ki, ağızlarıyla Allah'ın nuru olan Risale-i Nur'u söndürsünler. Oysa onların hoşuna gitmese bile, Allah Nurunu, yani Risale-i Nur'u tamamlayıcıdır."*

Ayetin yorumunu neden mi böyle yapmak gerekiyor? Said-i Nursi'ye ve Nurculara göre; "bu âyet, cifir yoluyla Risale-i Nur'a işaret ediyor da ondan! Bu âyet, Risale-i Nur'u haber veren, onu insanlara tanıtan Yirmi Yedinci Âyettir."[31]

Aslında Hazreti Muhammed'in kendisi ve nuru da bu nur'dan *Risale-i Nur*'un Nurundan (!) yaratılmıştır. Bu Nur, sonsuzdur. Bu nur, her şey demektir Said-i Nursi ve Nurculara göre; yine Hasan Feyzi bakın ne diyor yazdığı bir şiirde:

> "Ahmet (Hazreti Muhammed), Yaratılmış o büyük Nur'dan. Bu Nur ki bütün zerre'de o nümayan. (Görünen)
>
> "Her zerrede nurdur o ezelden, hem ebedden. Bir nur ki, verir kalplere hem aşk ile iman. Bir nur ki odur yüce, hem lâyetenâhi (Sonsuz) bir nur ki eğer olmasa hele bir an ol fahri cihan Hazreti Mahbub-u İlahi Baştan başa zulmette kalır hem de ekvan. (Varlıklar.)

31 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.81-84.

"Her hepsi de bir zerre-i nur o Habibin. Fışkırdı Risale-i Nur ufuktan Nur-u Risalet. (Peygamberlik Nuru.) Her an görünür gözlere ondan nice yüzbin. Ol nuru Risalet verecek emn-ü adâlet.

"Ey Nur-u Risaletten (Peygamberlik Nurundan) gelen burhan-ı Kur'an. Ya müdriken'in Kalbine gömmüş esedüllah. (Allah'ın Arslanı.) (Said-i Nursi ve Nurculara göre; Hazreti Âli, Said-i Nursi'ye: Ya müdriken lizalikezzaman, yani: Ey o zamana erişen Said-i Nursi!.. diye seslenmiş. Bu şiirde de o anlatılmak isteniyor.)

"Vallahi ezelden bunu ben eyledim ezber.

"Affet beni ey affı büyük, lütfü büyük Risale-i Nur! Risale-i Nur'dur. Vallah o son müceddid-i ekber. (En büyük din yenileyicisi.)

"Birden bile hem eyleme senden beni mehcur ey Rabbena! Nur aşkına, hak aşkına, dost aşkına ey Nur!

"Sen Nur'u bedi, Nur-u Rahim'sin bize lütfet!"[32]

–Hasan Feyzi–

Dikkat ederseniz, bu şiirlerde *Risale-i Nur*'un Nur'u övülürken, *Risale-i Nur*, Hazreti Muhammed, hatta Tanrı birbirine karıştırılarak hitap ediliyor. Ama yine asıl hedef, Said-i Nursi'dir. "–Sen Nur-u bedi, Nur-u Rahimsin. Bize lütfet!" mısrasındaki "Nur-u bedi" deyimine dikkat edelim: "Bedi", yaratıcı ve harika anlamlarına gelir. Said-i Nursi de kendisini "Bediüzzaman" (zamanın Bedii, yani zamanın harikası) diye ilan etmiştir. Bu durumda: "Nur-u Bedi", "Yaratıcının Nuru" anlamına geldiği gibi, "Bediüzzaman'ın nuru" anlamına da gelir. Nurcu, burada iki anlam da anlaşılsın ve Tanrının Nuru'yla, Said-i Nursi'nin Nuru karıştırılsın diye bile bile bu deyimi kullanmıştır. O zaman mısraın anlamı, şu demek oluyor:

"–Ey Risale-i Nur, sen Bediüzzaman'ın nurusun, yaratıcı'nın ve Rahim'in nurusun! Bize lütfet!"

Görüldüğü gibi, burada da yine Said-i Nursi yüceltilmek istenmiştir. Said-i Nursi, bir Nur sahibi, hem de lütuf beklenecek bir nur sahibi olarak

32 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.212.

gösterilmiştir. Hatta Said-i Nursi, Nurcular tarafından kimi yerde de doğrudan doğruya nur olarak tanıtılmıştır. Nurculardan biri, yazdığı bir kitapta "Said-i Nursi" yerine; "Said Nur" diye yazmıştır.[33]

Buna göre; *Kur'an-ı Kerim*'de geçen "Nur" kelimeleri nasıl *Risale-i Nur*'u anlatıyorsa, Said-i Nursi'yi de öyle anlatıyor. "Nur" kelimesi geçtiğinde nasıl *Risale-i Nur*'u hatırlamak gerekiyorsa, Said-i Nursi'yi de öyle hatırlamak gerekir. Çünkü geçen her nur, Nurculara göre hem *Risale-i Nur*'dur, hem de Said-i Nursi'dir.

Gerek Said-i Nursi, gerek Nurcular bu düşünceyi zihinlere aşılamak için olanca güçlerini harcamışlar, türlü hile yollarına başvurmuşlardır. (Bu yollardan biri de cifir yoludur.)

Nurculara göre; "bir kitap mı okunmak isteniyor? Risale-i Nur okunmalıdır. Bir ders mi alınmak isteniyor? Risale-i Nur'dan alınmalıdır."[34]

Çünkü *Risale-i Nur,* her meseleye çözüm yolu gösterir, her türlü dert ve belaların önüne geçer.[35]

Onun için başınıza bir sıkıntı mı geldi? *Risale-i Nur* okumalısınız. Düştünüz de bir yeriniz mi incidi? *Risale-i Nur* okumalısınız. Bir hastalığa mı tutuldunuz, bir yeriniz mi yaralandı? *Risale-i Nur* okumalısınız. Karınızla aranız mı açıldı? *Risale-i Nur* okumalısınız. Bir makama, bir mevkiye mi geçmek istiyorsunuz? *Risale-i Nur* okumalısınız. Bir deprem, bir yangın, bir kuraklık mı oldu? *Risale-i Nur* okumalısınız. Birilerinin kahrolması, mahvolmasını mı istiyorsunuz? *Risale-i Nur* okumalısınız. Kalbinizde korku, kaygı mı var? *Risale-i Nur* okumalısınız. Günahlardan kurtulmak mı istiyorsunuz? *Risale-i Nur* okumalısınız. Sevap kazanmak mı istiyorsunuz? *Risale-i Nur* okumalısınız. Cehennemden kurtulmak, cennete girmek, Tanrı'nın lütuflarına ermek mi istiyorsunuz? *Risale-i Nur* okumalısınız

Kısacası: Gönlünüzde bir dileğiniz, bir muradınız mı var? *Risale-i Nur* okumalısınız. Çünkü *Risale-i Nur*'da ism-i Azam var. *Risale-i Nur*'da kerametler var. *Risale-i Nur*'da tılsımlar (büyüler) var. *Risale-i Nur,* "Açıl susam açıl, türlü nimetler saçıl!" diyen masal adamlarının elindeki büyülü cisimlerden daha büyük bir büyüye sahiptir. Bu büyüler sayesinde,

33 Eşref Edip, *Badiüzzaman Said-i Nur ve Nurculuk.*
34 Said-i Nursi, *Kur'an Şakirtlerinin Hizmet Rehberi,* s.5.
35 Said-i Nursi, *Lem'alar,* s.35-42, s.205; Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.27-30; Said-i Nursi, *Asay-ı Musa* (Arap harfleriyle teksir), s.480-486.

belaları ortadan kaldırabilir, felaketlere dur diyebilirsiniz. Bu büyüler sayesinde; yaralarınızı sarabilir, en iyileşmez hastalıklarınıza çare bulabilirsiniz. Bu büyüler sayesinde; düşmanlarınızı yenebilir, hatta öldürebilirsiniz. Ve bu büyüler sayesinde "Açıl *Risale-i Nur* açıl, türlü nimetler saçıl" deyip, bütün nimetleri ayağınıza getirebilirsiniz. Elinizde *Risale-i Nur* olduktan ve onu okuduktan sonra her şeye erebilirsiniz. İsterseniz, kendinizden başka yakınlarınızı bile cennete gönderebilirsiniz. Ne isterseniz onu yapabilirsiniz. *Risale-i Nur*'u okumakla.

Risale-i Nur'un okunduğu yerlerde deprem, yangın, kuraklık gibi hiçbir felaket olmamıştır. Olmuşsa da *Risale-i Nur,* hemen önlemiş, Nurcuların zarar görmesine meydan vermemiştir.[36]

İstediğiniz zaman yağmur yağdırmayı mı düşünüyorsunuz? *Risale-i Nur*'u okursanız bu düşüncenizi gerçekleştirebilirsiniz. Hem de istediğiniz zaman istediğiniz yerde. Yalnız *Risale-i Nur*'dan başka 41 de Yâsîn okuyarak "tılsım" yaparsanız, arzunuzu daha çabuk gerçekleştirirsiniz. Üstad Said-i Nursi'nin tavsiyesi üzerine "Muhacir Hafız Ahmet Efendi" de, öyle yapmıştı: 41 Yâsîn'i bir Kamış'a okumuştu ve o kamışı suya atmıştı da, hiç yağmur belirtisi yokken yağmur yağmıştı. Hatta çoban Ahmet'in de duvarı yıkılmıştı bu yağmurdan.[37]

Yağmura da razı olmayıp sular mı fışkırtmak niyetindesiniz, bu niyetinizi de *Risale-i Nur* okuyarak gerçekleştirebilirsiniz. Nitekim *Risale-i Nur* okuyucuları bulunmadan önce Isparta ve çevresinde pek fazla su yoktu. Ama ne zaman ki, *Risale-i Nur* okunmaya ve yayılmaya başladı; hemen kerametini gösterdi ve yağdırdığı yağmurlarla kaynaklardan suların fışkırmasını sağladı.[38]

Kış mevsiminde yaz mevsimini mi getirmek istiyorsunuz? Hiç üzülmeyin. Bu arzunuz da, *Risale-i Nur* okumak sayesinde gerçekleşebilir. Nitekim *Risale-i Nur*'u okuma merkezi, Barla'dan Isparta'nın bağlarına nakledildiğinde: Kış çok sert, bağlarda soğuk ve fırtına, şehirden çok şiddetli oluyordu. Bu şiddetli kışta, *Risale-i Nur*'u okuyup ders alma işini tatil etmemek için... kışın şiddeti hemen kaybolmuş, normal bir yaz havasına çevrilmişti.[39]

36 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.9-12-29-206.
37 *Aynı kitap,* s.11.
38 *Aynı kitap,* s.9.
39 *Aynı kitap,* s.15.

Rızkınızı genişletmek istiyorsanız, yine başvuracağınız şey; *Risale-i Nur*'u okumaktır.[40]

Öyleyse Nurcuların bu iddialarına uygun düşündüğümüz zaman şöyle diyebiliriz: "Her yıl yüzlerce, hatta binlerce kişinin ölümüne yol açan felaketleri önlemek, kurak çöllere yağmur yağdırmak, susuz yerlere su götürmek, çorak yerlerden bile bol bol ürün elde etmek, yani rızıkları bollaştırmak, ülkeyi baştan başa güllük-gülistanlık etmek, ulusu kısa bir sürede kalkındırmak ve bunlara benzer aklınıza gelen daha başka başarıları elde etmek için *Risale-i Nur* okumak yeter!"

Böyle düşünürken, ister istemez insanın aklına şöyle bir soru geliyor: "–Peki bu kadar meziyeti olan *Risale-i Nur*'u göndermek varken, Tanrı neden *Kur'an-ı Kerim*'i göndermiş acaba?"

Sonra yine Nurculara göre; "çok kısa bir zamanda 'âlim' olmak, hem de 'büyük bir âlim' olmak mı istiyorsunuz? *Risale-i Nur*'un derslerini almanız gerekir." (Said-i Nursi'nin iddiası da böyle. Hatta Said-i Nursi'ye göre;

> "5-10 yıl okunacak kitaplar, alınacak bilgiler; Risale-i Nur Medreselerinde: 5-10 haftada okunup elde edilebilir."[41]
>
> "Çocuklara varıncaya dek herkesi okur yazar etmek için de Risale-i Nur'u okutmak gerekir. Çünkü Risale-i Nur'u çocuklar bile kısa zamanda okuyup öğrenebilir."[42]
>
> "Risale-i Nur, mescit ve mabedlerde, Minber ve Kürsi'lerde de okunmalı, okutulmalıdır."[43]
>
> *"Risale-i Nur, okumak isteyen için bir okul, isteyen için bir kışla, felsefe ve hukuka başvurmak isteyenler için bir filozof, bir hâkim durumundadır."*[44]

Mustafa Sungur adında ünlü bir Nurcu; "Alakalı Resmi Makamlara açık mektup" başlıklı bir yazısında şöyle diyor:

40 *Aynı kitap*, s.28.
41 *Aynı kitap*, baştan numarasız, üçüncü sayfa, ayrıca bkz. s.60.
42 *Aynı kitap*, s.94.
43 Said-i Nursi, *Zülfikar Risalesi* (Arap harfleriyle teksir), s.4, 94.
44 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir).

"Çağımızın gelişen medeniyet harikaları ve Fenni ilerlemeler gibi vasıtaların ne anlam taşıdıklarını ve nelerden ibaret olduklarını Risale-i Nur, çok güzel açıklıyor ve anlatıyor."[45]

Demek ki, Nurculara göre; "*Risale-i Nur*'da bugünkü bilimin, teknolojinin harikaları da anlatılıyor. Bilimsel ve teknik bilgiler veriliyor. Ay'a ve Merih'e gitmek için de kimbilir nice bilgiler vardır Risale-i Nur'da. Bilim ve fen adamları o kadar inceleme ve araştırmalarla yorulacağına; Risale-i Nur'a başvurmalıydılar."

Bu iddialar, *Risale-i Nur*'u *Kur'an*'a benzetme çabalarından ileri gelmektedir. Hani *Kur'an-ı Kerim*'de: "Yaş-Kuru, Her şey; mübin olan (her şeyi açıkça anlatan) kitap'ta vardır" buyuruluyor ya! İsteniyor ki, *Risale-i Nur* için de öyle densin. Bir Arap şairi şöyle der: "–Bilimlerin hepsi Kur'an'da vardır. Ama insanların kavrayışları, daha o seviyeye erişmiş olmadığı için anlaşılamamaktadır." Nurcular, işte bu söylenenlerin benzerlerini, *Risale-i Nur* hakkında söylüyorlar ve her konuda olduğu gibi, bu konuda da *Risale-i Nur*'u, *Kur'an-ı Kerim*'e benzetmeye kalkıyorlar.

Risale-i Nur'da çok büyük "define"ler, bilim hazineleri bulunduğunu ve şimdiye kadar hiçbir kitapta böyle "define"ler bulunmadığını ileri sürüyorlar. Ve bütün bunların, Said-i Nursi'nin kendi zekâsından doğmadığını, "*Vahy kaynağı Hazreti Muhammed'in ilham ve telkinlerine dayandığını*" iddia ediyorlar ki, amaç: *Risale-i Nur*'u, *Kur'an-ı Kerim*'e biraz daha fazla benzetebilmekten başka bir şey değildir.[46]

Onun için değil mi ki, Said-i Nursi'ye: Kimi yerde *Risale-i Nur*'un yazarı değil de; Tercüman'ıdır diyorlar. Hani Peygamberimiz için: "–O, Kur'an'ın yazarı değil, tercümanıdır" deniyor ya, tıpkı onun gibi.[47]

Nurcular, bilim hazineleri, harikuladelikler bulunduğunu kavramış oldukları için mi bu kadar "âlim" ve "fâzıl" olmuşlar acaba? (!) Onun için mi, üstadları gibi bütün dünya bilim adamlarına meydan okuyorlar? Onun için mi her bilim dalında bir harika ortaya koyuyorlar?

Nurcular, aslında bir şey kavradıkları, bir şey anladıkları için değil; üstadları öyle söylediği ve öyle yazdırdığı için: "Bütün ilimleri Cami" olduğunu ve içinde "defineler" bulunduğunu ileri sürüyorlar. Bakın Üstadları ne diyor:

45 *Zülfikar* gazetesi, 14 Ağustos 1961, s.2.
46 Said-i Nursi, *Elhüccet-üz-Zehra*, s.136.
47 *Aynı kitap*, s.136.

"Kalp istiyor ki şu defineleri, gizli olan lem'aları göstereyim. Fakat ne yapayım ki makam kaldırmıyor.."[48]

Gizli defineleri filan göstermek istiyormuş da makam kaldırmıyormuş (!)

Risale-i Nur'da ne "*define*"ler varmış acaba? O defineleri göstermek isterken "*makam*" nasıl "*kaldırmıyormuş?*" "*Makamın kaldırmaması*" ne demekmiş? Said-i Nursi'nin bu ve benzeri iddiaları, *Risale-i Nur*'da yazılı olanların, olağanüstü şeyler olduğuna herkesi inandırmak, bu arada semavi kitaplar gibi bir vahiy kaynağından geliyormuş hissini vermek için ileri sürülmüştür.

Kısacası; *Risale-i Nur*'u, *Kur'an-ı Kerim*'e benzetme ve *Kur'an-ı Kerim*'de bulunan harikaları, manevi "*define*"leri, bilim hazinelerini... *Risale-i Nur*'da da varmış gibi gösterme geleneği, Nurculara; üstadlarından geçmiştir. Peki Nursi, bir şey görüyor muydu gerçekten *Risale-i Nur*'da? İleride de göreceğiz ki, Nursi, bir şeyler gördüğünden falan değil, kendini satmak, erişilmez bir ulu kişi göstermek için *Risale-i Nur*'da harikalıklar bulunduğunu ileri sürmüştür.

Nurculara göre; *Risale-i Nur,* son nefeste "İmanlı gitmenin garantisidir. Yani *Risale-i Nur* okuyan kimse, ahirete mutlaka imanlı olarak gidecek, dolayısıyla da cennete girecektir."[49]

Bu iddia da ötekiler gibi, yine Said-i Nursi'ye dayanır. Çünkü Nurcular, "kabre imanlı olarak gireceklerini ve mutlaka cennetlik olacaklarını" üstadlarından haber almışlardır. Nursi, Nurcuların kabre imanla gideceklerine ve mutlaka cennetlik olacaklarına dair, bir sürü delil sayıp döküyor *Risale-i Nur*'da.[50]

Düşünün bir kere; *Kur'an-ı Kerim* okuyan kimseler için böyle bir şey söylenemiyor. "–Kur'an okuyanlar, mutlaka imanla kabre gidecekler ve kesinlikle cennetliktirler" denmiyor, denemiyor. "–Kimin cennetlik olduğunu ancak Allah bilir" deniyor. Ama Nurcular, başta üstadları olmak üzere; Nurcuları, yani *Risale-i Nur* okuyan, *Risale-i Nur*'a bağlananları "kesinlikle cennetlik" sayıyorlar. Bu durumda *Risale-i Nur, Kur'an-ı Kerim*'in de üstüne çıkarılmış oluyor. Ama Nurcular için bunun önemi yok.

48 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.41.
49 *Risale-i Nur* Hakkında Üniversite Talebelerinin Bir Açıklaması, teksir, s.13.
50 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.19.

Nurculara göre; "Risale-i Nur, Kur'an-ı Kerim'den süzülmüştür!"[51]

Nurcular sık sık bunu ileri sürerler. Aslında bu iddia, Said-i Nursi'nin bazı Risale'lerinin hemen her sayfasında tekrarladığı: "–Risale-i Nur, Kur'an-ı Kerim'den tereşşuh etmiştir" şeklindeki iddiasına dayanır.

"Tereşşuh", "Sızıntı" anlamına gelir. Bir şeyin, herhangi bir şeyden "tereşşuh" etmesi, o şeyin sızması anlamındadır. "–Risale-i Nur, Kur'an-ı Kerim'den tereşşuh etmiştir" sözü de; "Risale-i Nur, Kur'an-ı Kerim'den sızmıştır" demektir.

Risale-i Nur'un *Kur'an*'dan sızması ne demektir? İçinde herhangi bir şey bulunan ve dışına sızıntı yapan bir kap düşünelim. Kabın içindeki şey ne ise; dışına sızan da odur değil mi? Sözgelimi: Kabın içinde bal varsa, dışına da bal olarak sızar. Ve sızıntıya "bal" ya da "bal sızıntısı" denir. Pekmezse, sızıntı da pekmezin sızıntısı olur. Yani kabın içindekinin adı ve çeşidi neyse, dışındaki sızıntının adı ve çeşidi de odur.

Öyleyse, "*Risale-i Nur, Kur'an*'dan sızmış" olunca; *Risale-i Nur*'a da, "*Kur'an*" adını vermekte hiçbir sakınca yoktur. Yani Said-i Nursi, "*Risale-i Nur, Kur'an'dan bir parçadır, hatta Kur'an'dır*" gibi bir iddiada bulunmuş oluyor. Nurcular da ondan öğrendikleri için aynı iddiayı ileri sürüyorlar. Ama onlar, "sızmış" yerine, daha çok "süzülmüş" kelimesini kullanıyorlar.

"*Risale-i Nur, Kur'an'dan süzülmüştür*" iddiasıyla, *Risale-i Nur, Kur'an-ı Kerim*'den bile üstün tutulmuş oluyor. Çünkü bir şey, süzüldüğü şeyden daha öz ve daha değerlidir her zaman. Süzülen şeyin kabası, tortusu, hep süzüldüğü yerde kalır. Bunu, bilgilisi olsun, bilgisizi olsun, hep böyle bilir, böyle anlar.

Said-i Nursi kimi yerde: "*Sızmış*" anlamına gelen "*Tereşşuh etmiş*" sözünün yanında, "*süzülmüş*" kelimesini de kullanır. Bu kitabın bir yerinde belirttiğimiz bir cümlesini örnek olarak tekrar birlikte okuyalım isterseniz:

> "–Sözler (=Risale-i Nur'un bir bölümü, bir Risale)deki hakayık ve kemalat, (Yani gerçekler ve üstünlükler) Bizim değil; Kur'an'ındır. Ve Kur'an'dan Tereşşuh etmiştir. Hattâ onuncu söz, yüzlerce Kur'an âyetinden süzülmüş bazı damlalardır. Sair Risaleler (Risale-i Nur'un öteki parçaları) da öyledir."

51 *Zülfikar* gazetesi, 14 Ağustos 1964, s.3.

Bu iddialarla, *Risale-i Nur*'un, *Kur'an-ı Kerim*'in de üstüne çıkarıldığını anlamak için fazla bilgili olmaya gerek var mı?

İşte Nurcular da aynı iddiaları tekrarlıyorlar, ama nedense en çok "*Risale-i Nur'un Kur'an'dan sızmış olduğuna*" değil de; süzülmüş olduğuna yer veriyorlar. *Kur'an*'dan "*sızmış*" olduğunu söyledikleri zaman hiç değilse; *Kur'an* derecesinde gösteriyorlar *Risale-i Nur*'u. Ama bunu bile yeterli bulmadıkları için, daha ileri giderek; "*Kur'an'dan süzülmüş*" olduğunu ileri sürüyorlar ve böylece *Kur'an*'dan da üstün göstermiş oluyorlar. Kısacası: *Risale-i Nur*'a, "*Kur'an'ın sızıntısı*" demeyi bile az buluyor Nurcular. İlle de; "Kur'an'ın süzülmüşü" olduğunu tekrarlıyorlar.

Özetleyecek olursak: Nurculara göre *Risale-i Nur*, şimdiye dek yazılmış ve yazılacak eserlerin en üstünü, en erişilmezidir. İnsanlık böyle bir eser, bu kadar değerli bir kitap görmemiştir şimdiye kadar. Bu kitap, Said-i Nursi'nin değildir, ilahi bir eserdir. *Kur'an*'ın bir parçası durumundadır (!) hatta *Kur'an*'dan da üstündür. Çünkü, *Kur'an*'dan süzülmüştür!

Evet Nurcuların dedikleri ve demek istediklerinin özeti budur *Risale-i Nur* hakkında.

İddiaları gördünüz, okudunuz. Acaba gerçek olan nedir?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GERÇEKTE SAİD-İ NURSİ VE RİSALE-İ NUR

Gerçekte Said-i Nursi, nasıl bir kimsedir? *Risale-i Nur,* nasıl bir kitaptır? *Risale-i Nur*'da ileri sürülenlerin ilmi bir değeri, dinle bağdaşır bir yanı var mıdır? Nurcuların hepsi, gerçekten Said-i Nursi'ye ve *Risale-i Nur*'a inandıkları için mi Nurcu olmaktadırlar? Nurculuk dinimize yararlı mı, zararlı mı olmuştur şimdiye kadar? Şimdi bu soruların karşılıklarını bulmaya çalışalım:

a) Said-i Nursi

Said-i Nursi, "İhlas"ı, yani samimiliği, içi-dışı bir olmayı över. Bu tutum ve davranışın meziyetlerinden söz eder. Ve buna uygun davranmayı herkese öğütler. Böyleyken kendisi, bütün Şato'sunu, ortaya koyduğu her şeyini, "Riyakârlık" (gösteriş ve ikiyüzlülük) üstüne kurmuş bir kişidir. Bilirsiniz; müritlerine ve çevrelerine kendilerini, ulu kişi, büyük ve ulaşılmaz insan göstermek için, durmadan keramet gösterilerinde bulunan sahtekârlar, ikiyüzlüler çok görülmüştür. Dalkavukları tarafından övülmeyi, her şeyin üstünde tutan, her fırsatta kendisini öven ve övdüren ruh hastalarına çok rastlanmıştır. Böylelerine günümüzde bile rastlanmıyor değil; onun için böylelerini gördüğümüz zaman şaşmıyor, olağan buluyoruz çoğu zaman.

Riyakârlar, sahtekârlar, kendisini övmesinden ve övdürmesinden olağanüstü tat alan kimseler incelense de Said-i Nursi ile karşılaştırılsa, Said-i Nursi bu konuda ön sırayı alır, ya da hepsinin başında gelir.

"Said-i Nursi'ye göre Said-i Nursi" ve "Said-i Nursi'ye göre *Risale-i Nur*" bölümlerini okurken Said-i Nursi'nin kendisini nasıl "sattı"ğını, açıkça gördünüz.

Adam, falanca ayet, filanca ayet, beni anlatıyor diyor. Falanca filanca ulu kişi benden söz ediyor diyor. Ayetlerde, Peygamber sözlerinde, Ulu kişilerin şiirlerinde, kitaplarında, benden ve *Risale-i Nur*'un haberi veriliyor diyor. Gelmiş geçmiş bütün İslam düşünürlerini, İslam bilginlerini şöyle bir göz önüne getirin. Şimdiye dek acaba hangisi, böylesine saçma, böylesine ipe sapa gelmeyen iddialarda bulunmuştur.

Üstelik, benden ve *Risale-i Nur*'dan söz ediyor dediği ayetler, ya Hazreti Muhammed, ya da *Kur'an-ı Kerim*'le ilgilidir.

Örneğin, Nûr Suresi'nin 35. ayetindeki "Nur" kelimesiyle, Hazreti Muhammed'in nuru, *Kur'an-ı Kerim*'in nuru, İslam dini anlatılmak istenmiştir. Bütün tefsircilere göre bu, böyledir. Öteki ayetlerdeki "Nur"a da aynı anlam verilir. Hatta bazı ayetler, "Nur" kelimesiyle İslam dininin anlatıldığını açıkça gösteriyor. Bir ayette aynen şöyle buyuruluyor: "–Onlar, Allah'ın nurunu, yani İslam dinini, ağızlarıyla söndürmek isterler. Ama Allah, inanmayanlar hoşlanmasalar da nurunu tamamlayıp daha da parlatacaktır. (Yani İslam dinini daha geniş biçimde yayacaktır.)"

Bu ayetlerde ne Said-i Nursi'den söz edilmiş olabilir, ne de *Risale-i Nur*'dan. Ayetlerdeki Nur'un, Said-i Nursi'yle de, *Risale-i Nur*'la da hiçbir münasebeti olamaz. Ayetleri, kendisine alet etmeye kalkacak kadar utanmazlık ve dine saygısızlık gösteren bir insan ve onun deli saçmalarından farklı olmayan kitabı, nasıl "Allah'ın Nuru" olabilir? Bu, "Allah'ın Nuru"na hakaret olmaz mı?

Bir ayette; "–Allah size bir nur veriyor ki, onunla aydınlık içinde yürüyesiniz" buyuruyor. Bununla, yani bu "Nur"la *Kur'an-ı Kerim* kastedilirken; siz kalkın: "*Kastedilen Said-i Nursi ve Risale-i Nur'dur*" deyin! Bu hiç yakışık alır mı? İşte Said-i Nursi, bu yakışık almayan iddiayı öne sürmekten utanmıyor. Aynı utanmazlığı, "Şakirtlerine" de aşılıyor. "İnananlara, bir hidayet ve şifa kaynağıdır" anlamındaki ayeti ele alalım. Bu ayette "Şifa" ve "Hidayet Kaynağı" sözleriyle, *Kur'an-ı Kerim* anlatılmak istendiği açıkça belli oluyor değil mi? Nitekim bütün müfessirler, *Kur'an-ı Kerim* yorumcuları da aynı görüşte birleşiyor. Çünkü *Kur'an-ı Kerim*'in nitelikleri sayılırken "Şifa" ve "Hidayet Kaynağı" sözleri de yer alır ayet-

lerde. Gelin görün ki, Üstad, cifir hesapları yaparak, bu niteliklerle *Risale-i Nur*'un anlatıldığını yazıyor kitabında. Böylece kitabını, *Kur'an-ı Kerim* yerine koymaktan çekinmiyor. Said-i Nursi bunun yanında da, sırası gelirken *Kur'an-ı Kerim*'e "Hizmet" ettiğinden söz ediyor.

"–Sana, seb'al mesani'yi (Fatiha Suresi'ni) verdik" ayetini düşünelim. Said-i Nursi'ye göre bu ayetteki "Sana" hitabı Said-i Nursi'ye yönelmiştir. Yani Tanrı "–Sana!" derken, Said-i Nursi'ye sesleniyor. "Seb'al Mesan'i" sözüyle de, hem Fatiha, hem de *Risale-i Nur* kastediliyor. *Kur'an-ı Kerim*'in kime indiğini bilen bir Müslüman, buna nasıl "evet!" diyebilir? "–Sana" hitabıyla, Hazreti Muhammed'le birlikte Said-i Nursi'ye nasıl seslenilmiş olabilir? Görüldüğü gibi; burada da yine, kendisini Hazreti Muhammed'le, kitabını da *Kur'an-ı Kerim*'le bir tutacak kadar ileri gidiyor Nursi. İşte bu ve benzeri ayetlerde, Said-i Nursi, kendisinin ve *Risale-i Nur*'un söz konusu olduğunu iddia ediyor. İspatlamak için de Cifir dalaverelerine başvuruyor. Kendisine ve risalesine *Kur'an-ı Kerim* ayetleri, "İşaret" ediyormuş. Bu işaretler, çok sayıda olduğu için "Sarahet" hatta "Kat'iyyet" derecesindeymiş. Yani *Kur'an-ı Kerim* ayetleri, açık-seçik bir şekilde üstelik kesin olarak Said-i Nursi'yi ve *Risale-i Nur*'u anlatıyormuş. Hatta falanca ayet, "*On parmakla imza basıyormuş*" *Risale-i Nur*'a. Kendi saçmalıklarını, Allah'a "İmzalattırmaya" kalkan bir başka çılgın çıkmış mıdır acaba?

Said-i Nursi, ulu kişi olarak bilinen kimseleri de kendisine alet etmiştir. Sırf kendisini büyük bir kimse diye satmak için. Hazreti Ali, Celcelutiyye ve Ercûze adlı kasidelerinde, Abdulkadir Geylâni kasidesinin birçok mısralarında, İmam-ı Rabbani, *Mektubat* adlı kitabında, Said-i Nursi'yi ve *Risale-i Nur*'u müjdelemişler, hatta Said-i Nursi'nin adına sanına işaretten başka, *Risale-i Nur*'un bölümlerinden bazılarının adlarını açıkça belirtmişler. Oysa; mesela Hazreti Ali'nin bu adlı kasideleri olduğu ilmen sabit değildir. Tersine, bu kasidelerin, Hazreti Ali'ye ait olmadığı sabit olmuştur.

Üstelik ne Hazreti Ali'ye ait olduğunu söylediği kasidelerde, ne de öteki zatların kaside ve kitaplarında; Said-i Nursi'yi ve *Risale-i Nur*'u haber veren bir ifade yoktur. Olamaz da. Gelecekten haber vermek, İslam inancına göre; kimsenin yetkisinde değildir. Esasen "Gaybı ancak Allah

bilir!" ayetiyle de belirtildiği gibi, Yüce Allah bu gücü kimseye vermemiştir. Gelecekten, bilinmeyenden haber vermeye kalkmak, dini yönden büyük bir saygısızlıktır. Hazreti Ali olsun, öteki zatlar olsun, böyle bir saygısızlığı yapmış olamazlar.

Peki ama öyleyse Said-i Nursi nasıl ileri sürüyor bu iddiaları? "*–Hazreti Ali'nin ve falanca filanca kişilerin kendisinden ve Risale-i Nur'dan söz ettiklerini*" nasıl iddia edebiliyor?

Bunun kısaca karşılığı şu: İnsan sahteciliğe yönelmeyegörsün; akla gelebilecek her şeyi yapar. Yaparken de herhangi bir din ve vicdan sorumluluğu duymaz içinden. Said-i Nursi'nin durumu da öyledir.

Falanca zatın olduğunu sandığı bir kasidede, ya da bir kitapta parlak bir kelime mi görmüş? Yazdırdığı risaleye o adı koymuş, ondan sonra da: "*–Bakın şu kasidede, şu kitapta; bu Risale'nin adı geçiyor*" demiş, kendisinin yüceltilmesine yarayacak bir cümle mi bulmuş? Birtakım Cifir oyunlarına girişmiş: "*–Bakın burada bana işaret ediliyor*" demiş. Tanrı neler söylemiş Said-i Nursi ve kitabı hakkında.. kimi yerde üçüncü bir kişi olarak işaret etmiş ve ayetlerinde şöyle demiş:

"–Onun öyle bir nuru vardır ki, elektrik gibi ateş dokunmasa bile yanar ve çevresini aydınlatır."

"–Onunla başkaları nasıl bir olabilir ki, onu ölüyken dirilttik ve herkesin yolunu aydınlatan bir nur verdik ona."

"Mutsuz olanlar, cehennemdedir. Said-i Nursi'ye gelince: O cennettedir."

"Ey insanlar, Said-i Nursi'nin ve Risale-i Nur'un nurunu size verdik ki, o nurla yolunuzu aydınlatasınız."

"Allah, Said-i Nursi'nin Sözler adlı Risalesi ile, ihkakı hak edecektir."

"–Said-i Nursi'nin ve Risale-i Nur'un karşısında olanlar, Said-i Nursi'de ve Risale-i Nur'da bulunan Nur'u ağızlarıyla söndürmeye çalışırlar. Oysa Allah bu Nur'u daha da parlatacaktır."

"Kim Risale-i Nur'a yapışırsa, kopmasına imkân bulunmayan bir kulpa yapışmış olur."

"–Bu derin manaları, ancak Said-i Nursi ve onun gibi bilginler kavrıyabilir."

"Ey insanlar, size Rabbınızdan bir burhan geldi. Risale-i Nur geldi. Ve size açık bir nur indirdik."

"Said-i Nursi ve onunla birlik olanlar öyle kimselerdir ki, onların nurları, önlerindekilere ve yanlarındakilere de saçılır."

"Biz Kur'an'ı, Risale-i Nur'u Mü'minlere bir şifa ve Rahmet olarak indirdik."

Kimi yerde de doğrudan doğruya seslenmiş ve şöyle demiştir:

"Ey Said-i Nursi, sana Fatiha gibi bir kitap verdik."

"Ey Said-i Nursi, de ki Rabbın beni hidayete erdirdi ve doğru yola iletti."

"Ey Said-i Nursi, senden yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter!"

demiş.

Allah'ın ayetleriyle böyle buyurduğunu kim iddia ediyor? Tabii Said-i Nursi.

Peygamberimize hangi ayetlerle seslenilmiş ve Peygamberimiz hakkında neler buyurulmuşsa, Said-i Nursi'ye de öyle seslenilmiş ve öyle buyurulmuş.

Peygamberimize *Kur'an-ı Kerim* mi indirildi. Said-i Nursi'ye de *Risale-i Nur* indirilmiş, Peygamberimiz bir nur mu taşıyordu Peygamberliğe alamet olarak? Said-i Nursi de bir nur taşıyormuş. Peygamberimiz, aydınlanmaları için Mü'minlere *Kur'an-ı Kerim*'i mi gösteriyordu? Said-i Nursi de *Risale-i Nur*'u gösteriyor: Peygamberimiz, *Kur'an-ı Kerim* için: "*–Bu benim değil, Allah'ındır*" mı diyordu? Said-i Nursi de aynı iddiada bulunuyor; o da: "*–Risale-i Nur, benim değildir. Ben de Risale-i Nur'dan ders alıyorum. Ben sadece Risale-i Nur'un bir tercümanıyım*" diyor. *Kur'an-ı Kerim* şifa ve rahmet olarak mı nitelenir, ayetlerde. Said-i Nursi de aynı ayetleri alarak; bu ayetler, *Risale-i Nur*'un da şifa ve rahmet olduğunu anlatıyor.

Görülüyor ki, Said-i Nursi, açıktan peygamberliğini ilan etmiyor ama, en sahte peygamberden daha büyük bir sahtekârlıkla peygamberimizi taklit etmeye yelteniyor.

Said-i Nursi ve kitabı hakkında Peygamberimiz ne demiş:

"*Sen de kitabın da, bir müceddidsiniz. Bir din yenileyicisiniz.*"

Peygamberimiz aynen böyle dememiş ama, bu anlam çıkarılıyormuş.

Kim bu iddiada bulunan?

Yine Said-i Nursi.

Abdulkadir Geylâni ne demiş Said-i Nursi ve kitabı hakkında:

"–Sen zamanın Abdulkadir Geylânisi olmalısın ey müridim Said-i Nursi!

"–Ben Müridim Said-i Nursi'nin koruyucusuyum!

"Sakın korkma!

"–Risale-i Nur'u oku ve herkese açıkla!"

Kim bu iddiayı ileri süren?

Yine Said-i Nursi.

İmam-ı Rabbani ne demiş Said-i Nursi hakkında:

"İmam-ı Rabbani'nin mektuplarından o iki mektup, bana açıldı. Babamın adı Mirza olduğu için, Mirza Bediüzzaman'a mektup yazılı gördüm. Bu mektup bana yazılmış gibiydi."

İşte İmam-ı Rabbani de bu şekilde işaret etmiş Said-i Nursi'ye, Said-i Nursi'nin babasının adı Mirza olduğu için, Mirza Bediüzzaman'a mektup diye yazmış.

Bunu söyleyen kim?

Yine de Said-i Nursi.

Bir an için diyelim ki, bütün bunlar doğrudur. Yine Said-i Nursi ve *Risale-i Nur*, gerek ayetlerde, gerek hadislerde, gerek ulu kişilerin sözlerinde vardır ve gelecek insanlara haber veriliyor. Evet bir an için haydi olabilir diyelim. Peki Said-i Nursi, bunu herkese ilan etme gereğini neden duyuyor? Bir insan kendisini: "–Bakın ey insanlar! Ayetlerde hadislerde, ulu kişilerin sözlerinde benden ve eserimden söz edi-

liyor. Ben ve eserim için nurdur, Rahmettir deniliyor. Benim ve eserimin meziyetleri gelecek nesillere duyurulmak isteniyor" diye tanıtırsa, onda "İhlas" denen şey kalır mı? O adam, riyakâr, üstelik yalancı bir riyakâr olmaz mı? İşte Said-i Nursi böyle bir adamdır.

Peki Said-i Nursi, Allah'tan, büyük günah işlemiş olmaktan korkmuyor mu? Allah'ın ayetlerini kendi keyfince nasıl yorumluyor? Peygamberimiz ve *Kur'an-ı Kerim* hakkında olan ayetleri, kendi ve kitabı hakkındaymış gibi nasıl gösteriyor? Kendini yüceltmek ve kutsallaştırmak uğruna, din düşmanlarının bile yapmaya cesaret edemedikleri bir şeyi yapmaya nasıl cüret edebiliyor? Sonra gerek Peygamberimizi, gerek ulu kişileri, sahtekârlığına nasıl alet ediyor? Bu kadar günahı nasıl işleyebiliyor?.. diyeceksiniz.

Said-i Nursi'ye sorarsanız, o, bu kadar günah işlemeyi bir kahramanlık olarak gösterir size. Bakın ne diyor?

> "–Keramet sahibi kerametini yazmaz demişler. Ben de onlara cevap verdim ki, bu benim değil Risale-i Nur'un kerametidir. Risale-i Nur ise Kur'an'ın malıdır, Kur'an'ın tefsiridir.. dedim."[1]

Şu sözlerin acayipliğine bakın! İleri sürdüğü kerametler, kendi kerameti değil, *Risale-i Nur*'un kerameti imiş. *Risale-i Nur* da *Kur'an*'ın malıymış, *Kur'an*'ın tefsiriymiş. Kendi saçmalıklarını *Kur'an*'a mal etmek gibi, *Kur'an*'a karşı en büyük saygısızlığı gösteren bu adama sormak gerek: "–Risale-i Nur dediğin saçmalıklar yüklü kitabın, aslında *Kur'an-ı Kerim*'in bir tefsiri olamaz. Çünkü *Kur'an-ı Kerim,* başından sonuna dek bir bütündür. Senin saçmalıklar dolu kitabın ise, yalnızca birkaç surenin ayetlerini tefsir eder. Bu tefsirler de ne hadislere, ne geçen müfessirlerin tefsirlerine, ne de bilim gerçeklerine uyar. Gerçek bu olduğu halde, diyelim ki senin kitabın da *Kur'an-ı Kerim*'in bir tefsiridir. Peki öteki tefsirlere karşı özelliği ve üstünlüğü nedir ki, bu kitabın birçok kerametleri olduğunu iddia ediyorsun; üstelik onu, *Kur'an*'a, Allah kelamına mal etmeye kalkıyorsun? Her rasgelen de aynı şeyi yapsa, senin gibi, yazdığı kitabını, birtakım kerametlerle ileri sürüp, *Kur'an*'a mal etmeye kalksa sonu ne olur, bu işin içinden nasıl çıkılır? Kitabını layık olmadığı mertebeye çıkararak, aslında kendini satmış olmuyor musun?"

1 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.4.

Said-i Nursi, buna; büyük bir kahraman edasıyla şu karşılığı veriyor:

"Bu çeşit kerametler yazılmasaydı daha münasip olurdu. Fakat bu kadar sınırsız muarızlar, bu kadar çok ve güçlü düşmanlar karşısında az ve zayıf olan bizler'e, kuvve-i maneviye, gaybi imdat, yiğitlik, sebat ve metanet vermek için kesin bir mecburiyet oldu; ben de yazdım. Bu tutumum, benim benliğime, böbürlenme ve kendini satma biçiminde bir hâl verse ve benim manen düşüp yuvarlanmama (Dinden, imandan uzaklaşmama) yol açsa da, yine önemi yok; bu hizmet, yani iman ehlini mutlak dalaletten kurtarmak uğrunda, gerekirse hem dünya hayatımı, hem de ahiret hayatımı feda etmeyi, bir saadet bilirim. Binlerce dost ve kardeşlerimin cennete girmeleri için, cehennemi kabul ederim."[2]

Gördünüz mü kahramanı?

Kendisini satmasının, kendisini ve kitabını kerametli göstermesinin nedeni, düşmanlar karşısında, taraftarlarına güç, sebat ve metanet vermekmiş. Taraftarlarını yiğitleştirmek istemesiymiş. Kendini ve kitabını överek böbürleniyormuş ama, niyeti kötü değilmiş. İman ehlini dalaletten kurtarmak istiyormuş. Bunun için gerekirse, "Sukut" etmeye, yani iman ve din noktasından düşüp yuvarlanmaya bile razıymış. Dostları ve kardeşlerinin, yani Nurcuların cennete girmelerine karşılık, cehenneme girmeye hazırmış ve bunu bir saadet sayarmış.

Bir kere; iman ehli olanların "*dalaletten*" kurtulmaları diye bir şey söz konusu olamaz. Çünkü "*İman*" ile "*Dalalet*" birleşemez. Yani, bir insan ya "İman" çizgisinde olur; ya "*Dalalet*" çizgisinde. Öyleyse; "İman ehli"ni "*Dalalet*"ten kurtarmak, emin bir caddede olan kimseyi, var olmayan bir uçurumdan kurtarmak gibi, hiçbir anlam taşımaz. Said-i Nursi'nin, "İman ehli olanlar"a seslenerek: "*–Hey ben sizi dalaletten kurtarmaya çabalıyorum!*" demesiyle; herhangi bir kimsenin, ortada hiçbir tehlike yokken dosdoğru yollarında yürüyüp giden insanlara bağırıp: "Ey yolcular, ben sizi uçurumdan kurtarmaya çalışıyorum. Ne yapıyorsam bunun için yapıyorum. Bu uğurda her şeyi göze almaya razıyım" demesi arasında ne fark vardır? Kahramanlığın bundan daha ucuzu olabilir mi? Diyelim ki, birileri

2 *Aynı kitap*, s.4-5.

dalalettedir de, Said-i Nursi, onları kurtarmaya yönelmiş bulunuyor! O zaman şunu sormak gerekir: İnsanları "dalaletten" kurtarma yetkisinin, Hazreti Muhammed'e bile verilmediği belirtiliyor. *Kur'an-ı Kerim*'de, hem de yalnızca bir ayette değil, birçok ayetlerde, birçok surelerde bu durum, açıkça ilan ediliyor. Bir ayetin anlamı şöyledir: "–Ey Muhammed, sen istediklerini dalaletten kurtarıp, hidayete iletemezsin. Ancak Tanrı istediği kimseleri hidayete ulaştırabilir." Bir ayette de şöyle buyuruluyor: "–Allah kimleri dalalette bırakmışsa, yani kimler dalalette kalmayı hak etmişlerse, onları, Allah'tan başka kimse hidayete ulaştıramaz." Durum böyleyken nasıl oluyor da Said-i Nursi, dalalette olanları kurtarma yetkisini ve gücünü kendisinde buluyor? Yoksa kendisini, Peygamberlerden, Hazreti Muhammed'den daha mı üstün görüyor?

Sonra Said-i Nursi, kendisinin dalalette olmadığını, kesin olarak nasıl bilebiliyor da başkalarını kurtarmaya yetleniyor? *Kur'an-ı Kerim*'de: "Eğer kendiniz, hidayette iseniz, dalalette olanların durumlarından size zarar gelmez" buyurularak, sahte kurtarıcılık rolünde olanların küstahlıklarına meydan verilmezken; Said-i Nursi hâlâ bu küstahlığı nasıl yapabiliyor? Ve Said-i Nursi başkalarını kurtarmaya kalkarken kendini kurtarmayı neden düşünmüyor? Yani "Âhiret" diye bir şeyin varlığına ve cehennemin korkunçluğuna inanıyorsa; o ahiret hayatını nasıl "fedâ" ediyor? Korkunçluğuna rağmen, cehennemi nasıl göze alıyor? Tanrı'ya ve Tanrı'nın azabına meydan mı okuyor yoksa? Bu meydan okuyuşuyla "Küfr"e düşmüyor mu? Üstad, "Küfre Düşmek"ten falan korkmuyor. O, sadece *"İman ehlini, dalaletten kurtarmaya" çabalıyor (!)*.

Said-i Nursi, yukarıda görüldüğü gibi; riyakârlık ettiğini, kendisini sattığını, gösteriş yaptığını itiraf ediyor kimi yerde. *"Evet gösterişe sapmış, bu yüzden de, büyük günaha girmiş, sukutumu hazırlamış oluyorsam da, maksadım; kötü değildir."* diyor. Ama kimi yerde de gösteriş yaptığını inkâr ediyor. "*İhlas*" sahibi olduğuna, herkesi inandırmaya çalışıyor. Örneğin kitabında şöyle diyor:

> "Bu işaretler, (yani *Kur'an-ı Kerim*'de, kendisinden ve kitabından söz ettiğini ileri sürdüğü ayetlerin işaretleri) ve evliyanın imalı haberleri remizleri, beni her zaman hamde, şükre, kusurlarımdan dolayı istiğfar etmeye sevk etti. Hiçbir zaman, hiçbir dakika, nefs-i

emmareme övünme ve böbürlenme olacak biçimde bir benlik vermedi. Bunu size, gözleriniz önünde geçen yirmi yıllık yaşayışımla ısbatlarım."[3]

Evet yaşayışını ve yazdığı, yazdırdığı şeyleri göz önünde tutarak hüküm vermek gerek, ama bunu göz önünde bulundurduğumuz zaman; belki de gelmiş geçmiş insanların en riyakârı, en övüngen ve böbürgeni olan bir insan karşımıza çıkıyor. Kendine kutsallık verdirtmek için, *Kur'an-ı Kerim* ayetlerinde kendinin ve kitabının sözü edildiğini ileri süren bu adam değil mi?

Kendisini "*Bediüzzaman*" (Zamanın Harikası) diye tanıtan, ancak yüz yılda bir kez gelebilecek bir değer olarak ilan eden, sanki Cebrail'le konuşuyor da vahiy alıyormuş gibi "*–Bana ihtar edildi!*", "*Burada sözüm kesildi, daha fazla yazmama izin verilmedi. Kalp istiyor ki, şu defineleri, şu gizli olan hazineleri, lem'aları göstereyim. Ama ne yapayım ki makam kaldırmıyor!*" şeklindeki sözlerle kendisine olağanüstü nitelikler veren bu adam değil mi? Peygamberimizin hadisleriyle, Hazreti Ali'nin kasideleriyle, "Evliya"ların, ulu kişilerin sözleriyle; kendisinin ve kitabının, gelecek nesillere haber verildiğini iddia eden, iddiasını ispatlamak için de Cifir dalaverelerine girişen bu adam değil mi?

Peygamberimizde bile bulunmayan "*Dalalette olanları kurtarma*" yetkisi, kendisinde varmış gibi kurtarıcılık ve ucuz kahramanlık gösterilerinde bulunan bu adam değil mi? Kendisine ve kitabına hizmet etmeyi en büyük ibadet sayan ve bu hizmette kusur edenlerin "*Şefkat tokatları*" yediklerini anlatan bu adam değil mi?

Kendisini Peygamber, kitabını da *Kur'an-ı Kerim* mertebesinde gösteren sözleri ve şiirleri "*–Kabul ediyorum!*" diyerek onaylayan bu adam değil mi?[4]

Kâtibinin yazdığı siyah mürekkebi beğenmediği için, bu mürekkebin birdenbire kırmızı bir renge girdiğini yazan bu adam değil mi?[5]

3 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.45.
4 Said-i Nursi, *El Hüccet-üz-Zehra*, s.138-139; Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.588-493.
5 *Aynı kitap*, s.20.

Kitabının kerametiyle; yağmurların yağdığını, yangınların, depremlerin ve öteki felaketlerin önlendiğini, kuşların, çekirgelerin etkilendiğini ve kitabının günahlara kefaret olduğunu, kitabı sayesinde mutlaka cennete girileceğini öne süren bu adam değil mi?

Âlim, hatta çok büyük âlim olmak için kitabını okumanın yeteceğini, kitabından ders alanların 1 yıl içinde zamanın en büyük, en hakiki bilgini olacaklarını, 5-10 yıl okumaya karşılık Nur medreselerinde 5-10 hafta okunduğu zaman aynı sonucun alınabileceğini ilan eden bu adam değil mi?

Kitabı daha yazılıp meydana gelmeden nice yıllar önce, köylülerinin (Nurs köyünden olanların), hatta köylerine yakın yerdeki kasabalıların, kitabın yazılacağını ruhen sezdiklerini ve bu yüzden böbürgen, gururlu davrandıklarını, aynı durumun 10 yaşındayken kendisinde de var olduğunu, kitabı sayesinde Nurs köyü ile bütün Kürdistan'ın "İftihar" ettiğini hikâye eden bu adam değil mi?[6]

Faytonla gezerken, 2-3 yaşındaki çocuklara bile etkide bulunduğunu ve bu çocukların, faytonun arkasından koştuklarını, elini öpmeye çalıştıklarını, çocuklar faytonun altına düştükleri halde kendilerine hiçbir şey olmadığını kitabında anlatan bu adam değil mi?

Dünya Savaşı sırasında kendisine 3 kurşun isabet ettiğini, üçü de öleceği yerine isabet ettiği halde hiçbir şey olmadığını, kurşunların tesir etmediğini böbürlenerek ifade eden bu adam değil mi?[7]

Medreselerde ancak 10 yılda okunabilen ilimleri, 3-4 ayda harika biçimde okuyup öğrendiğini söyleyen ve yazan bu adam değil mi?[8]

"*İngiltere'nin en yüksek bilim kurulu Şeyhülislâmlık'tan 6 soru sorup cevap istediğinde: 6 soruya, 6 kelime'yle, son derece beğenilen bir cevap verdiğini*", gerek Avrupa filozoflarına, gerek İstanbul Ulemasına ve gerek okulda yetişmiş herkese meydan okuduğunu ve herkese karşı üstün çıktığını anlatan bu adam değil mi?[9]

Bütün bunlara "övünme" ve "kendini satma" denmeyecekse; peki "övünme" ve "kendini satma" diye neye denir?

6 Said-i Nursi, *Emirdağ Lahikası*, s.46-48.
7 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-ı Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.151-153.
8 *Aynı kitap*, s.163-164.
9 Said-i Nursi, *Lem'alara Risalesi*, s.162-163.

Evet Said-i Nursi'nin yaşayışını, durum ve tutumlarını, yazdıklarını ve yazdırdıklarını gözden geçirdiğimiz zaman adam bu şekilde meydana çıkıyor ve tam bir riyakâr, övünme hastası ve gösteriş budalası olduğunu ortaya koyuyor. Onun kendisi istediği kadar inkâr etsin; istediği kadar: "*–Hayır ben ihlas sahibiyim!*" desin, gerçek olan budur. Başka türlü söylemeye imkân var mı? Yaşayışını şahit gösteriyor; yaşayışı da, hatta kendisine ait her şeyi de, durumun böyle olduğunu, açık seçik ispatlıyor. Said-i Nursi ikiyüzlü bir kişidir. Ve ikiyüzlülüğünü, bir bakıma kendisi de itiraf eder. Çünkü Said-i Nursi, kimi yerde "*Eski Said*" diye söz eder kendisinden, kimi yerde de; "*Yeni Said*" diye söz eder. Kimi saçmalıklarının farkında olduğu zaman, "*–Bunu eski Said söylemiştir!*" diye mazur göstermeye çalışır kendisini, Riyakârlıkları, yaptığı gösterişleri, siyaseti filan hep, "*Eski Said*"e mal eder. Ve bu şekilde sahtekârlıklarını hafifletmeye, kınanmaktan kurtulmaya çalışır. Kimi zaman da "*Eski Said*" diliyle konuşma ihtiyacını duyar. Anlattıklarını ve yazdıklarını, "*Eski Said*" hüviyetine girerek anlatır ve yazdırır. Kendisini mi övecek? "*–Eski Said diliyle derim ki..* şeklinde girer konuya, başlar kendisini göklere çıkarmaya. Siyasetten mi söz edecek? Ya da başkalarına çamur mu atacak? Yine "*Eski Said*"in diline başvurur, öyle anlatır anlatacaklarını, kısacası: Said-i Nursi'nin iki yüzü var. Bu yüzlerden biri: "*Eski Said*", öteki de, "*Yeni Said*"dir. Said-i Nursi hangisine ihtiyaç duyarsa o yüzünü kullanır.

Said-i Nursi, saf Müslümanlara kendisini "ihlaslı" olarak göstermek için çok çeşitli numaralara başvurur. Bakarsınız kitaplarında yer yer "*İhlaslı olma*"nın meziyetlerini anlatır. "*İhlaslı olmak şöyle iyidir, böyle gereklidir*" der. Hatta, ihlasla ilgili başlı başına bir de Risale yazmıştır. İhlas Risalesi adını verdiği bu Risale'yi, Nurcuların çoğu ezberlemiştir. Ama bütün bunlar, riyakârlığı örtme çabasından başka bir şey değildir. Çünkü Said-i Nursi, belki de hiçbir riyakârın yapmadığı kadar kendini üstün göstermeye çalışmış, bunun için birçok şeyler uydurmuş ve yine bunun için birçok uydurmalara başvurmuş, keramet gösterilerinde bulunmuştur. Hatta Said-i Nursi'nin ihlasında bile, "Riyakârlık" ağır basar iyi dikkat edilirse.

Örneğin: *Risale-i Nur*'u kendisine değil de, *Kur'an*'a mal ederken, sanır mısınız ki, "İhlas"ından, alçakgönüllüğünden bu tutumu gösteriyor? Elbette ki, hayır.

Kitabını *Kur'an-ı Kerim*'e mal ediyor ki, onu daha rahat göklere çıkarabilsin. Onun "*Gökten inmiş olduğunu*" daha rahat söyleyebilsin. Ona daha rahat kutsallık verebilsin. Ona bir kere kutsallık verdirtmeyi başardı mı, artık kutsallık alma sırası kendisine gelecektir. Biliyor ki, kitabının kazanacağı üstünlükte kendisinin de payı olacaktır. Daha doğrusu, en büyük payı kendisi alacaktır. "*–Büyük Üstad*" diye anılacaktır. "*–Bediüzzaman, zamanın harikası*" diye anılmaya hak kazanacaktır. "Said-i Nursi Hazretleri" diye dillerde dolaşacaktır. Bu durumu, kendisi de itiraf etmek zorunda kalıyor. "*–Bir neferdim ama, Müşirlik Hizmeti görüyorum*" diyor.

Yani aslında bir "Er"miş ama; sonradan "Generallik" makamını almış. Nasıl almış bu makamı? Tabii, kitabının kutsallaştırılması yoluyla, kim vermiş bu makamı? Tanrı mı? Tanrı'nın Said-i Nursi'ye manevi Generallik rütbesini, ya da general yetkisini verdiğini kim bilebilir? Elbette ki, bilinemez. Öyleyse kim vermiş bu makamı Üstad'a? Bu soruya verilecek en uygun karşılık şu olabilir: "–Generallik Makamını, önce Said-i Nursi kendi kendine vermiş; sonra da Nurcular, onaylamışlar bu makamı." Said-i Nursi'nin *Risale-i Nur*'u *Kur'an*'a mal etmesindeki amacı da işte buydu?

Said-i Nursi'nin *Kur'an-ı Kerim*'e mal ettiği *Risale-i Nur,* gerçekte nasıl bir kitaptır? Şimdi biraz da bunun üzerinde duralım:

b) Risale-i Nur

Risale-i Nur, gerçekte ilmi olmaktan çok uzak bir kitaptır. Neden derseniz:

Risale-i Nur'da ilmi hatalar, alabildiğine çoktur. Hemen her konusunda ilmi yanlışlığa rastlamak mümkündür. Hem din ilmi yönünden yanlışlıklar vardır; hem de müsbet ilim yönünden.

Birkaç örnek vermeyi faydalı görmekteyim:

Sözler adlı risalenin "Onbeşinci söz" adlı bölümünde

وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ

ayeti ele alınıyor ve izah edilmeye çalışılıyor. Ayetin Türkçe anlamı şöyledir:

"–Andolsun ki biz, dünya göğünü, kandillerle süsledik ve şeytânlara birer taşlama kıldık onları."

Bu ayetin yorumu yapılırken şöyle giriliyor konuya:

"–Ey kozmoğrafyanın ruhsuz meseleleriyle zihni darlaşan ve aklı gözüne inen, şu âyetin büyük sırrını, o sıkışmış zihinde yerleştiremeyen mektepli efendi! Şu âyetin semasına yedi basamaklı bir merdivenle çıkılabilir."

Şeklinde yüksekten atan, üstelik bilimi ve bilim öğrenmeye çalışanları küçümseyen bir üslüptan sonra şunlar anlatılıyor:

"Birinci basamak: Hakikat ve hikmet ister ki: Yer gibi, göklerin de kendisine göre sakinleri bulunsun. Şeriat dilinde bunlara melekler ve ruhaniyet adı verilir. Evet hakikat bunu gerektirir. Çünkü yeryüzü, küçük olduğu halde, canlı ve şuurlu yaratıklarla doldurulmuştur. Bu açıkça gösterir ki, ihtişamlı burçlar sahibi ve süslü saraylar durumunda olan gökler de, canlı ve şuurlu yaratıklarla doludur...

"Kâinatı, sayıya sınıra gelemeyen süslerle süslemiş ve sayısız güzelliklerle bezemiş olması, düşünenler ve takdir edenler ister, her güzellik bir âşık ister, yenen içilen şeyler, aç olanlara verilir. Oysa; yeryüzündeki insanlar ve cinler, şu sınırsız görevi yapmaya, bunca şeyleri ibretle incelemeye ve bu kadar geniş kulluk görevlerini yerine getirmeye yeterli değildir. İnsanlar ve cinler yeterli olmak şöyle dursun; düşünme ve yapma görevlerin milyonda birini ancak yerine getirebilirler. Öyleyse; bu sınırsız ve çeşitli görevlerin, ibadetlerin yerine getirilebilmesi için, sınırsız melekler ve çeşitli ruhaniyetler gereklidir..."

Birinci basamak'ta işte bunlar anlatılıyor. Burada özet olarak demek istenen şudur:

"–Kâinatı düşünmeye, kavramaya, Tanrı'nın buyruklarını ve çeşitli görevleri yerine getirmeye; insanlar ve cinler yetmez. Bunun için, başka varlıklar da gereklidir. İşte bu varlıklar, melekler ve ruhaniyetlerdir."

Bu anlatış biçimi, ne akla uyar ne de dine uyar. Neden akla uymadığı açıktır. Hiçbir akıl, meleklerin ve ruhaniyetin varlığına bu yolla ulaşamaz. Bu, bir. İkincisi, dünyamızdaki şuurlu yaratıkların dışında, görev ve sorumluluk yüklenecek varlıklar bulunacağını akıl kabul etmez.

Melekleri ve ruhaniyetleri bu şekilde ispat etmeye kalkmanın neden dine uymadığına gelince:

Kur'an-ı Kerim'de, Tanrı'ya ibadet için yalnızca insanlar ve cinlerin yaratıldığı belirtilir; yani ibadet sorumluluğu, yalnızca insanlara ve cinlere yöneltilir. Bütün sorumlulukları (emaneti) yüklenen varlığın da insan olduğu açıklanır. Bir ayetin anlamı şöyledir:

> "Biz görevlerin sorumluluğunu (Emanet'i), göklere, yeryuvarlağına, dağlara (Her şeye) sunduk. Ama bunlar, sorumluluğu yüklenmekten kaçındılar. Korktular. Sorumluluğu, insan yüklendi."

Demek ki, düşünme, kavrama ve görev yapma sorumluluğu altında bulunan, melekler, ruhaniyeti olanlar falan değil; yalnızca insandır; insanoğludur.

"Melekler yok mudur?" diyeceksiniz. Elbette vardır. Ama ispatı, bu kitaptaki gibi yapılamaz. Bu ispatın, hiçbir ilmi, akli ve dini değeri olamaz. Bu ispat biçimi, hiçbir şeye değil, olsa olsa "işkembeye" dayanır. "İşkembe"den rastgele atılmadır bu. Üstelik bu ispat biçimiyle, meleklerin varlığı konusunda kalplere şüphe bile düşürülebilir. Çünkü bir ispat biçimi, inandırıcı olmazsa, ispat edilmeye kalkılan şeyle ilgili olarak zihinler bulandırılmış olur. Kaş yapalım derken göz çıkarılmış olur. "*–İnsanlar, cinler ibadet için kâfi gelmiyormuş da, meleklerin vb.nin varlığı o yüzden zaruri imiş.*" Bunu hangi mantık kabul eder? Böyle bir iddiaya karşılık demezler mi ki; "*–Tanrı kendisine ibadet edilmesine o kadar muhtaç mıdır? O kadar mı ihtiyacı vardır ki, bir kısım varlıklar ibadet etmeye yetmiyorda, başka varlıkları yaratmak zorunda kalıyor?*"

Gerçekte, ibadet eden hiçbir varlık olmasaydı bile, yine Tanrı ihtiyaç duymazdı. Çünkü O, ihtiyaçlı olmaktan aridir. İnsanları, ibadetlerine muhtaç olduğu için değil; istediği için (öyle murad ettiği için) yaratmıştır. İbadet sorumluluğunu insanoğluna vermiştir ama, ihtiyaç duyduğu için vermemiştir. Öyle dilediği için vermiştir.

Öteki "*Basamak*"larda da aynı soydan saçmalıklara, yanlışlıklara bol bol rastlanır.

*"İkinci basamak"*ta bakın ne bilgiçlikler taslanıyor:

> "Zemin ile gökler, bir hükümetin iki ülkesi gibi, birbiriyle ilgilidirler. Aralarında önemli bağlantılar ve işlemler vardır. Yeryüzüne gerekli olan ışık, sıcaklık ve bereket gibi şeyler, gökten geliyor, yani gönderiliyor... Melekler de gökten yeryüzüne geliyorlar. Gözle görülür gibi kesinlikle anlaşılıyor ki; yeryüzündekilerin göklere çıkmaları için bir yol vardır. Evet nasıl herkesin akılı, hayali, bakışları göğe gidiyor. Onun gibi ağırlıklarını bırakan peygamberlerin ruhları, velilerin ruhları, ölenlerin ruhları, Tanrı izniyle oraya giderler. Elbette temsili bir ceset giyen ve ruhlar gibi hafif olan dünyalılar da, havaya göğe gidebilirler."[10]

Kitapta bu sözlerle ne anlatılmak istendiği belli değil. Ama şöyle özetlenebilir:

> "Gökle yer arasında bir bağlantı var. Onun için göktekiler, yeryüzüne, yeryüzündekiler de göklere çıkabilirler. Yalnız göklere çıkabilmek için - ruhlar gibi hafif olmak gerekir."

Bu ileri sürülenlerin ciddilikten ne kadar uzak olduğunu belirtmeye gerek var mı? Yerle gök arasında bir bağlantı, gidilip gelinebilecek bir yol varmış. O yoldan gidilirse ve ruhlar gibi de hafif olunursa, göğe çıkabilirmiş. Önce sormak gerek: Gökle kastedilen nedir? Uzay mı, ay mı, güneş mi, yıldızlar mı?

Kitapta; *"Gök"*le *"Yer" "bir hükümetin, iki ülkesine"* benzetiliyor. Bu ne biçim benzetmedir? Uzayda, küçük bir yer yuvarlağı bir yana, öteki gezegenler, sayılmayacak kadar çok ve büyük olan yıldızlar, güneş bir yana konulup iki ülkeye benzetilebilir? Gerçek o ki; Said-i Nursi'nin kafasında "Gök" diye bir varlık biçimlenmiş. O da tutmuş, dünyayı bir yana; o mevhum varlığı da bir yana koyup karşılaştırmış ve bunları bir hükümetin iki ülkesine benzetmiş; ne yapsın, adamın uzay konusunda ve uzayda nelerin bulunup bulunmadığı hakkında bir bilgisi yok ki, böyle bir benzetmenin komik olacağını kavrayabilsin de kitabına koymasın.

Sonra yine ormak gerek: *"Yerle gök arasında bir bağlantı olduğunu, gidilip gelinebilecek bir yol bulunduğunu, bu yoldan göğe çıkılabi-*

10 Said-i Nursi. *Sözler Risalesi*, s.145.

leceğini, ama bunun için ruhlar gibi hafif olmak gerektiğini" ileri sürüyorsun. Peki göklere yükselen uzay araçları fırlatılıyor. İnsanlar belirli araçlarla uçuyor. Aya çıkıyor, öteki yıldızlara çıkmaya çalışıyor. Bunlar gökle yer arasında bulunduğunu ileri sürdüğün yoldan mı çıkıyorlar ve ruhlar gibi hafif oldukları için mi çıkabiliyorlar? Said-i Nursi bir gün aya çıkılabileceğini ve öteki yıldızlara çıkmak için de hazırlıklara girişileceğini nereden bilecekti? Evet bunu bilemezdi ama; ukalaca iddialar ileri sürmemeye dikkat etmeyi de bilemez miydi? Kitabın örnek olarak verdiğimiz bölümünün "*üçüncü basamağı*"nda da şunlar yazılı: "Göğün sükut ve sükûneti, düzeni ve düzgünlüğü, genişliği ve aydınlık oluşu gösterir ki; göğün sakinleri, yerin sakinleri gibi değildir. Göğün bütün ahalisi, itaatlıdırlar. Ne buyrulursa onu yaparlar. İtişip kakışmayı, kavga ve tartışmayı gerektiren bir durum yoktur orada. Çünkü göklülerin ülkeleri geniş. Yaratılışları temiz, kendileri suçsuz, makamları sabittir. Ama yeryüzünde zıtlar toplanmış. Şerliler, hayırlılara karışmış. Onun için içlerinde tartışmalar başlamış. Çelişmelere, çekişmelere düşülmüş. Sınavla, yarışlar olmuş. Bu yüzden ilerlemeler ve gerilemeler ortaya çıkmış..."

Bu satırları okuyanlardan kimileri, belki de ilk bakışta "bunları yazan adam, ne bilgili bir adammış" derler. Zaten Said-i Nursi de böyle densin diye, ne akılda ve bilim alanında, ne de dini kaynaklarda yeri olmayan bu deli saçmalarını birer hikmetmiş gibi yazmış kitabına.

Mantığa bakın siz!..

"*Göklerde düzen ve düzgünlük varmış da, onun için gökte olanların itaatlı olmaları gerekirmiş.*" Başka bir deyişle: "*Göktekilerin itaatlı oluşları, göklerin düzenli ve düzgün oluşundan ileri geliyormuş.*"

Şimdi soralım: Göklerin yaratılışında düzen ve düzgünlük var da dünyanın yaratılışında bu yok mudur? Yeryüzünde bulunan canlı ve cansız yaratıkların hepsinde; oluşlarında, biçimlerinde, hatta en küçük zerrede, bir atom'da akıllara durgunluk veren bir düzen bulunmuyor mu? Öyleyse göklerin özelliği nedir?

Sonra şu saçmalığa bakın:

"*Gökler geniş bir ülkeymiş de onun için göklüler, anlaşmazlığa düşmüyorlarmış.*" Yani, gökler o kadar geniş olmasaymış bir de göktekiler

masum ve temiz olmasalarmış, onlar da dünyalılar gibi anlaşmazlıklara düşerlermiş. Çocuklara anlatılan masallar bile bu kadar ciddilikten uzak değildir, denebilir.

Gelelim *"dördüncü basamak"*a:

Bakalım bu *"basamak"*ta ne bilgiçlikler taslanmış:

> "Yüce Allah'ın türlü hükümler, çeşitli unvanları ve adları vardır. Mesela: Peygamberin arkadaşları safında, kâfirlerle savaşmak için melekleri göndermesini gerektiren ad ve unvanı hangisiyse, o ad ve unvan gerektirir ki; meleklerle şeytan arasında savaş bulunsun. Ve göklerin hayırlıları ile, yerlerin şerlileri arasında savaş olsun. Yüce Allah, bir emir ve bağırışla onları yok etmiyor. 'herkesin rabbı' unvanı, 'hakim' ve 'müdebbir' adlarıyla bir sınav ve karşılaşma alanı açıyor..."

Kısacası: "Yüce Allah'ın unvanı ve adları dolayısiyle: Melekler ve şeytanlar arasında savaş olması gerekiyormuş."

Peki ama, Yüce Allah'ın savaşı gerektiren adı ve unvanı var da barışı gerektiren ad ve unvanı yok mudur?

Sonra mademki işi yapan, eyleyen Tanrı'nın kendisi değil de; adları ve unvanlarıdır; öyleyse bir ad ve unvan bir türlü, bir başka ad ve unvan da başka türlü şey gerektirirse durum ne olur? Her şey altüst olmaz mı? Üstelik Tanrı'nın ad ve unvanları arasında da çatışma meydana gelmez mi? Şu soru da akla gelebilir: Savaşı gerektiren Tanrı'nın ad ve unvanları ise, savaşın sonu gelir mi? Elbette ki, sonu gelmez. Çünkü Tanrı'nın ad ve unvanları hiçbir şekilde ve hiçbir zaman kaydıyla sınırlanamaz, sonu gelmeyen bir savaş, nasıl bir imtihan vasfını alabilir? Üstelik, Tanrı'nın ad ve unvanları meleklerden yana olduğuna göre, savaştan meleklerin galip, şeytanların yenik çıkmalarından başka bir ihtimal düşünülemez. Öyleyse bu savaşa nasıl bir sınav anlamı verilebilir? Böyle adaletsiz bir yarışma sınavı olabilir mi?

Şimdi de *"beşinci basamağa"* bakalım:

> "Mademki, yerden göğe, gidip gelme var. Gök'ten de yere inip çıkmak oluyor. Yerin önemli malzemeleri oradan gönderiliyor. Ve ma-

demki temiz ruhlar göklere gidiyorlar. Öyleyse pis ruhlar da temiz ruhları taklit ederek gök ülkesine gitmek isteyecekler. Çünkü vücutça, onlar da hafiftirler..."

"Altıncı basamak"ta, "yukarı çıkmak isteyen kötü ruhların, hattâ insanlar ve cinlerin üzerine ateşli demirler ve dağlar büyüklüğünde yıldızlar atılacağı", "yedinci basamakta" da "göklerde nöbetçiler ve bekçiler bulunduğu, bu nöbetçi ve bekçilerle, kötü ruhlar şeytanlar arasında çetin savaş olacağı" anlatılır. Ve güya bu "izah"larla:

شِهَابٌ ثَاقِبٌ

ayetinin yorumu yapılır.

Sayfalar dolusu boş sözler, ağdalı, muğlam ifadeler, mantıksız ipsiz sapsız şeyler niye mi sıralanır? Ayetin hikmetlerini açığa çıkarmak için değil, Said-i Nursi'nin kendisi de belki az çok bilir ki; bu deli saçmaları ayetin hikmeti olamaz. Bunların sıralanışındaki tek amaç: Yazarının, çok "âlim" bir kişi olduğu hissini vermektir. "Bunları yazan ne büyük bir âlimmiş, neler biliyormuş!.." desinler diye yazılmıştır bunlar.

Risale-i Nur'un hangi risalesini ele alırsanız alın; hepsinde hemen hemen birbirinin aynı olan bölümlere ayrılmış böyle deli saçmalarıyla karşılaşırsınız.

Bunun adı da: "*Kur'an'ın yirminci yüzyıldaki en büyük tefsiri*" oluyor. Ve bu deli saçmaları da "*Kur'an*'a mal ediliyor." *İktisat Risalesi* diye bir risale vardır. Acaba çağımızın iktisat bilimi mi? Hangi iktisat anlatılıyor bu risalede acaba?

Bu risalenin, öyle ilimle falan ilgisi yoktur. Gene Said-i Nursi'nin o dar ve saçmalıklar imal eden kafasından doğma şeyler bulursunuz bu risalede. Örneğin bu risalede; tatma duyusu, bedenin kapıcısı; mide de bedeni yöneten bir efendi olarak gösterilir. Yani bedeni beyin değil de, mide yönetirmiş Said-i Nursi'ye göre!.. Yine Said-i Nursi'ye göre; bedende bir ihtilal'e meydan vermemek için kapıcı durumunda olan tat alma duyusunun bulunduğu yere, yani ağıza pek tatlı gelecek şeyler vermemek gerekirmiş. Fazla bahşiş alırsa, ihtilalcilere yol verirmiş, o zaman da bedende ihtilal meydana gelirmiş. Onun için baklava gibi tatlılar yerine, peynir, yumurta gibi şeyler yenmeliymiş. Tatlının vereceği gıdadan daha

fazlasını başka maddeler de sağlarmış, üstelik tatlı olmayan şeyler yenirse, fiyatları daha az olduğu için daha "iktisatlı" olurmuş. Her ne durumda olunursa olunsun, "tat alma duyusu"na hoş gelecek şeyler vermemeye son derece dikkat edilmeliymiş. Ona hoş gelen şeyler verilirse, hem bedende ihtilal meydana gelirmiş, hem de insanı "iktisat"tan ayırırmış. Ama kişi eğer, "ermişlik" derecesine varmışsa, o zaman çok lezzetli yemekler de yiyebilirmiş. Üstad, buna bir de delil gösteriyor, şöyle bir hikâye anlatıyor:

"Abdulkadir Geylâni'nin müritlerinden bir genç varmış. Bu genç yaşlı bir annenin tek oğluymuş. Annesi onun üzerine titrermiş. Gelin görün ki, genç; 'riyazet' yaparmış. Yani kendine eziyetli bir yaşayış biçimi uygularmış. Az yermiş, az içermiş. Bile bile sıkıntılara girermiş. Bu yüzden çok zayıf düşmüş. Annesi dayanamamış bu duruma. Kalkmış, Abdulkadir Geylâni'ye durumu anlatmaya gitmiş.

"Abdulkadir Geylâni'nin huzuruna varınca, kadıncağız şaşırmış. Bakmış ki, oğluna 'riyazet' yapmasını buyuran zatın önünde bir tavuk kızartması var. Ve şeyh iştahlı iştahlı tavuk yiyor. Kadın hemen bir çıkışta bulunmuş: Bu nasıl şeydir ki sen oğlumun riyazet yapmasını söylerken ve oğlum evde kuru ekmek yerken, kendin tavuk kızartmasıyla besleniyorsun? demiş. Kadın daha sonra, oğlunun açlıktan ölmek üzere olduğunu anlatmış Abdülkadir Geylâni'ye.

"Bunun üzerine Abdulkadir, yemekte olduğu tavuğa: '–Ey tavuk kalk ayağa!' diye seslenmiş. Tavuk ayağa kalkmış. Şeyh böylece kerametini göstermiş. Ardından da şöyle konuşmuş:

"–Senin oğlun da bu dereceye gelirse, o da kızarmış tavuk eti yemeyi hak edebilir."[11]

İşte Said-i Nursi! *İktisat Risalesi* adını verdiği kitapta bunlar anlatılıyor. Bu saçmalıkların adına "*İktisat*" diyor Nursi!

Bu saçmalara göre: İnsan "*ermişlik*" derecesine varıncaya dek "*riyazet*" yapacak, kendine eziyet edecek. Tatsız ve kuru şeyler yiyecek.

11 Said-i Nursi, *İktisat Risalesi*, Sinan Matbaası, İstanbul, 1959, s.24-27.

Böylece, tat alma duyusunu körletecek. Dolayısıyla da beden ihtilalcilerine meydan vermemiş olacak. Ama ne zaman ki "ermişlik" derecesine varmış; işte o zaman her çeşit besini alabilir. Kızarmış tavuğa kadar her besinden yararlanabilir. Elverir ki, "keramet" gösterecek dereceye ulaşsın.

Demek ki, bu dereceye ulaşıncaya dek, insanlar "riyazet" hayatı yaşayacaklar. "Bir lokma bir hırka" yaşantısı içinde bulunacaklar.

İşte Said-i Nursi'nin *Risale-i Nur*'da ortaya koyduğu "ilim"ler bu soydandır.

Şimdi düşünelim; bu anlatılanların, yani *Risale-i Nur*'da yer alan bu safsataların, akılla "ilim"le bağdaşır yanı var mıdır?

Tanrı buyurmuş mudur ki:

> "Siz ermişliğe ulaşıncaya ve keramet gösterecek dereceye varıncaya kadar, bedeninizin muhtaç olduğu besinleri almayacaksınız. Ağzınıza tatlı bir şey koymayacaksınız!"

"İlim" demiş midir ki:

> "–Tat alma duyusuna hoş gelecek bir şey koymayın, yoksa bedenin ihtilalcilerinden rüşvet alır; bedeninizde ihtilal meydana gelir. Yani tatlı şeyler yemeyin! Yoksa sağlığınız bozulur!"

"İlim" böyle mi demiştir? Yoksa:

> "Vücudunuzun birçok besine ihtiyacı vardır. Bu besinlerden ihtiyacı kadarını sağlamazsanız vücudunuz zayıf düşer. Yani yetersiz bir beslenme, vücudun zayıf kalmasına yol açar. Hatta onunla da kalmaz; Ruh sağlığını zedeler."

Evet "ilim" bunlardan hangisini söylemiştir? Elbette ki, Said-i Nursi'nin *Risale-i Nur*'da ileri sürdükleri gibi söylememiştir.

Demek ki, Said-i Nursi'nin "ilim" dediği şeylerin, ilimle hiçbir ilgisi yoktur. Kendi kafasının "mal" edip ortaya koyduğu, kimi zaman da şu'adan buradan derlediği saçmalıkların adına "ilim" demiş ve Müslümanlara o şekilde yutturmaya kalkmıştır.

Risale-i Nur'un ilimle filan hiçbir ilgisi olmadığı halde, bazı Nurcular, bu saçmalıklar sepeti olan kitabı "ilmî" diye göstermek için, büyük bir çaba göstermişlerdir. Ama sonunda bir delil ortaya koyabilmişler midir?

Delil diye ortaya koydukları şeyler vardır. Ama, hiçbirinde en küçük ciddilik yanı yoktur. Dilerseniz bir örnek verelim:

Nurcuların "Çok bilmiş"lerinden bir Eşref Edip var. Aslında bu adamın Nurculuğu savunurken bile samimi olduğu şüphelidir. Eşref Edip, "Risale-i Nur, muarız yazarların isnatları hakkında ilmi bir tahlil" adlı bir kitabında, *Risale-i Nur*'un "ilmi"liğini (!) ispatlamak için bakın nasıl bir delil ileri sürüyor:

> "Merhumun ilmi kudretini gösterecek 130 parça eseri vardır. Bu eserlerde dini, ilmi mühim meseleler mevzuubahis olmuştur. Ez cümle; Kur'an-ı Kerim'in nazım cihetinden kırk vechile mucize olduğu (işaratül'i caz), Peygamber-i İslâm'ın Hak Peygamber olduğunun 300 den fazla delil ile isbatı (19. mektup), Haşrin ve Âhiretin tahakkukunun ilmen isbatı (10. Söz), âleimin ve insanın yaratılışının hikmeti (11. Söz), şuunatı ve tasarrufat-ı ilahiyyenin külli sıfatlarının tecelliyeti (16. Söz), İnsanı esfel-i safilinden, Âla-i Illiyyin'e sundu, muhatabı ilâhî mertebelerine erişti, Ahsen-i takvim sırrına mazhariyeti, (23. Söz), beyan ve belagat-ı Kur'aniyye'nin harikulâdeliği, (25. Söz), Mütekillimin uleması arasındaki münakaşalı meselelerin halli, (26. Söz), istihad'ın kimler tarafından yapılabileceği (27. Söz) cennet ve cehennemin isbatı (28. Söz), nefs-i natıkanın mahiyet ve hakikati, atomun eski adı zerrenin faaliyet ve icraatı (30. Söz), miracı nebeviyenin hakikati, Semere ve faydaları (31. Söz), kâinatın sırları (32. Söz), vahdaniyet-i ilâhiyye (33. Söz)... daha bunun gibi yüzlerce ilim ve dinî bahisler... Bu bahisler, yüksek dinî ve ilmî meselelerdir. Din ilmi hakkında ancak yüksek vukufu olanlar bu meselelerde kalem yürütebilirler. Onun ilmi hakkında tarizde bulunanlar, bu ilimlerin elifinden bile haberleri yoktur; o sadece cehil içindedirler.."[12]

Şimdi bu ileri sürülenler üzerinde şöyle bir düşünelim:

Bir insanın, 130 parça eser yazmış olması, bu eserlerde şu ya da bu konulara yer vermesi; o insanın ilmi kudretini ve eserlerinin de il-

12 Eşref Edip, Muariz Yazarların İsnatları Hakkında İlmi Bir Tahlil, Şebilürreşad Neşriyatı, İstanbul, 1965, s.25.

miliğini ispat eder mi? Bu soruya kimse "Evet" diye karşılık veremez. Vermez çünkü; şu kadar, bu kadar sayıda eser yazılmış olması değil; eserlerde anlatılanların doğruluğu, gerçekliği, ilmiliği, yazarının ilmi gücü hakkında bir fikir verebilir ve ancak bu şartla, eser için "ilmidir" denebilir.

Nursi'nin eserlerindeki şeyler saçma sapan şeylerse, ele aldığı konuları ağzına yüzüne bulaştırıyor, bir sürü bozuk cümleler içinde ipsiz sapsız şeylerden başka hiçbir şey yazılmıyorsa; o adamın ilmi kudreti olduğuna ve eserlerinin de ilmiliğine nasıl hükmedilebilir?

Said-i Nursi denen adam, birçok parça eser yazmıştır. Ama bu eserlerin içinde, ne ilme ve ne de akla, mantığa uygun şeyler yazılıdır. Hemen hepsi, adamın dar görüşünün ve küçücük kafasının ortaya koyduğu, ya da menfaat ortaklığı eden Nurcuların "imâ" ettiği şeylerdir.

Üstelik; 130 parça denen eserlerin hepsi, birbirinin tekrarı gibidir. Tekrarları ayıklasanız, kalınca iki kitap bile meydana gelmez.

Ele alınan konular, şunlarmış, bunlarmış. Onun için "ilmî" demek gerekirmiş. (!)

Eşref Edip'in, *Risale-i Nur*'larda var olduğunu yazdığı konuları okudunuz. İzin verirseniz burada şöyle bir soru soralım:

Said-i Nursi kitaplarının birçok yerlerinde; eserlerini yazarken, yanında sadece bir *Kur'an-ı Kerim* bulundurduğunu yazar. Yanında *Kur'an-ı Kerim*'den başka hiçbir kitabın bulundurmayan bir kimse çok önemli şeyler içine alan bir ya da birçok eser yazarsa; bugünün ilim dünyasında, böyle bir esere, ya da eserlere "ilmî" denebilir mi? Elbette ki, denemez. Hatta yazar, ele aldığı konuların uzmanı, mütehassısı bile olsa yine denemez. Örneğin: *Kur'an-ı Kerim*'i ve İslam ilimlerini çok iyi bilen bir tıp doktoru, yanında araştırma ve incelemeyi gerektiren hiçbir malzeme ve hiçbir kitap bulundurmasa da, yalnızca *Kur'an-ı Kerim*'e bakarak tıp alanında bir ya da birkaç eser yazmaya kalksa, bu doktorun yazacağı eserler, ciddi bir değer taşıyabilir mi?

Öyleyse Said-i Nursi'nin, *Kur'an-ı Kerim*'den başka bir eser bulundurmadığı halde, örneğin; Atom konusunda yazdığı şeyler nasıl ciddi olabilir?

Eşref Edip de biliyordur ciddi olmadığını, ama menfaati için bilmezlikten geliyor ve ciddi olmayan şeylere kendini zorluyor.

Bu kitapçıkta imkân bulsaydık ve sabrınızı da kötüye kullanmaktan kaçınmasaydık; Said-i Nursi'nin zerrelerden, Eşref Edip'in yanlış deyimiyle Atom'dan söz ederken, neler saçmaladığına örnek verirdik. Burada, ama çok uzun, üstelik akıl ve mantıktan uzak şeyleri okutmaktan sıkılıp, belki bırakıp geçecektiniz.

Saçmalıklarla yüklü olan *Risale-i Nur*'a, ilmilik yanında, kutsallık da vermek için Cifir oyunları yapıldığını, yani harflerden anlam çıkarma yoluna gidildiğini, daha önceki bölümlerde gördük. Harflerden anlam çıkarma işi, nasıl ortaya çıkmış, kimler tarafından icat edilmiştir? Geçmişte bununla kimler uğraşırdı? Bu iş, dinimize uygun mudur? gibi soruların karşılığını bulmaya çalışacağız.

O zaman Said-i Nursi'nin bu konuda kimlerin izinden gittiğini ve böyle bir yola başvurmakla haklı olup olmadığını daha iyi anlamış oluruz.

Harflerden anlamlar çıkarma ve yorumlar yapma işine Hurafilik denir tarihte.

Hurafilik, tarihçi İbn-i Haldun'a göre Büyücülük ve Tılsımcılıktan doğmuştur. Kökü, Yahudi uydurmalarına kadar gider.[13]

Prof. Fuat Köprülü de, Hurafiliğin doğmasında, Yahudiler tarafından ortaya atılan akımların en başta rol oynadığına işaret eder.[14]

Hurafilik akımı, kimi eserlere göre bir Tarikat, kimi eserlere göre de bir mezhep olarak ortaya çıkmıştır. Bunun kurucusu da; Horasan'ın Esteraâbâd kasabasından Fazlullah-Un-Naimi adında biridir. Ve 14. yüzyılda yaşamıştır.

Esterabad'lı Fazlullah, "Allah ve Kainat'ın kendi zatında tecelli ettiğini" ileri sürmüş ve yeni bir Peygamber ilan etmiş kendisini. Yani, "En son Peygamber benim!" demiş. Tabii önceleri kapalı biçimde söylemiş, ortamı bulunca da peygamberliğini açıkça duyurmuş herkese.

Bu adam, Peygamberliğini çevresine aşılamak için, *Kur'an-ı Kerim* ayetlerinden de yararlanma yoluna gitmiş.

Örneğin, *Kur'an-ı Kerim*'de bir (Fazl) kelimesi mi geçiyor? "İşte o benim!" demiş adam ve böylece "fazl" kelimesinin geçtiği bütün ayetleri kendi hakkında yorumlamış.

13 *Tercume-i İbni Haldun*, Dar-tu-tıbba Matbaası, Mısır, 1270, s 399-404-555.
14 İbni Abidin, Alibek Matbaası, İstanbul, 1294, c.1, s.14; El-eşbah Vennazâir, Matbaa-i Hüseyniyye, Mısır, 1322, s.153.

Bu noktada Said-i Nursi'yle, Fazlullah arasında büyük bir benzerlik vardır. Çünkü Said-i Nursi de *Kur'an-ı Kerim*'de gördüğü (Said) kelimelerini kendisiyle ilgili göstermiş; böyle yorumlamıştır. Bunu ileride daha geniş açıklayacağız. Biz şimdi konumuza devam edelim:

Peygamberliğini ilan eden Hurafiliğin kurucusu Fazlullah'a ve ona inananlara göre; Tanrı, Peygamberlere değişik sayıda harf vermiştir.

Örneğin; Hazreti Adem'e 9, Hazreti İbrahim'e 14, Hazreti Musa'ya 22, Hazreti İsa'ya 24, Hazreti Muhammed'e 28 ve Peygamber diye tanıttığı kendisine de 32 harf verilmiş Allah tarafından.

Hurafiler, ayetlerin harflerinden birtakım zorlamalarla sayılar çıkarırlar. Özellikle de 28 ve 32 sayılarının çıkmasına dikkat ederler; yorumlarını da ona göre yaparlar. Ayetlerden başka şeyleri de bu biçimde değerlendirirler. Örneğin; Kelime-i Şehadet'i, Namaz'ı, Oruç'u, Hacc'ı, Zekât'ı da, çıkardıkları sayılarla yorumlamaya çalışırlar. Hatta insanın yüzünü anlatırlarken de sayılara başvururlar. İzniniz olursa bir örnek verelim:

Derler ki:

İnsanın yüzünde, anadan olma 7 çizgi vardır: 4 kirpik, 2 kaş, 1 saç. 7 de babadan gelen çizgi vardır. 2 çene kılları, 2 bıyık, 2 yanaklardaki kıllar, 1 de alt dudaktaki kıl. Hepsi 14 eder. Bunları iki "Yön"le çarpmak gerekir. İki yönden biri "Hâl=Cisim", öteki de "Mahal-Yer"dir. 14, 2 ile çarpılınca da 28 sayısı meydana gelir.

Bu gülünç anlatımlarla varılmak istenen amaç, bir yorum yapmaktır. Yani kendilerine göre, bir yorum yapabilmek için bu kadar oyunlara, sayı bulma çabalarına girişirler.

Hurafilik, fıkıh ve usul-u fıkıh kitaplarının çoğunda, "Haram" olan bilgilerden, sakıncalı çabalardan sayılmıştır.[15]

Üstelik hurafiliğin, akıl ve bilim yönünden de hiçbir değeri olmadığı, hemen bütün İslam düşünürleri ve bilim adamlarınca ortaya konulmuştur.

Böyleyken Said-i Nursi hurafilik yolunu tutuyor, harfler ve sayılar yoluyla *Kur'an-ı Kerim* ayetlerini yorumluyor; aynı şeyi bazı eserlerde bulduğu cümleler için yapıyor ve "*Cifir yoluyla bu yorumları yapıyorum, bu ilmi bir yoldur*" diyor.

15 El-Eşbah Vennazâir, Matbaa-i Hüseyniyye, Mısır, 1322, s.153.

CİFİR NEDİR?

Said-i Nursi'nin başvurduğu ve "ilmidir" dediği *Cifir* nedir? Bununla *Kur'an-ı Kerim* ya da herhangi bir eser yorumlanabilir mi? Cifir, *İslam Ansiklopedisi*'nde şöyle tarif edilir: "Harfleri sayıyla değerlendirerek, gelecekten haber vermek."[1]

Bir eserde de şöyle denir:

> "Cifir, rakkamlar, harfler ve sayılar kullanılarak gelecekten ve bilinmeyenden haber vermek iddiasında olan boş bir bilgidir."[2]

Demek ki, bu bir çeşit *Hurafilik*'tir. Hurafiliğin de, kendisini *son peygamber ilan etmiş bulunan Fazlullah* adında bir adamın yolu olduğu yukarıda belirtmeye çalışmıştık. Ve yine yukarıda bu yolla dini yorumlar yapmanın, *bilim* açısından hiçbir değer taşımayacağına ve *din açısından* da, sakıncalı olduğuna işaret etmiştik.

Öyleyse Said-i Nursi'nin kitaplarının büyük bir çoğunluğu *Cifir* saçmalıklarıyla doludur.

Cifirle Gelecekteki Şeyler Bilinebilir mi?

Ziya Paşa şöyle diyor bu konuda:

> "*Müstakbele şimdi hükmolunmaz! Gaipteki Cifir ile bulunmaz.*"
> (Harâbât)

Yani; gelecek için şimdiden hüküm verilemez.

1 *İslâm Ansiklopedisi*, Cefr Maddesi.
2 *Türkçe Sözlük* (Türk Dil Kurumu'nun), Cifir Maddesi.

Bilinmeyen şey, Cifir'le bulunamaz.

Cifir, *Kamus*'ta da: "...Mugayyebettan haber verir bir ilm-i nâ mevcut" diye anlatılır.[3]

Yani; "Bilinmeyen ve gizli tutulmuş şeylerden haber verme iddiasıyla ortaya çıkmış, fakat aslında gerçek olmayan ve var olmayan bir ilimdir" demek istenir.

Değerli İslam bilgini merhum Ahmet Hamdi Aksekili de "mezheplerin birleştirilmesi ve bir noktada toplanması" konusundaki değerli eserinde: "Mezahibin tefriki ve bir noktaya cem'i"nde; Cifirin kurucusu olarak Hz. Alinin gösterildiğini Muhyiddin İbni Arabî'ye de "Şecere-i Numaniye" adlı bir cifir nisbet edildiğini ileri sürenler bulunduğunu yazdıktan sonra şöyle der:

> "Bunlar şunu ileri sürüyorlar ki Cifir demek, açıkça ya da rumuz yoluyla bilinmeyenlerden haber vermektir. Bunlar ne zaman ki cifiri ilim sırasına koymaya kalkıştılar; bu ilmi mertebe itibariyle ruhaniyetten sonra bulunan hurafilik ile adediliğin içine kattılar. Böyle olmakla birlikte, cifirin konusunda ve yorumunda ihtilâfa düştüler. Kimileri, kısa bir yorumla *Cafer-i Sadık* anlamına geldiğini söylemek gibi saçmalığa düştüler. Kimileri sayılar, harflerle denk düşürme için konulmuş bir ilim olduğunu ileri sürdüler. Kimileri, hurafilik yahut sayılarla terkip kurma yoluyla anlamlar çıkarma amacına dayandığını söylediler. Kimileri daha da geniş yoruma giderek cifirle müneccimliğe karıştırdılar ve müneccimlik konularına giren şeylerin, bu konularda yazılanların hepsine birden cifir adını verdiler.
>
> "Bu güruhtan olan bazıları da, cifirin geleceği anlamak için bir yol olduğunu, harf ve sayı rumuzlarını ve buna benzer şeyleri Muhyiddin-İbni Arabî'nin de, kendine nisbet edilen cifir'de yazdığını, fakat insanlar geleceği öğrenerek kafalarını, şuurlarını bozmasınlar diye rumuzların ne olduğunu açıklamadığını, gizli bıraktığını söylüyor ve buna böyle inanıyorlar.
>
> "Şecere-i Numaniye adlı cifiri ben de gördüm. Gerçekten içi, rumuzlarla doluydu. Hiçbir şey anlaşılmıyordu.

3 *Kamus*. Cifir maddesi.

"Özet olarak belirtelim: Bunların hepsi, asılsız şeylerdir. Çünkü cifir denen şeyle ilgili olarak, geleceği ve bilinmeyeni öğrenme konusunda kendisine başvurulabilecek bir ilme dayanan herhangi bir asıl isbat olunmamıştır. Eğer bu konuyla ilgili bir asıl, bir temel olsaydı; elbette ki bu temel gelişirdi de herkes için cifir ilmini tahsil etmek mümkün olurdu.

"Sonra ne gereği var? Zaten Cenab-ı Hak, hiç kimseye gaybdan, bilinmeyenden haber vermek gibi bir ilim bahşetmemiştir. Yalnız büyük Peygamberlerin Ahirette olacaklarla, meleklerle, cinlerle ilgili olarak haberler vahiy yoluyla sabit oldukları için, yalnızca bunlara kesinlikle inanır, bunları kabul ederiz."[4]

Cifir konusunda *Mukaddeme-i İbni Haldun*'da şu bilgi verilir:

"İslâm toplumlarına hükmedecek devletlerin ve bu devletlerde olacak-bitecek şeylerin, Cifir kitabında yazılı olduğunu ileri sürenler var. İleri sürüldüğüne göre, bu kitapta Müslüman hükümdarların başlarına gelecekler de yazılıymış.

"Bunları ileri sürenler, iddialarını ispat edemedikleri gibi, cifir kitabının aslını ve dayanağını kendileri bile bilmezler.

"Bizim bildiğimize göre cifir kitabının aslı ve hikâyesi şöyledir: Zeydiyye taifesinin başkanı olan Harun Bin Said İcli'nin bir kitabı vardı. Bu kitapta yazılı olanların da İmam-ı Cafer-i Sadık'tan aldığını ileri sürüyordu. Kitapta, bütün ehli beytin ve ünlü kimselerin durumları ve hakları da meydana gelecek şeyler geniş bir şekilde anlatılıyordu. Harun İcli'nin iddiasına göre: Bütün bunlar, İmam-ı Cafer-i Sadık'tan ve benzeri ulu kişilerden alınarak yazılmış. Allah vergisi olarak bu ulu kişiler olup bitecek şeyleri bilmiş, keramet yoluyla anlamış haber vermişler... İşte keramet yoluyla elde edilen bu bilgiler, İmam-ı Cafer-i Sadık tarafından bir dana derisine yazılmış. Harun İcli de, o dana derisinden kopye ederek sayfalara geçirmiş, bir kitap haline getirmiş. Ve adına da *Cifir Kitabı* demiş. Neden bu adı vermiş? Çünkü Arapça'da *cifir*, dana derisi anlamına gelir. Kitabın aslının, dana derisine yazılı olmasından dolayı, Harun İcli bu adı

4 *Mezalıibin Telfikı ve Bir Noktaya Cem*'i, s.107-108.

vermiş kitabına. Harun İcli'nin dana derisinden sayfalara geçirdiği bu cifir kitabında, Kur'an-ı Kerim âyetlerinin tefsiri ve âyetlerin batınî manalarından çıkarılan çeşitli sırların ve acayip durumların çözümleri de yer alıyor.

"Ne var ki, bu kitabın temeli olan dana derisindeki yazıların, İmam-ı Cafer-i Sadık'a ait olduğunu gösteren hiçbir sağlam delil yoktur. Böyle bir kitap sahih bir senedle İmam-ı Cafer-i Sadık'a ulaşmıyor. Üstelik kitabın asıl nüshası, dana derisinde yazılı olduğu ileri sürülenlerin tümü de mevcut değildir. Mevcut olan, sadece delilden uzak parça parça birkaç yazıdır. Bu kitap, İmam-ı Cafer-i Sadık'tan ya da başka bir ulu kişiden çıkma bir şey olsaydı, onlar tarafından yazılsaydı; muhakkak ki, bir senedi, bir delili olurdu. İşte o zaman inanılabilirdi..."[5]

İbn-i Haldun *Mukaddeme*'sinin bir yerinde de, cifir ve müneccimlik gibi sakat ve sahte yollardan geleceği öğrenme çabaları konusunda da şöyle denir:

"Bilinmelidir ki; İnsanoğlunun özelliklerinden biri de şudur: İnsan, sonunun ne olacağını, ileride başına neler geleceğini ve gelecekte dünyada neler olup biteceğini bilmek, anlamak için can atar...

"Onun için kimileri rüya yoluna başvururlar; dünyada gelecekte olacak şeyleri rüyada görerek anlamaya çabalarlar. Kimileri de, büyücülere, müneccimlere, gelecekten haber verme iddiasında olanlara başvurarak onlardan öğrenmeye çalışırlar. Bazı hükümdarlar, emirler ve kumandanların da bu yolla gittiği görülüyor ama muhakkak ki çoğunlukla zayıf karakterli kimseler bu yöne yöneliyor.

"İşte insanların, daha çok zayıf karakterli kimselerin bu tutum ve özelliklerinden yararlanan birçok açıkgözler türemiş ve kişilerin tutkularını, bu konudaki heveslerini tahrik ederek çıkarma sağlama yoluna gitmişler ve bunu kendilerine meslek edinmişlerdir. Öyle ki; bunlar çarşı pazarlarda kendilerine dükkânlar,

5 *Mukaddeme-i İbni Haldun*. Dâruttıbâatül Mısıriyye, Mısır, 1274, s.403-404.

işyerleri açmışlar gelecekten soru sorup bilgi alma peşinde olanların sorularını birtakım uydurma zanaatlar meydana getirilmiştir...

"Oysa bu aşağılık zanaatların hepsi de akla, mantığa ve dinimize uymayan, dinimizin haram kıldığı şeylerdir. Çünkü Hazreti Muhammed'in getirdiği din, bu gibi sakat yollarla gelecekten haber verme, geleceği öğrenme saçmalıklarına imkân vermez. Bunları tümüyle yasaklamıştır."[6]

İslâm Ansiklopedisi'nde de cifir oyunlarının sakatlığı belirtilerek şu açıklama yer alır:

"Şiiler arasında... dünyanın sonuna kadar her şeyi içine alan Batınî, dinî ve siyasî bir bilgi mecmuasına, Hazreti Ali'nin torunlarının sahip olduğu inancı vardır. Ve bu inanç çok eskiden başlayarak gelişmiştir... Hazreti Ali'ye, Kur'an-ı Kerim'in Batınî mânalarını anlatan bir kitap atfederler..."[7]

Bütün bu açıklamalar gösteriyor ki, cifir saçmalıklarının temeli olan uydurma bir cifir kitabı yazılıp Müslüman kitlelere sunulmuş ve kitapta yazılı olanların da gerek Hazreti Ali gerek Cafer-i Sadık tarafından yazıldığı ileri sürülmüştür. Gerçekteyse, ne Hazreti Ali ne de Cafer-i Sadık, cifirle ilgili birşey yazmamışlar. Bunların hepsi uydurmadır. Böyleyken, Said-i Nursi *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* adlı kitabında: "Hazreti Ali'nin Celcelutiyye diye bir kasidesi olduğunu ve kasidenin, baştan sonuna kadar ebced hesabı ve cifirle telif edildiğini, Cafer-i Sadık ve Muhyiddin İbni Arabi'nin de cifirle uğraştıklarını, bu alanda hesaplar yaptıklarını, kitaplar yazdıklarını" iddia eder.[8]

Daha doğrusu, asılsızlığı İslam düşünürlerince ve bilim adamlarınca kesin olarak ortaya konmuş olan çürük iddiaları, kendine destek edinmeye çalışır. Ve böyleyken cifir oyunlarına sapmasını ve bu oyunlar yoluyla kendisini ve kitabını kutsallaştırmaya yeltenmesini haklı göstermeye çabalar.

6 *Mukaddeme-i İbni Haldun*, s.399.
7 *İslâm Ansiklopedisi*, Cifir maddesi.
8 Said-i Nursi, *Sikke-i Tasdik-i Gaybî* (Arap harfleriyle teksir), s.77.

Said-i Nursi, cifir oyunlarının "*makbul*" olduğunu ileri sürerken saydığı saçma deliller arasında şu iddiaya da yer verir:

> "Beni İsrail alimleri, Kur'an-ı Kerim'deki Elif, Lam, Mim, Kaf, Ha, Ya, Ayn, Sad gibi harfleri işitmiş, ebced hesabıyla cifire vurmuşlar ve Peygamberimize gelerek; senin ümmetinin ömrü azdır demişler. Peygamberimiz de başka surelerin başlarındaki mukattaat harflerini okumuş ve işte bunlarda var; demek ki benim ümmetimin ömrü az değildir demiş."[9]

Yani bu da gösteriyormuş ki, cifir ve ebced hesaplarını Peygamberimiz de kabul ediyormuş.

Said-i Nursi, cifirin "*makbul*" olduğuna, bunu birinci delil olarak gösteriyor.

Oysa *Mukaddeme-i İbni Haldun*'da bu, garib ve zayıf bir hikâye olarak nitelendirilir. "Böyle bir hikâye doğru olsa bile, ebced ve cifir yoluyla, söz konusu edilen mukattaat, yani sure başlarındaki harfler yorumlanamaz. Peygamberimiz, sırf Yahudilere ümmetinin ömrünün kısa olmadığını anlatmak için öyle demiş olabilir... Ebced hesabı yoluyla yorum yapanlar halk arasında bulunuyorsa da bu, bir delil ve hüccet olamaz" denir.

Said-i Nursi'nin, cifiri makbul göstermek için ileri sürdüğü hikâye, yani İsrailoğullarının cifir yoluyla hesaplar yapıp Peygamberimize sorular sormaları gerçekten olmuş bir şey kabul edilse bile; bu, cifir lehine bir delil sayılamaz. Tersine; Cifirin beni İsrail uydurmalarından olduğunu gösterir. Nitekim, *İslâm Ansiklopedisi*'nin *Carf* maddesinde ve *Mukaddeme-i İbni Haldun*'un 402. sayfasında açıklandığı gibi, bazı araştırmacılara göre; *Cifir*, eski Yahudi uydurmalarından başka şey değildir. "Orta Çağ Yahudilerinin, tasavvufla uğraşanları, uhud-u kadim tefsirinde" aynı çeşit cifir saçmalıklarını kullanmışlardır.[10]

Cifir oyunları kim tarafından nasıl ortaya atılırsa atılsın hiçbir dini ve ilmi değer taşıyamaz. Bunu, bilim adamları böyle ifade ettikleri gibi; fıkıh ve usul-u fıkıh kitaplarında da böyle olduğu belirtilir.

9 *Aynı kitap*, s.77.
10 *İslâm Ansiklopedisi*. Cafr ve Ebced maddeleri.

Kısacası; Cifir diye bir ilim yoktur. Bu yolla gelecekten haber vermek, hem kuru bir iddiadır; hem de dinimiz açısından sakıncalıdır. Öyleyse *cifir* yoluyla *Kur'an-ı Kerim* tefsir edilemez.

Cifir yoluyla herhangi bir yorum yapılamayacağı, bir zamanlar Said-i Nursi tarafından da ifade edilmişti. Said-i Nursi bir Risalesinde bakın ne diyordu:

> "Bu cifir işi, meraklı ve zevkli bir iş olduğu için; insanı, gerçek görevinden uzaklaştırır, boş yere meşgul eder. Bir kere bu, *La yelemül'gaybe illallah* yani: Gaybı Allahtan başkası bilmez âyetine karşı *edep dışı* bir davranıştır. Sonra, imam ve Kur'anın temel gerçeklerini, kesin delillerle halka anlatmak, cifir ilmi gibi gizli bilgiler yoluna başvurmaktan yüz derece daha iyi olur. Çünkü; yapılacak kutsal görevde, imam ve kur'an-ın gerçeklerinin dile getirme işinde kullanılması gereken kesin *deliller*, kötü maksatlara âlet edilmelere meydan vermez. Oysa *cifir* gibi, *güçlü temellere dayanmayan* gizli bilimler, kötü maksatlar için kullanılmaya çok daha müsaittirler."[11]

Said-i Nursi bir yerde cifir yoluyla *Kur'an-ı Kerim*'i tefsir ederken; başka bir yerde de işte böyle diyor. Demek ki, ilk zamanlar Said-i Nursi'nin görüşü buydu. Cifir yoluna gitmeyi, "Gaybi Allahtan başkası bilmez" anlamındaki ayete karşı "*edep dışı*" sayıyordu. Yani demek istiyordu ki: "Bir yandan âyette: Gaybı Allah'tan başkası bilemez buyururken; öte yandan: Gaybdan haber verme işi olan *cifir* yoluna sapmak ve cifir'le *Kur'an-ı Kerim*'i tefsir etmeye kalkmak, âyete karşı açık bir saygısızlıktır."

Evet Said-i Nursi bu görüşte görünüyordu ve bunu ileri sürerken haklıydı. Gerçekten de cifir ve benzeri yollar, kötü maksatlar için kullanılmaya elverişlidir. İman ve *Kur'an-ı Kerim* gerçeklerini ortaya koymak için kesin deliller varken, sağlam hiçbir temeli olmayan cifir yoluna başvurmak doğru bir tutum değildir. Üstelik *Kur'an-ı Kerim*'in "Gaybı Allah'tan başkasının bilemeyeceğini" belirten ayetine karşı bir saygısızlıktır.

11 Said-i Nursi, *Lem'alar*, s.39. (Ayrıca bkz. Eşref Edip, *Risale-i Nur*, s.41.)

Peki ama, aynı saygısızlığı Said-i Nursi'nin kendisi neden yapmıştır? Said-i Nursi gibi ikiyüzlü bir tutum izleyenler için *Kur'an-ı Kerim*'de bir soru vardır: Bakara Suresi'nde; "Siz başkalarına iyi yolu gösterir de kendinizi unutur musunuz?" buyurulur. Biz de soralım:

Said-i Nursi, cifir yolunun sahteliğe müsait temelsiz bir yol olduğunu ifade etmişken; sonra doğrudan doğruya kendisi bu yola neden sapmıştır? Kesin delillerle *Kur'an-ı Kerim* ve iman gerçeklerini ortaya koyma yoluna gitmenin daha emin yol olduğunu söylerken, kendisi bu yolu neden izlememiştir?

İzninizle biz cevap verelim:

Said-i Nursi cifir yoluna saptı. Çünkü; kendisinin de kötü maksatları vardı; kendisini ve kitabını kutsallaştırmak, kendisini Peygamber mertebesine, kitabını da *Kur'an-ı Kerim* derecesine çıkarmak yani öyle göstermek istiyordu.

Bu arzusuna ulaşmak için de *Cifir Yolu* tam elverişli bir yoldu. Bu yolla istediği sahtekârlığı yapabilirdi: "Kur'an'ın falanca âyeti, Peygamberin falanca hadisi, Hazreti Ali'nin falanca kasidesi, Abdulkadir Geylâni'nin ve Muhyiddin İbni Arabi'nin falanca beytleri, filanca sözleri; benden ve kitabımdan söz ediyor... diyebilirdi. İşte Said-i Nursi onun için bu yola, *Cifir* oyunlarına dört elle sarılmıştır.

SONUÇ

1. Said-i Nursi, *Kur'an-ı Kerim* ayetlerini, Peygamberimizin hadislerini, Ulu kişileri kendine alet etmekten çekinmeyen, Fazlullah Naimi gibi Peygamberliğini ilan etmiş kişilerin izinden giden, hiç kimsenin tenezzül etmeyeceği kadar riyakâr ve gösterişe sapan ikiyüzlü bir kişidir. Yazık ki, onun bu durumunu, Nurcuların çoğu bilememektedir.

2. *Risale-i Nur,* Said-i Nursi tarafından birtakım menfaatperest kişilere yazdırılan, *Kur'an*'ın Tefsiri olarak gösterildiği halde; birkaç suresinin bile tefsiri olmayan, üstelik saçmalıklar, mantıksızlıklarla dolu olan bir tekrarlar, hurafeler bütünüdür. *Risale-i Nur*'da öyle cümleler yer alır ki; nerede başladığı ve nerede bittiği bilinmez. Daha doğrusu *Risale-i Nur* hep bu gibi cümlelerden ibarettir. Ağdalı, bozuk ve anlaşılmaz bir üslupta yazılmıştır. Cümlelerin kapsadığı fikirler, *Kur'an-ı Kerim* ayetlerine, Peygamberimizin hadislerine, din büyüklerinin görüşlerine ve bütün bunların yanında akıl ölçülerine tamamıyla aykırıdır. Çoğunlukla eskiden söylenegelmiş, fakat çürütülmüş ve ilmi bir değer taşımadığı ispatlanmış şeyler yazılıdır.

3. Nurcuların ileri gelenleri, yani yönetici durumunda olanları, işin içindeki sahtekârlığı bildikleri halde, sırf menfaat sağlamak için *Risale-i Nur*'daki deli saçmalarını, Müslüman halka birer dini öğüt, hatta kutsal birer metin olarak göstermektedirler. Bunlar, Said-i Nursi'yi Peygamber derecesinde, *Risale-i Nur*'u da *Kur'an-ı Kerim* mertebesinde göstermek için, üstadlarından aldıkları talimatı aynen yerine getirmeye çalışmaktadırlar. Bu konuda akıl almaz sahtekârlıklara bile girişmekten çekinmemektedirler. Ve ancak bu şekilde taraftar toplayabilmektedirler.

4. Onun için Nurculuk denen akım; dinimizin hiçbir şekilde kabul etmeyeceği, üstelik yurtseverliğe, ilme ve akla da aykırı olan bir akımdır. Kısacası; dinini, milletini seven; akıl ve ilim ölçülerine inancı olan şuurlu bir Müslüman Nurcu olamaz. Bilmeden Nurcu olmuş temiz yürekli ve imanlı kimseler de Nurculuktaki sahtekârlığı öğrenir öğrenmez bu akımda kalamaz.

TURAN DURSUN

Müslümanlık ve Nurculuk

Kaynak Yayınları, Turan Dursun'un
yeni bir kitabını daha okura sunuyor.

Elinizdeki kitabın ilk basımı, 1971 yılında Ankara'da yapılmış.
Özelliği, öteki kitaplarından farklı olarak,
Turan Dursun'un "Müslümanlığı" döneminde yazılmış olması.

Turan Dursun, bu kitabında, Nurculuk Tarikatının kurucusu
"Bediüzzaman Said-i Nursi"nin *Risale-i Nur*'larını,
Kur'an'daki ayetlerle karşılaştırıyor,
onun *Kur'an*'a zıt düşen taraflarını ortaya koyuyor.

Nurculuk denen akımın ne olduğunu anlamak için
üç konu hakkında bilgi sahibi olmak gerekiyor:
Birincisi, Said-i Nursi. İkincisi, Risale-i Nur.
Üçüncüsü, Nur Şâkirtleri (Nurcular).
Bu konularda çok şeyler söylenmiş ve yazılmıştır.

Gerçekte Said-i Nursi, nasıl bir kimsedir?
Risale-i Nur, nasıl bir kitaptır?
Risale-i Nur'da ileri sürülenlerin bilimsel bir değeri,
İslamla bağdaşır bir yanı var mıdır? Nurcuların hepsi,
gerçekten Said-i Nursi'ye ve *Risale-i Nur*'a
inandıkları için mi Nurcu olmaktadırlar?
Nurculuk Müslümanlığa yararlı mı, zararlı mı olmuştur?

Turan Dursun, araştırmasını okura şöyle sunuyor:
"Bu kitap özellikle saf Müslümanların
uyarılmasına yararsa ne mutlu bize..."